

Giới thiệu Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta

Thể loại: Xuyên không, nữ phụ

Lâm Phuong Phuong xuất thân từ cô nhi viện, ngay từ nhỏ đã phải sống độc lập. Cô luôn có thói quen đọc tiểu thuyết trước khi đi ngủ. Vào một ngày cô xuyên vào cuốn tiểu thuyết mà mình đọc hôm trước, trở thành nữ phụ tiêu chuẩn ngực to óc như trái nho.

Nữ chính bạch liên hoa chính là em họ của nam chủ, dùng diễn xuất liên triệt để đem nữ phụ đánh bại, giành lấy nam chính sống hạnh phúc suốt đời. Nhưng đây là chuyện trước khi cô xuyên qua, khi cô đã ở đây rồi thì không cho phép xảy ra chuyện như vậy nữa.

Cô dựa vào lợi thế biết trước cốt truyện của mình, cô đem từng lớp mặt nạ của nữ chính lột xuống, cô sẽ không cho ả có kết thúc tốt đẹp.

Nhưng khoan đã, cô chỉ muốn sống trong giàu sang an nhàn mà thôi, nam chủ cứ an an ổn ổn đi theo nữ chính, tại sao lại quẩn quít lấy cô không rời như vậy, mà là bản thân cô lại chính hiệu là một sắc nữ, nhìn thấy soái ca từng người từng người tự động dâng đến cửa, oa oa cô thật sự không thể, cũng không muốn từ chối có được hay không???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Lâm Phuong Phuong khó khăn mở mắt, cảnh vật xung quanh toàn một màu trắng mờ, cả đầu đau nhức không chịu nổi. Đưa tay lên dụi dụi hai mắt rồi lại mở ra nhìn lại một lần nữa, cô không khỏi tròn mắt há mồm, sao bản thân ngủ một giấc trên giường, tỉnh giấc lại nằm trên giường bệnh viện rồi? Không lẽ là do thói quen đọc truyện trước khi ngủ của cô đã làm cô bị ảo giác? Đang nghĩ ngợi, chợt cánh cửa phòng bệnh mở ra, một người mặc trang phục bác sĩ cũng mặc mấy y tá bước vào, thấy cô tỉnh lại liền tiến lên hỏi.

“Dương phu nhân, cô thấy trong người thế nào rồi? Có thấy khó chịu ở đâu không?”

Nghe tiếng gọi, Lâm Phuong Phuong giật mình nhìn xung quanh, ngoài bản thân ra thì cô hoàn toàn không thấy ai, không lẽ là gọi cô? Dương phu nhân, sao giờ cô lại thành Dương phu nhân rồi? Thấy biểu tình ngờ ngác của cô, vị bác sĩ khẽ nhíu mày, đưa tay với lấy tập hồ sơ bệnh án trên tay y tá gần đó lật lật mấy trang tìm tòi, càng đọc, lông mày ông càng khóa chặt, bệnh nhân Lâm Phuong Phuong, bị tai nạn ngã cầu thang dẫn đến phía sau ốt bị va đập, không lẽ việc này làm ảnh hưởng đến não bộ dẫn đến ứng xử kỳ lạ này?

“Cô có nhớ bản thân tên gì, là ai hay không?”

Quay qua bệnh nhân, ông không nhanh không chậm hỏi.

“Ông nói vậy là có ý gì? Tôi là ai? Tại sao tôi lại ở đây? Sao các người lại gọi tôi là Dương phu nhân?”

Câu hỏi của vị bác sĩ trước mặt làm Lâm Phuong Phuong lâm vào nghi hoặc, mơ hồ hỏi ngược lại. Nghe được câu trả lời của cô, lông mày bác sĩ chữa trị càng thêm nhíu chặt. Biểu hiện của bệnh nhân trước mặt này giống như bị mất trí nhớ tạm thời, cô lẽ phải theo dõi thêm vài ngày mới được. Sau đó, ông quay qua y tá đứng bên cạnh trực tiếp ra lệnh.

“Chút nữa đưa Dương phu nhân đi chụp lại phần não bộ để kiểm tra kỹ xem có chấn thương bên trong hay không. Không làm phiền phu nhân nghỉ ngơi, chút chiều chúng tôi sẽ quay lại.”

Nói xong liền quay người bước ra khỏi phòng. Mọi việc diễn ra nhanh chóng làm Lâm Phuong Phuong có chút thích ứng không kịp, ngồi bất động một chút rồi cô khó khăn xuống giường bước vào nhà tắm trong phòng. Sau một hồi tắm nước lạnh vào mặt làm bản thân tỉnh táo một chút, cô ngước lên nhìn mình trong gương, hình ảnh phản chiếu lại khiến Lâm Phuong Phuong không kiềm được đưa tay lên vuốt ve mặt mình lại, ngăn tiếng hét khiếp sợ từ trong miệng tràn ra. Khuôn mặt trong gương hoàn toàn không phải là gương mặt của cô. Vốn dĩ cô có gương mặt thanh tú dễ nhìn, mái tóc búp bê cắt ngắn ôm trọn gương mặt tròn trịa đáng yêu, mà hình ảnh trong gương phản chiếu lại là gương mặt trái xoan, tóc đen dài xõa thẳng qua vai, lấp ló bên cổ là nốt ruồi son nho nhỏ. Đưa mắt nhìn xuống dưới, thân hình này cũng không phải là thân hình của cô, trong khi thân hình cô hơi có chút tròn trịa mập mạp thì có thể này cao ráo, ngực nở eo thon, nhìn vô cùng hấp dẫn gợi cảm. Chuyện gì đang xảy ra với cô? Vừa nghĩ Lâm Phuong Phuong vừa không ngừng vỗ nước lạnh vào mặt, hi vọng đây chỉ là giấc mơ, cô sẽ mau chóng tỉnh giấc lại. Được một hồi lâu, cảm thấy cả người đau nhức mệt mỏi, sau mấy chục lần ngẩng đầu nhìn vào gương, thấy gương mặt vẫn không thay đổi, cô chán nản lê bước ra khỏi phòng tắm. Vừa bước đến bên giường, cửa phòng đột nhiên mở ra, một người đàn ông thân hình cao lớn bước vào.

“Rốt cuộc cô đã tỉnh?”

Lâm Phuong Phuong có chút ngờ ngác nhìn đến người đàn ông đang tự nhiên kéo ghế ngồi xuống trước mặt mình, sống mũi cao thẳng, cặp mắt sáng sắc bén, đôi môi mỏng quyến rũ, cả khuôn mặt tuấn mỹ nhưng tỏa ra khí thế lạnh lẽo, ánh mắt chán ghét không chút giấu diếm nhìn vào cô. Không hiểu sao nhìn vào khuôn mặt này cô có chút cảm giác quen thuộc như đã gặp được ở đâu rồi. Cô không xác định mở miệng hỏi.

“Anh là ai? Tôi có quen biết anh sao?”

Dương Kiến Bang có hơi giật mình khi nghe được câu hỏi của cô, tuy nhiên rất nhanh sau đó anh liền trấn tĩnh lại.

“Hừ, cô đừng lại đóng kịch trước mặt tôi. Tôi là ai? Ha ha sợ là ai cô có thể không biết chứ tôi là ai cô nhất định kiểu gì cũng không thể không biết. Đùng giờ trò với tôi nữa, Lâm Phuong Phuong!”

Nhắc đến tên của cô, anh không quên nhấn mạnh, gằn giọng từng chữ một, như muốn đem cô bầm ra ngàn mảnh. Giọng điệu đó làm Lâm Phuong Phuong có chút giật mình, chột dạ nghĩ thầm, không lẽ đây là kẻ thù của thân chủ thân xác này? Nghĩ ngợi một chút, rồi cô nhẹ nhàng ngẩng đầu lên từ tốn nói từng chữ một.

“Tôi quả thật không biết anh là ai, như anh cũng thấy, tôi bị tai nạn nên tạm thời mất trí nhớ, nếu không anh đi hỏi bác sĩ chữa trị cho tôi một chút vậy, thế nào?”

Nhìn biểu tình bình thản trên mặt cô, Dương Kiến Bang không tìm ra một tia giả dối, so sánh với lời bác sĩ lúc nãy nói với anh, có lẽ cô mất trí nhớ thật. Anh không xác định hỏi cô.

“Cô thật sự mất trí nhớ? Không lẽ đến cả Dương Kiến Bang tôi là chồng cô, cô cũng quên rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Dương Kiến Bang... khoan đã, cái tên này sao nghe quen quá, cô bắt giác nhủ mày... hình như, hình như... tối qua bộ tiểu thuyết cô đọc, có cái tên Dương Kiến Bang và Lâm Phuong Phuong này thì phải. Không lẽ... là cô... xuyên vào nó rồi? Không thể nào, không thể như thế được. Lâm Phuong Phuong vừa nghĩ vừa lắc mạnh đầu mình. Bộ tiểu thuyết tối qua cô đọc, nói về tình yêu mãnh liệt của hai người, nhân vật chính là Dương Kiến Bang và Liễu Thu Thu, còn Lâm Phuong Phuong chỉ là một nhân vật nữ phụ, điển hình của loại mông to ngực nở nhưng đầu óc thì tàn bại, kiểu như bông hoa rực rỡ nhưng không có hương thơm. Vì có nhân vật cùng tên với mình nên cô đọc một lèo từ sáng đến chiều tối từ đầu cho đến hết, vừa đọc vừa rủa thầm nhân vật nữ phụ Lâm Phuong Phuong này nào tàn.

Trong tình tiết truyện thì Lâm Phuong Phuong cùng tên với cô này là thiên kim nhà họ Lâm, cha mẹ mất sớm trong một vụ tai nạn xe cộ, chỉ còn lại cô và người anh trai tên Lâm Dật Phong sống nương tựa nhau. Vì thương cô từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương của cha mẹ nên anh trai đối với cô luôn luôn là sủng tới trời, từ nhỏ cô là muốn gì được nấy. Anh trai cô năm nay 30 tuổi, điều hành tập đoàn Lâm thị được 12 năm, tác phong vô cùng nhanh nhẹn dứt khoát, biến Lâm thị từ một công ty tầm trung phát triển lên thành một tập đoàn đa quốc gia, hiện tại cùng sánh ngang với Lâm thị chỉ còn mỗi tập đoàn Dương thị mà thôi. Theo tác giả mô tả thì tổng giám đốc Dương Kiến Bang của Dương thị cũng nổi danh là một người làm việc vô cùng lãnh khốc và tàn nhẫn, nữ phụ Lâm Phuong Phuong từ nhỏ đã đem anh trai mình làm mẫu người chồng lí tưởng nên sau khi chạm mặt Dương tổng giám đốc một lần trong buổi tiệc sinh nhật 18 tuổi của mình hai năm trước đã lập tức trúng tiếng sét ái tình, quay về nằng nặc đòi gả cho Dương Kiến Bang mặc cho sự cản ngăn cùng lo lắng phân tích của anh mình.

Liên hôn giữa hai nhà Lâm, Dương vì lợi ích gia tộc cũng được diễn ra thuận lợi, chỉ có điều mỗi một mình cô bước vào cuộc hôn nhân với thế giới màu hồng, mà không ngờ chính mình là kẻ đơn phương trong tình cảm. Sau đó nữ chính Liễu Thu Thu, là em họ xa của nam chính Dương Kiến Bang xuất hiện, giữa bọn họ là tình cảm lúc nhỏ cùng lớn lên cho dù chỉ là đoạn thời gian ngắn, nhưng được nữ chính lợi dụng vô cùng chuẩn xác, nhanh chóng nắm bắt được trái tim băng lãnh của Dương Kiến Bang bằng vẻ ngoài trong sáng hiền dịu, hoàn toàn đối lập với tính tình kiêu căng lúc nóng lúc lạnh do được cưng chiều từ nhỏ của nữ phụ Lâm Phuong Phuong.

Cô đọc từ đầu đến cuối truyện không ngừng chửi mắng tác giả xây dựng nhân vật không công bằng, chưa nói đến nữ phụ có tên họ giống cô, nhưng là từ đầu đến cuối nữ phụ không hề chân chính dùng thủ đoạn tàn nhẫn hại đến nữ chính, chỉ là đối mặt với người chiếm được trái tim người mình yêu nên bất mãn tỏ chút thái độ, mà là nữ chính hoàn toàn không phải là bạch liên hoa ngây thơ vô tội, luôn luôn lợi dụng tính tình ngây thơ của nữ phụ để kích thích nữ phụ nổi tính tình sau đó đều thành công đóng vai nạn nhân, cũng thành công làm nam chính càng thêm chán ghét nữ phụ, kết thúc truyện là nữ phụ bị nam chính li hôn đuổi về nhà mẹ, nam chính cũng thành công nuốt trọn tập đoàn Lâm thị của gia đình cô, cùng nữ chính sống hạnh phúc trọn đời.

Nguyên nhân nữ phụ, bây giờ là Lâm Phuong Phuong mới vừa xuyên vào tiểu thuyết, phải nằm bệnh viện cũng ít nhiều liên quan đến nữ chính Liễu Thu Thu. Hôm ấy nữ phụ đi dạo với mấy người bạn trong trung tâm mua sắm liền thấy nữ chính cùng nam chính tay trong tay cùng nhau đi vào cửa hàng bán nội y, trước mặt nhiều người liền xảy ra tranh cãi với nữ chính, sau đó lời kéo thế nào bị nữ chính vô tình đẩy ngã xuống cầu thang, ấy vậy mà lại xui xẻo bị người bên cạnh che mắt tầm nhìn, thành ra trong mắt nam chính lại trở thành cô có ý muốn xô ngã nữ chính nhưng không thành, tự mình ngã cầu thang.

Lâm Phuong Phuong nghĩ đến tình tiết truyện không khỏi cười lạnh trong lòng. Không phải là muốn chung sống với bạch liên hoa của hần sao, cô sẽ vui vẻ thành toàn cho hai người cầu nam nữ bọn họ, yêu nam chính là nữ phụ, chủ nhân của thân xác này chứ không phải là cô, nên cô không việc gì phải tổn công mất tình cảm vào những kẻ lạnh lùng tàn nhẫn như vậy. Dương Kiến Bang ngồi chếch một bên nhìn biểu tình thay đổi của cô không sót chút nào, khuôn mặt cô sau một hồi im lặng cúi xuống nhấn chặt hai hàng chân mày, thì cuối cùng là cười lạnh, nụ cười mà từ khi quen biết cô đến giờ anh chưa từng nhìn thấy qua. Chưa kịp thời gian để phân tích nụ cười của cô, anh liền nghe tiếng cô cất lên, giọng nói chậm rãi trầm tĩnh.

“À tôi chợt nhớ ra sau khi anh nhắc đến cái tên Dương Kiến Bang đấy. Không phải là anh vẫn mong muốn được chung sống với người yêu chân chính của mình sao? Tôi không ngại thành toàn cho hai người. Anh mau về nói luật sư của mình soạn thảo giấy li hôn đem đến cho tôi kí là được!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nghे xong những lời này càng làm Dương Kiến Bang nhũu chặt chân mày, rất lạ, cô sau khi tỉnh dậy từ cú ngã cầu thang kia quả nhiên thay đổi, không lẽ cú ngã đập đầu đó là cô chấp nhận thành toàn cho anh và tiểu Thu?

“Cô đang có âm mưu gì? Đừng mất thời gian nghĩ ra cách đối phó với tiểu Thu nữa, tôi sẽ không cho cô được toại nguyện!”

“Ha ha anh đang nghĩ gì thế? Không lẽ đồng ý yêu cầu li hôn của anh cũng là một âm mưu hay sao? Không phải anh luôn muốn tôi kí vào giấy li hôn để anh có thể đường đường chính chính sống vai bên người yêu của mình hay sao? Bây giờ tôi toại nguyện anh cũng bị anh cho là tôi mưu đồ cái gì? Hay anh luyến tiếc tôi không bỏ được?”

Lâm Phương Phương cười mĩa mai, ánh mắt giễu cợt nhìn thẳng vào mắt anh làm anh có chút cảm giác chói mắt. Nụ cười kia hoàn toàn không giống ngày thường, giờ đây nó mang theo chút ngạo nghễ, lại có chút xa cách, một Lâm Phương Phương anh chưa từng gặp qua. Chậm một vài giây, Dương Kiến Bang liền định thần lại, vẫn giữ thái độ ghét bỏ trả lời.

“Hừ cô đang nghĩ đi đâu? Nếu tôi thật luyến tiếc cô đã không có ý muốn li hôn với cô, bớ ảo tưởng đi. Chiều nay tôi liên cho luật sư của tôi mang giấy li hôn đến cho cô ký. Cô cũng đừng lo, tiền bồi thường sau li hôn của cô tôi cũng sẽ không bạc đãi!”

“Như vậy là tốt nhất! Còn bây giờ tôi mệt rồi, thông cảm, không tiễn!”

Cô dứt khoát hạ lệnh trực khách làm anh có chút khó tiếp nhận, nhưng cũng không nán lại thêm nữa mà mau chóng quay đầu bước ra khỏi phòng. Còn lại một mình trong phòng, Lâm Phương Phương liền rơi vào trầm mặc, cô gắng nghĩ lại thật kĩ những tình tiết trong cuốn tiểu thuyết mà cô đọc tới qua, số phận nữ phụ trong đa số tiểu thuyết thường là bi thảm, đối đầu với nữ chính kết cục không cần nói thì ai cũng đoán được, có Lâm Phương Phương cô ở đây, nhất định cô sẽ biến nữ phụ Lâm Phương Phương trở thành nữ phụ có kết cục viên mãn nhất.

.....

Sau buổi chiều hôm Dương Kiến Bang đến thăm Lâm Phương Phương thì đúng như những gì hai người nói với nhau, giấy li hôn được luật sư của anh nhanh chóng được đem đến và cô cũng không chần chờ đặt bút kí vào phần dành cho người vợ, từ nay cô chân chính là người phụ nữ một đời chồng, tự do và giàu có, thay vì cứng đầu lao vào tình cảm đơn phương cho Dương Kiến Bang, cô thấy mình nên thay cố chủ của thân thể hảo hảo hưởng thụ cuộc sống sâu gạo mới là đúng đắn.

Trên lầu cao nhất của cao ốc tập đoàn Dương thị, sau khi nhận được điện thoại của luật sư, Dương Kiến Bang có chút trầm ngâm, cô thật sự kí tên vào bản thỏa thuận li hôn, hoàn toàn không phải bộ dáng làm bộ hay giận dữ như anh từng nghĩ, đáng lí chuyện này anh phải cảm thấy vui vẻ nhẹ nhõm, không hiểu sao ẩn sâu trong lồng ngực anh lại là cảm giác khó chịu, bức bối. Trong lúc anh đang chìm vào suy nghĩ, cửa phòng bỗng bật mở, bóng dáng nhỏ xinh của Liễu Thu Thu hiện ra trong tầm mắt liền khiến anh hồi thần lại từ trong suy nghĩ. Cô nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh, dang tay ôm lấy bờ vai anh nũng nịu.

“Hôm nay sao anh có vẻ khó chịu thế? Là ai chọc cho Dương tổng của em không vui à?”

“Không có gì. Lâm Phương Phương đã đồng ý kí vào giấy thỏa thuận li hôn rồi!”

Liễu Thu Thu nghe xong khuôn mặt liền toát lên vẻ kinh hi, phút chốc biến thành mừng như điên, giọng nói cũng trở nên réo rắt.

“Là thật sao? Chị ấy chấp nhận buông tay thành toàn cho chúng ta sao? Em không phải là đang nằm mơ chứ?”

“Là thật, vừa mới kí lúc chiều, luật sư vừa gọi điện thoại báo cho anh xong!”

Nói tới đây, lồng ngực Dương Kiến Bang có một cỗ khó chịu từ từ dâng lên khiến chính bản thân anh cũng cảm thấy khó chịu. Trăm ngàn ép buộc cô (Lâm Phương Phương) chấp nhận, bây giờ cô dễ dàng đồng ý như vậy, anh lại cảm thấy bức bối, không lẽ tình yêu duy nhất lúc trước cô luôn treo nơi cửa miệng nói với anh tất cả chỉ là giả tạo sao?

Mắt thấy Dương Kiến Bang lâm vào thất thần suy nghĩ, hai hàng chân mày của anh theo đó càng nhũu càng chặt, nội tâm Liễu Thu Thu chợt run lên một cái. Không phải anh hồi tâm chuyển ý đấy chứ? Không được, cô không thể dễ dàng đánh mất miếng thịt đã đến gần miệng là anh được. Suy nghĩ nhanh chóng chuyển động trong đầu, thân thể Liễu Thu Thu liền nhẹ nhàng mềm mại dựa sát vào người Dương Kiến Bang, miệng nhỏ đưa lại gần lỗ tai anh khẽ thổi hơi, rồi thì thầm nho nhỏ.

“Kiến Bang, không cho anh xuất thân như vậy khi ở cạnh em!”

Tiếng nói nhỏ như muỗi kêu, lại ần ần mang theo chút ý tứ mời gọi liền gọi luôn cả thần trí anh quay trở về. Dương Kiến Bang nhanh chóng chế trụ thân thể Liễu Thu Thu đặt lên trên đùi mình, môi mỏng mảnh mẽ dán lên trên ngực cô cọ sát qua lớp quần áo. Thân thể cô trời sinh vốn dĩ cực kỳ mẫn cảm, liền hành động của anh kích thích cô khẽ rùng mình, khoe môi rên lên một tiếng, hai tay như hai chiếc vôi bạch tuộc cuốn chặt lấy cả người anh, không ngừng xoa xoa trên lưng cổ găng đốt lửa. Trong phòng làm việc liên tràn đầy tiếng quần áo rơi xuống sàn nhà, tiếng cơ thể va chạm nhau cùng tiếng rên rỉ thờ ơ của hai người tụ thành một khung cảnh dâm mị không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cuối cùng ngày Lâm Phuong Phuong xuất viện cũng đã đến, sau khi chịu giày vò của cả một đội ngũ bác sĩ hùng hậu, trải qua kiểm tra lần xét nghiệm hết lần này đến lần khác, nhận được kết luận chắc chắn là cô không có việc gì ngoài việc đầu óc vì va chạm nên sẽ quên đi một số chuyện, muốn nhớ lại tất cả chỉ có cách từ từ thời gian tiếp xúc với những người thân thuộc. Anh trai Lâm Dật Phong trong suốt thời gian cô nằm viện vì có công việc đột xuất phải xử lý gấp không đến thăm cô được thì hôm nay vừa xong việc cũng chạy đến bệnh viện đón cô về nhà. Tin tức cô cùng Dương Kiến Bang li hôn anh cũng sớm biết, tuy có thắc mắc nhưng vì bản thân cô vốn là bệnh nhân, anh lại đau sủng cô từ bé đến giờ nên cũng không nề la mắng hay vặn hỏi nhiều.

Mở cửa bước vào phòng dành cho bệnh nhân VIP sau khi hoàn tất xong thủ tục xuất viện, Lâm Dật Phong liền thấy em gái Lâm Phuong Phuong đã dọn dẹp gọn gàng xong hết đồ đạc của mình, đang ngồi ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bóng lưng ưu thương của em gái, anh thấy trong lòng một trận chua xót, cũng hối hận lúc trước vì mềm lòng đáp ứng giúp em gái đám cưới với Dương Kiến Bang, nếu không cũng không đến mức như bây giờ, bị người ta bỏ rơi vì một người con gái khác. Một lúc sau, anh nhẹ nhàng hắng giọng một tiếng, thành công kéo Lâm Phuong Phuong từ trong trạng thái ngẩn ngơ trở về.

“Phuong Phuong, mau theo anh hai trở về thôi. Cho dù có chuyện gì cũng có anh hai làm chỗ dựa cho em, tuyệt đối không để người khác lại ức hiếp em nữa!”

Thật ra Lâm Phuong Phuong sau khi thu dọn xong đồ đạc cá nhân của mình, sau đó không còn gì để làm, liền ngồi ngẫm nghĩ lại tình tiết truyện một lần nữa, sau lại nghĩ đến bạn thân Tiểu Minh của cô ở thế giới cũ. Hai người vốn xuất thân từ cô nhi viện, đều là trẻ bị bỏ rơi, cùng nhau lớn lên, cùng nhau cố gắng, không nghĩ đến cô đột nhiên lại xuyên đến cái thế giới này, không biết Tiểu Minh có tìm thấy phản báo hiểm nhân thọ và di chúc của cô để trong ngăn bàn hay không, hai người từ nhỏ đến lớn không khác chị em ruột thịt là mấy, khi cô đi làm di chúc cũng ghi rõ người thừa hưởng là Tiểu Minh.

Lại nghĩ nghĩ một hồi, cũng vẫn là cảm thấy đau lòng, không biết mình đi đột ngột như vậy, Tiểu Minh có vượt qua được đau lòng hay không. Suy nghĩ ngẩn ngơ đến độ xuất thần, anh trai của nguyên chủ thân xác này bước vào phòng cô cũng không hay biết. Nghe lời nói có lẽ anh ta hiểu lầm là cô đau lòng vì li hôn Dương Kiến Bang đi. Ngược mắt lên nhìn tới khuôn mặt anh trai gần ngay trước mắt, biểu tình lo âu cùng thương yêu không chút che giấu làm cô có chút cảm động. Lại nhìn tới khuôn mặt nam tính góc cạnh, đôi mắt màu hổ phách giống hệt nguyên chủ thân xác này, cặp môi mỏng khiêu gợi, cô không khỏi thầm khen trong lòng một tiếng ‘gen tốt’, sau có chút không tự nhiên nói nhỏ.

“Anh hai, em không sao, cái gì không phải của mình em cũng không tiếp tục cưỡng cầu. Có chăng là em có hối hận làm anh hai lo lắng cho em. Từ nay em sẽ không tiếp tục tùy hứng như vậy nữa!”

Lâm Dật Phong nghe xong những lời này hơi giật mình. Từ khi nào em gái anh lại trở nên hiểu chuyện như vậy? Không lẽ cú va chạm trước đó làm cho cô nghĩ thông suốt? Nếu được vậy cũng coi như là trong họa được phúc vậy. Nhìn vào đôi mắt trong suốt long lanh, anh không tìm thấy một tia giả dối hay đau thương như anh nghĩ làm tâm tình anh cũng có chút thả lỏng.

“Nếu Phuong Phuong nhà chúng ta nghĩ thông suốt được như vậy là tốt nhất. Không nói đến chuyện không vui nữa, giờ theo anh về nhà hào hào nghị nghị tình duyên lại cho tốt rồi tính tiếp!”

Nói xong, anh nhanh chóng đưa tay cầm lấy cái túi đựng đồ trong tay cô, một tay kia nắm lấy bàn tay nhỏ của cô dắt ra cửa. Ngồi trong xe, Lâm Phuong Phuong không khỏi tò mò ngó nghiêng nhìn bên ngoài, cô thật sự muốn biết thế giới ở trong tiểu thuyết khác thế nào so với thế giới cô từng ở. Không tệ, đường xá sạch sẽ hơn, cây xanh cũng nhiều hơn hẳn, cũng không có khói bụi mù mịt như nơi cũ. Xe chạy được một lúc lâu sau đó rẽ vào một con đường nhỏ, chạy thêm khoảng nửa tiếng nữa thì rẽ cua hướng về phía một khuôn viên lớn trước mắt, cổng dần dần mở ra, xe cũng chậm chậm lăn bánh đi vào bên trong, cô nhìn hai bên không khỏi cảm thấy bản thân quả nhiên được mở rộng tầm mắt, khuôn viên này nhìn xung quanh rất rộng rãi, cây cối xanh mát được cắt tỉa và tạo thành rất nhiều kiểu dáng, xa xa một chút nữa là hồ bơi cùng sân tennis.

Đúng là nhà giàu có khác, nhìn xem, căn nhà to vật vờ kia là để hai anh em cô ở thôi sao? Còn hai hàng dài người làm mặc đồng phục đen trắng đang đứng xếp hàng kia thì sao? Cuộc sống như thế này hỏi sao nguyên chủ không tùy hứng cho được, cô có nằm mơ cũng không nghĩ có một ngày mình sẽ trở thành tiểu thư sống trong nhung lụa như hiện tại. Lâm Phuong Phuong nhìn ngắm mọi thứ làm bản thân như lâm vào mơ hồ, bước chân cũng không tự chủ đi theo dẫn dắt của Lâm Dật Phong đi đến căn phòng dành cho nguyên chủ trước khi lấy chồng, hoàn toàn không nghe thấy những câu chào hỏi quan tâm của quản gia Hà. Mọi người thấy biểu tình ngơ ngác của cô liền liên tưởng đến vụ tai nạn cô vừa gặp, trong lòng ai cũng không khỏi thương tiếc cùng hận ghen răng ghen lợi Dương tổng.

Trong nhà đa số là người giúp việc lâu năm, thậm chí có những người làm từ khi cha mẹ Lâm Phuong Phuong còn sống, không thiếu những người nhìn anh em cô lớn lên, trong đó dĩ nhiên có quản gia Hà, bà còn là một trong những người trực tiếp chăm sóc hai người, nên tình cảm đặc biệt gần gũi. Mọi người ai cũng biết tiểu thư tuy tính tình có chút tùy hứng nhưng tâm địa không xấu, chưa từng la mắng người làm một tiếng nặng bao giờ, làm việc ở đây đãi ngộ so với chỗ khác cũng cực kì cao, nên khi nghe tin tiểu thư gặp tai nạn lại bị Dương tổng bắt kí giấy li hôn rồi đuổi về nhà mẹ đẻ, ai cũng cảm thấy tức giận thay cô, ánh mắt nhìn cô theo đó là thương tiếc cùng cung chiều.

Lâm Phuong Phuong hoàn toàn không biết những suy nghĩ chuyển động trong đầu đám người làm đó, biểu tình ngỡ ngàng của cô là do lần đầu tiên nhìn thấy những vật xa xỉ cùng không gian sống xa hoa như vậy, đó cũng là do từ nhỏ cô đã sống trong cô nhi viện, cuộc sống nghèo khổ thiếu thốn, lớn lên đi làm cũng không phải dư dả gì, nên tất cả những thứ trước mắt cô một số là cô nhìn thấy trên tivi hoặc đọc báo, số còn lại, nhìn cô cũng chưa bao giờ được nhìn, vì thế nên cô mới có biểu tình ngẩn ngơ như vậy.

Bước vào trong căn phòng, một màu trắng tinh khôi xen lẫn màu hồng nhạt là hai gam màu chủ đạo, làm cả căn phòng chìm trong sự ngọt ngào ấm áp, chiếc giường king size được đặt ở giữa phòng phủ lên nó là bộ ga giường màu hồng phấn với chất liệu mềm mại, không xa là bàn trang điểm kiểu dáng thanh lịch với rất nhiều lọ nước hoa phía trên, tất cả đồ đạc được trang hoàng thành một không gian như dành riêng cho công chúa đều gián tiếp nói lên mức độ sung ái mà anh trai cô dành cho em gái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Nghĩ đến đó, khóe mắt cô hơi cay cay, cảm thấy thật xúc động với những tình cảm quan tâm ấm áp cho dù nó không hẳn là dành cho cô, mà chỉ là cho nguyên chủ thân xác này mà thôi, nhưng không sao, cô đã xuyên vào đây rồi, cô sẽ thay nguyên chủ sống thật tốt, cũng sẽ không để những kẻ tâm địa xấu có cơ hội lợi dụng, nghĩ đến kết cục câu chuyện, Dương Kiến Bang sẽ thu tóm toàn bộ tập đoàn Lâm thị, ánh mắt cô càng trở nên thấp phẫn kiên định cứng rắn. Lâm Dật Phong đứng bên cạnh quan sát không sót một biểu tình nào trên gương mặt của cô, anh cho là cô chưa quên được tình cảm với Dương Kiến Bang kia, vẫn còn chìm trong khổ sở, sự cứng rắn bên ngoài có lẽ chỉ là nguy trang. Không nhìn được, Lâm Dật Phong nhẹ giọng an ủi.

“Phuong Phuong, nếu em khó chịu không cần giữ trong lòng, anh hai sẽ thay em đòi lại công bằng. Mọi chuyện đã có anh hai bảo hộ em, nếu có đau khổ cũng không cần một mình chịu đựng, có biết không?”

Những lời quan tâm chân tình này thành công kéo xuống hai dòng nước mắt đang được cô cố ngăn lại, cô chưa bao giờ cảm giác như hiện tại, có người che chở cảm giác quá thật tốt. Đưa tay lên quệt nhanh dòng nước mắt đang chảy, cô xoay qua đối diện anh trai, khóe miệng nở một nụ cười tươi tắn.

“Em không sao anh hai. Em khóc không phải vì những kẻ không liên quan kia. Em chỉ là hối hận bản thân mình tùy hứng, không biết trân trọng người nhà, lớn như vậy còn bắt anh hai phải lo lắng cho em!”

Nhìn nụ cười kia tuy trên gương mặt vẫn còn vương nước mắt nhưng lại trong suốt như pha lê, Lâm Dật Phong hoàn toàn không thể tìm ra được nửa điểm giấu diếm hay miễn cưỡng cố gắng của cô, rốt cuộc cũng bỏ được lo âu trong lòng xuống. Cha mẹ sớm qua đời, duy nhất chỉ còn lại em gái là người thân của anh, quá khứ anh đã phạm sai lầm đem em gái gả cho kẻ không biết quý trọng, lần này anh nhất định không thể để em gái anh chịu ủy khuất thêm nữa. Li hôn, có một đời chồng thì sao, thiên kim tiểu thư của tập đoàn Lâm thị nhất định không thể đánh đồng với con gái nhà bình thường, anh tin tiểu Phuong Phuong của anh sẽ tìm được một người sau này càng xứng đáng hơn cái tên Dương Kiến Bang thối tha kia, thay anh yêu thương che chở cô suốt đời.

“Em nói như vậy thì anh hai yên tâm rồi. Em thay đồ rồi nghỉ ngơi một chút. Khi nào có cơm dì Hà sẽ lên gọi em xuống. Buổi chiều anh hai bồi em đi dạo, ghé nhà hàng Nam Hải mà em thích nhất có được không?”

Lâm Dật Phong sùng nịch nhìn em gái nói. Lâm Phuong Phuong đưa ra một nụ cười rục rờ rồi đáp lại.

“Được, anh hai nói tốt là nhất định tốt nhất!”

.....

Buổi chiều sau khi Lâm Dật Phong giải quyết gần hết công việc ở công ty, liền nhanh chóng cho tài xế lái xe về nhà đón Lâm Phuong Phuong đi dạo sau đó đi ăn như đã nói lúc sáng. Lâm Phuong Phuong ở nhà chìm ngập trong sự quan tâm chăm sóc thái quá của cả đám người làm đã thâm thối tới mức sắp hết lên. Nguyên chủ Lâm Phuong Phuong này quả thật số hưởng, nhân duyên với người giúp việc trong nhà không phải nói một chữ tốt là có thể diễn tả được, mà phải nói là tốt đến mức không thể tin được.

Người giúp việc trong nhà đa số là người lớn tuổi một chút, phần còn lại là con cái của họ, tốt nghiệp đại học hay trung học xong, hoặc chọn vào công ty để giúp anh hai cô thì còn lại sẽ chọn ở lại nhà cô làm việc, nên tất cả mọi người đều đối với cô quan tâm yêu thương có thừa, cô muốn động tay động chân làm chút việc cũng khó khăn, cuộc sống sâu gạo cơm tối há miệng áo tới giờ tay như cô lúc trước mơ ước hóa ra không sung sướng như cô vẫn tưởng tượng, ít nhất là một con sâu lười quả nhiên rất chán, chán tới mức cô muốn hét lên một tiếng. Lâm Dật Phong trở về nhà được cô nhìn giống như vị cứu tinh làm anh cảm thấy có phần không tự nhiên, theo thói quen nhìn xung quanh một vòng xem có ai ức hiếp gì không, chỉ thấy một người trong

nhà đều một biểu tình cười tủm tỉm, đứng yên không nói gì.

“Khụ, tiểu Phuong Phuong, em thay đồ xong chưa? Anh ra xe chờ trước!”

“Ách, anh hai ra xe trước đi, em xong ngay bây giờ đây!”

Lâm Phuong Phuong nghe tiếng nói không được tự nhiên của Lâm Dật Phong mới giật mình, cảm giác thấy mình có chút lúng cuống, liền mau chóng đáp lời, nhanh nhẹn quơ tay lấy chiếc túi xách nhỏ rồi đi theo ra ngoài.

.....

Đi dạo phố loanh quanh khoảng hai tiếng đồng hồ, Lâm Phuong Phuong vẫn không tìm thấy được món đồ nào vừa ý nên cuối cùng vui vẻ đi theo Lâm Dật Phong ghé qua nhà hàng Nhật Bản Nam Hải nổi tiếng nhất thành phố ăn sushi. Nam Hải là nhà hàng bán đồ ăn Nhật Bản, nếu nói khiêm tốn thì nó là nổi tiếng nhất ở thành phố S, nơi tập đoàn Lâm thị đặt trụ sở chính, còn nói không khoa trương thì nó là nhà hàng nổi tiếng nhất cả nước, là nơi tập trung giới thượng lưu quyền quý muốn thưởng thức đồ ăn ngon, khung cảnh sang trọng trong cả nước, muốn đặt chỗ ở đây vô cùng khó khăn, nếu không phải là người có địa vị, sức ảnh hưởng đủ lớn thì việc đặt chỗ xong phải xếp hàng chờ đợi ít nhất một tháng là bình thường.

Nơi đây luôn phục vụ thức ăn chất lượng xa xỉ, được thu hoạch trực tiếp từ những trang trại hạng nhất ở Nhật, vận chuyển bằng máy bay, nên đồ ăn luôn giữ được hương vị tươi mới nhất, giá cả cũng thuộc loại nóng phồng tay, một bữa ăn ở đây trung bình cũng bằng tiền lương một năm của người lao động bình thường. Nhưng có lẽ một phần vì giá cả mà nơi đây theo thời gian dần dần trở thành một trong những gạch đầu dòng của giới thượng lưu mỗi khi muốn chứng tỏ đẳng cấp của mình. Có một điều ít người biết, là con trai trưởng của gia chủ nhà hàng này, Trương Nam Hải, là bạn thân nổi khổ của Lâm Dật Phong anh trai Lâm Phuong Phuong cô, cho nên với ai thì việc ăn một bữa cơm ở đây là một vấn đề nhưng với anh em cô thì muốn ăn một bữa cơm ở đây chỉ đơn giản là nhắc một cú điện thoại, tất cả sẽ được giải quyết ổn thỏa.

Vừa bước chân vào bên trong nhà hàng, Lâm Phuong Phuong đã không khỏi bị khung cảnh được trang trí thanh nhã tươi mát khiến cho cả người sáng khoái, nổi một nhọc sau khi đi bộ hơn hai tiếng đồng hồ như cũng được tiêu tan phần nào, cả không gian ở đây như được tách rời ra khỏi thế giới ồn ào xô bồ bên ngoài cánh cửa kia. Nơi này cũng trồng khá nhiều cây cối, hầu hết là những loại cây đặc trưng của Nhật Bản như anh đào hoặc cây lá phong, lối đi rải sỏi trắng uốn lượn bên thác nước nhỏ đang chảy nước róc rách, phía dưới là bầy cá Koi đang thành thoi uốn lượn, luẩn quất trong không khí là tiếng đàn cổ nhẹ nhàng réo rắt, tất cả hòa quyện với nhau thành một bản thể hoàn mỹ nhất mà Lâm Phuong Phuong nghĩ có lẽ chỉ có thể tìm được ở trong sách.

Nơi phục vụ ăn uống cũng không phải như những nhà hàng bình thường khác là đặt bàn ghế cạnh nhau trong sảnh chính, mà là những gian phòng nhỏ được ngăn cách lại với bên ngoài bằng những tấm bình phong trang trí bằng những bức họa của những danh sĩ nổi tiếng thế giới, bảo đảm cho thực khách có được không gian thưởng thức thư giãn tuyệt đối nhất. Lâm Phuong Phuong không khỏi tán thưởng một tiếng trong lòng về sự chu đáo của người thiết kế. Sau khi hai anh em ngồi vào chỗ, một cô gái mặc trang phục kimono nhẹ nhàng để xuống bàn hai cuốn thực đơn cùng một bình trà xanh hảo hạng, Lâm Dật Phong đẩy tờ thực đơn đến trước mặt em gái, giọng nói tràn đầy sùng nịch.

“Phuong Phuong muốn nhìn một chút xem có gì hợp ý không? Hôm nay anh hai để em quyết định món nhé!”

Cô gái phục vụ nghe thấy âm thanh tràn đầy từ tính cất lên, không khỏi đỏ mặt lên lên ngược lên nhìn, tầm mắt vừa chạm đến khuôn mặt nam tính rắn rỏi của anh trong lòng liền dâng lên một cảm giác khao khát mong đợi. Đây là Lâm tổng lãnh khốc quyết tuyệt trong truyền thuyết sao, cô không nghĩ anh cũng có một mặt dịu dàng ôn nhu như bây giờ, có lẽ anh hoàn toàn không phải như trong lời nói bọn họ vẫn hay bàn luận với nhau, dù sao lời cũng chỉ là lời đồn không phải sao? Mãi say mê nhìn ngắm, cô gái phục vụ quên cả công việc mình đang cần làm lúc này, thẳng cho đến khi cô giật mình nghe bên tai tiếng nói không kiên nhẫn của anh vang lên.

“Cô không nghe em gái tôi nói gì à? Em tôi nói với cô hai lần rồi đấy!”

“Ách, tôi... tôi xin lỗi, quý khách muốn dùng gì ạ?”

“Tôi nói là mọi lần anh hai tôi dùng gì ở đây, bây giờ cô cho ý như vậy là được rồi!”

“Vâng, thưa quý khách. Chúng tôi sẽ phục vụ ngay!”

Cô gái nhanh chóng trả lời, cả người khẽ rung mình một cái, cũng may cô phản ứng kịp, dù Lâm tổng có dịu dàng hay đẹp trai đến đâu thì cũng không phải dành cho người nhỏ bé như cô, chuyên tâm giữ chặt lấy công việc này mới là thượng sách.

Người phục vụ đi rồi, Lâm Phuong Phuong không khỏi cười khúc khích, mở miệng trêu chọc.

“Xem ra sức quyến rũ của anh trai em quả thật xuất chúng, anh xem đến cả người phục vụ cũng nhìn anh đến thất thần kia kìa!”

“Tiểu Phuong Phuong không được hồ nháo, không tin anh hai sẽ phạt em sao!”

Ngoài miệng thì trách cứ, nhưng ánh mắt anh lại là tràn đầy sùng nịch, đưa tay khẽ gõ nhẹ cái trán cô một cái. Không khí đang tràn ngập vui vẻ lại bị cắt ngang bởi một giọng nói ngọt ngào của ai đó làm hai hàng chân mày của Lâm Dật Thanh và Lâm Phuong Phuong cùng không hẹn mà nhíu lại.

“Kiến Bang, hình như là giọng của chị Phuong Phuong phát ra ở phòng trước mặt, em muốn vào chào hỏi chị ấy một tiếng.”

Chào hỏi? Liễu Thu Thu này có phải rảnh rỗi quá hay không? Lại có ý định chào hỏi vợ trước mới bị mình thành công đá ra khỏi cuộc hôn nhân của cô

ấy? Có lẽ chào hỏi chỉ là cái cớ, ý định chân chính là muốn diễn một màn ân ái cho cô đau lòng mới là thật đi. Nhưng lần này cô phải làm cho cả hai người kia thất vọng rồi, vì cô đã không phải là Lâm Phương Phương thật, người yêu Dương Kiến Bang điên cuồng kia nữa.

Lâm Dật Phong nghe xong những lời nói kia, trong lòng vừa lo lắng nhìn sang biểu tình của em gái, nhìn thấy ánh mắt thần nhiên pha chút giễu cợt của cô anh thoáng yên lòng, trong đầu lại âm thầm ghi nhớ cái tên Liễu Thu Thu thêm một lần. Được lắm, lần sau gặp lại anh nhất định sẽ báo đáp thật tốt tấm lòng của cô ta, Dương Kiến Bang không thể suốt ngày 24/24 ở bên cạnh bảo hộ cô ả được mãi, nếu cô ta nhất định đường quang không muốn đi lại muốn chui đầu tự tìm rắc rối thì anh sẽ thành toàn giúp cô ta, bất kì kẻ nào có ý định tổn thương em gái anh phải chuẩn bị sẵn sàng khả năng tiếp nhận sự đối phó của anh thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tầm bình phong ngăn cách không gian phía trong với bên ngoài cũng không ngăn nổi sự xuất hiện của những kẻ không mời mà tới. Hai bóng dáng không thể quen thuộc hơn lần lượt hiện ra trong mắt, Dương Kiến Bang với biểu tình khó chịu trên mặt cùng nụ cười rộ rỡ như tỏa nắng của Liễu Thu Thu làm Lâm Phương Phương có chút chóa mắt.

“A, không nghĩ tới sẽ gặp được chị ở đây. Hay là chúng ta cùng ngồi chung đi. Bọn em cũng vừa mới đến thôi!”

Liễu Thu Thu cất tiếng nói, giọng điệu như cả hai là chị em tốt gặp lại nhau vậy. Lâm Phương Phương không nhận được, khóe miệng nhếch lên giễu cợt.

“Tôi không nghĩ tới là chúng ta lại có thể thân đến mức độ đó. Tôi không có thói quen ngồi chung bàn ăn với người lạ. Có lẽ làm hai người thất vọng rồi!”

Thái độ xa lánh của cô khiến Liễu Thu Thu có chút ngạc nhiên. Không phải là cô ta phải nổi giận khốc lóc khi thấy cô ở chung với Dương tổng hay sao? Sao lại trở thành như vậy. Nghĩ đến đây, Liễu Thu Thu vẫn không chịu buông tha, ánh mắt hiện lên chút sưng mù, thái độ đáng thương yếu đuối cố gắng lên tiếng.

“Chị, em biết chị vẫn còn giận chuyện của em và Kiến Bang, nhưng chúng em là thật lòng yêu nhau, cũng không nghĩ tới làm tổn thương chị. Chị đừng như vậy có được không?”

“Đừng như vậy là đừng như thế nào? Hai người yêu nhau thật lòng hay giả tạo thì liên quan gì đến tôi? Tôi không muốn ngồi chung với cô cũng phải được cô cho phép hay sao? Cô muốn khốc lóc tỏ vẻ đáng thương thì xin mời đi chỗ khác, đừng đứng ở đây phá phong cảnh làm mất khẩu vị của người khác.”

Lâm Phương Phương vừa nói xong, thành công đem khuôn mặt Liễu Thu Thu rơi xuống hai giọt nước mắt, ụy khuất dựa vào ngực Dương Kiến Bang khóc thút thít.

“Lâm Phương Phương, cô đừng quá đáng, tiểu Thu cũng chỉ là có lòng tốt muốn làm hòa với cô mà thôi, cô không cần phải ý thế hiếp người như vậy.”

“Ha ha không biết tôi ý thế hiếp người như thế nào vậy Dương tổng? Chúng tôi không hề mời các người đến đây, là tự các người chạy đến làm phiền chúng tôi rồi lại nói chúng tôi ý thế hiếp người? Cái này có tính là da mặt dày không vậy?”

Từng câu từng chữ cô thả ra đều mang theo gai nhọn cùng giễu cợt, hoàn toàn không để cho người khác còn đường sống nào. Khiến cả người Dương Kiến Bang cũng ngắc, Liễu Thu Thu ở trong ngực hắn liền cảm nhận được sự thay đổi này, gương mặt trong chốc lát trở nên trắng bệch. Nếu không phải cô nằng nặc kéo anh vào đây thì anh đã không phải chịu sự giễu cợt này rồi, nếu sau đó khiến anh có bất mãn với cô thì phải làm sao. Nghĩ xong, cô liền mềm mại kéo tay anh nhỏ nhẹ.

“Kiến Bang, nếu chị Phương Phương đã không thích thì chúng ta đi đi. Em không muốn làm chị ấy thấy khó chịu.”

Lâm Dật Phong ngồi yên một chỗ nãy giờ chưa từng lên tiếng, sau khi nghe những lời này chịu không được liền lạnh giọng.

“Liễu tiểu thư, đáng lí tôi cũng không định lên tiếng nhưng cô hết lần này đến lần khác muốn đóng vai thô con để tiểu Phương Phương nhà tôi thành người xấu làm tôi thật thấy buồn nôn. Cô vốn dĩ là tiểu tam vô sỉ chen vào hôn nhân người khác, em gái tôi đã rộng lượng không tính toán, chấp nhận nhường lại cho cô vậy mà cô còn được một tác lại tiến một thước trên học em tôi. Cô tưởng con gái nhà họ Lâm là dễ lừa học như vậy sao? Cô có tin ngày mai tin ninh tình Liễu Thu Thu là tiểu tam trợ trên giết chồng người sẽ đứng ở trang nhất tất cả các tờ báo mà Dương tổng của cô cũng không ngăn cản được hay không?”

Liễu Thu Thu nghe xong gương mặt cắt không còn giọt máu, cả thân mình run lên nhè nhẹ, lần này là thật sự sợ chứ không còn là biểu hiện giả bộ đóng kịch cho người nào đó xem nữa. Ở thành phố S này có ai không biết tập đoàn Lâm thị nắm trong tay hầu hết truyền thông? Cô lại là người hoạt động trong showbiz, gắn bó với truyền thông chặt chẽ, nếu thật sự danh tiếng của cô bị bôi bẩn, liên sau này nếu có thể gả cho Dương Kiến Bang thì con đường xâm nhập vào giới thượng lưu sẽ khó càng thêm khó.

“Tôi... tôi không có ý đó, Lâm tổng thật sự đã hiểu lầm rồi. Kiến Bang chúng ta mau đi đi!”

Dương Kiến Bang giận dữ nhìn Lâm Dật Phong, này giờ anh đứng đây vẫn chưa nói gì nhiều vì một phần nể mặt thân phận Lâm tổng, không nghĩ tới thái độ Lâm tổng lại quyết liệt như vậy.

“Lâm Dật Phong, tôi với anh nước sông không phạm nước giếng. Tuy tôi có lỗi với em gái anh, nhưng cũng sẽ hết sức bù đắp lại. Mong anh đừng đụng vào người phụ nữ của tôi!”

“Tôi sẽ không làm gì nếu cô ta biết an phận, không chạy đi trêu chọc tiểu Phuong Phuong, còn lại tôi không nắm chắc!”

Nghe đến đây, biết có nói thêm cũng không được gì, đồng thời phục vụ cũng đã lục tục mang món ăn đến cho hai người nhà họ Lâm, Dương Kiến Bang chỉ đành hừ lạnh quay đầu đất tay Liễu Thu Thu bước ra ngoài.

Đồ ăn ngon vừa dọn lên, Lâm Phuong Phuong liền nhanh chóng cầm đũa gấp một miếng salad nhỏ nếm thử, hương vị chua nhẹ của dăm gạo hòa quyện với miếng cá tươi rói và rau mầm giòn sần sật như muốn đánh thức tất cả vị giác trong cô, bộ dáng bây giờ của cô hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng tâm tình mà là thập phần hưởng thụ đồ ăn mỹ vị. Biểu tình hípit mắt của cô làm Lâm Dật Phong bật cười, anh cũng chiều gấp thêm vào đĩa của cô một miếng cá hồi. Cả bữa ăn diễn ra trong bầu không khí vui vẻ đầm ấm. Đã lâu lắm rồi anh mới có lại cảm giác cùng ăn chung cười nói rôm rả với em gái, từ ngày em gái biết Dương Kiến Bang liền ngày ngày suy nghĩ về hắn, ăn cũng nghĩ ngủ cũng nghĩ, hoàn toàn đem anh trai là anh bỏ ra sau đầu. Bữa ăn này là lần đầu tiên trong hai năm này hai anh em ngồi xuống vui vẻ hưởng thụ mà không xuất hiện hình bóng người khác như vậy.

Bên này hai anh em Lâm gia trải qua bữa ăn thập phần vừa ý hòa hợp thì bên kia hai người Dương Kiến Bang và Lâm Thu Thu trái lại có phần gượng ép nặng nề. Không phải Dương Kiến Bang không nhìn ra được thái độ lạnh lùng của Lâm Phuong Phuong là xuất phát ra từ nội tâm chứ hoàn toàn không phải do giận dữ hay nói lẫy, nhưng ngay lúc đó anh bị đặt vào tình thế bắt buộc phải ra mặt cho Liễu Thu Thu, nếu anh không đứng ra nói chuyện cho cô ta, vô hình chung anh gián tiếp thừa nhận con mắt nhìn người của anh quả thật không chuẩn.

Nhưng càng ra mặt nói chuyện thay người khác, anh lại càng lâm vào mơ hồ, cảm giác như anh vừa làm ra một quyết định sai lầm khi nhất định li hôn với Lâm Phuong Phuong. Nếu không phải Liễu Thu Thu nhất định đòi phải tiến vào chào hỏi cô, anh cũng không phải bị mất mặt như vừa rồi, là người lấn lộn nhiều năm trong thương trường sao anh không nhìn ra được đáng bộ giả vờ yếu đuối cùng lời nói mập mờ của Liễu Thu Thu như có như không gài bẫy cho Lâm Phuong Phuong chứ. Càng nghĩ hai hàng lông mày anh càng nín chặt, nhìn Liễu Thu Thu trước mặt càng thêm không vừa mắt.

Ngồi ở phía đối diện, ánh mắt khó chịu của Dương Kiến Bang khiến Liễu Thu Thu cảm thấy trong lòng càng ngày càng bất an. Nghĩ đến hành động vừa rồi lại càng thêm hối hận xanh ruột, nhưng làm thì cũng làm rồi, chỉ trách việc cô thành công làm hai vợ chồng anh họ li hôn đã làm bản thân ngủ quên trên chiến thắng, khiến cô hành động lộ liễu thiếu suy tính quá. Bây giờ nếu không dỗ dành lại anh chỉ sợ khiến trong lòng anh tồn tại khúc mắc với cô, sau này gặp chuyện nảy sinh sẽ càng khó giải quyết.

“Kiến Bang, vừa rồi là do em quá lỗ mãng, sau này em sẽ không như vậy nữa, anh đừng giận em có được không?”

Nói xong, Liễu Thu Thu đưa ánh mắt ảm ướt đáng thương ngược nhìn anh. Ngày trước, khi còn ở trong cuộc hôn nhân gượng ép với Lâm Phuong Phuong, chịu đựng tính tình điều ngoa tùy hứng của cô, anh cảm thấy bộ dáng này của Liễu Thu Thu mới là hợp ý anh nhất, đàn bà như Lâm Phuong Phuong làm sao có thể cùng anh sánh vai ra ngoài được, ngoài bộ dáng của một tiểu thư bị chiều hư và bề ngoài đẹp một chút, thì đầu óc cô quá mức đơn giản, thái độ cũng không dịu dàng, nên khi Liễu Thu Thu xuất hiện anh liền bị vẻ bề ngoài yếu đuối hiền dịu thu hút. Bây giờ khi đã tách ra, không nghĩ tới trong một thời gian ngắn Lâm Phuong Phuong lại thay đổi trở thành con người hoàn toàn khác, không những tính cách chẳng chặc hơn xưa rất nhiều, mà lần trong đó lại là một vẻ ngạo nghễ cuốn hút ẩn sâu, đặt bên cạnh Liễu Thu Thu yếu đuối làm cô lại càng nổi bật hơn, làm Liễu Thu Thu càng trở nên quá nhỏ bé hèn mọn.

Khuôn mặt Dương Kiến Bang rơi vào suy nghĩ càng lúc càng trở nên âm trầm, Liễu Thu Thu càng nhìn càng trở nên hoảng sợ, mọi lần cô sử dụng biểu tình đáng thương này anh đều dịu dàng ôm cô vào lòng vỗ về, không như hôm nay, nhìn anh cũng không thèm nhìn lấy một cái, làm cô thật sự hoảng loạn, nỗi sợ hãi mất anh càng làm khuôn mặt cô trở nên trắng bệch. Một bữa cơm này trôi qua trong không khí nặng nề ảm đạm, mỗi người đều truy đuổi suy nghĩ của mình, không còn tình ý nồng đậm như mọi lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Cùng nhau dùng xong bữa cơm, hai anh em Lâm gia liền ngồi xe trở về. Nguyên một buổi chiều đi lòng vòng dạo chơi, cộng thêm ăn uống no đủ, Lâm Phuong Phuong vừa ngồi vào xe là lăn ra ngủ thẳng cho đến khi về đến nhà. Sau đó cô liền nhanh chóng đi lên phòng mình tắm một cái cho nhẹ nhàng rồi thay quần áo lên giường ngủ một giấc. Cả người đang lâng lâng chìm vào trong mộng đẹp thì bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại réo rất bên tai, Lâm Phuong Phuong mắt nhắm mắt mở đưa tay bấm phím trả lời, âm giọng còn mang nồng đậm ngái ngủ.

“Alo, tôi Lâm Phuong Phuong nghe...”

Đáp lại bên kia là một hồi yên tĩnh. Chờ một lúc không thấy tiếng trả lời, cô lại tiếp tục.

“Alo, ai vậy? Sao không nói gì thế? Không nói là tôi gác máy...”

Dương Kiến Bang đầu dây bên kia nghe tiếng cô hỏi ai đấy trong lòng lại thêm một lần khó chịu, mới li hôn chưa lâu mà đã nhận không ra số điện thoại của anh, đoán chừng ngay cả nó cô cũng đem xóa bỏ rồi. Không nghĩ tới cô lại có thể lưu loát dứt khoát chặt đứt phần tình cảm với anh như vậy. Vừa nhăn mày nghĩ ngợi, vừa nhanh chóng lên tiếng.

“Là tôi, không nghĩ cô làm được tuyệt tình đến vậy, ngay cả số điện thoại tôi cũng không nhớ.”

Giọng nói nam tính quen thuộc đầu bên kia truyền qua triệt để đánh tỉnh cô từ trong mộng đẹp, cả người Lâm Phương Phương bật dậy như lò xo, giọng nói cũng hiện lên chút bất mãn.

“Là anh, Dương Kiến Bang? Tôi nhớ không sai là giữa chúng ta đã không còn liên quan gì đến nhau nữa. Vậy anh gọi tôi có ý gì?”

“Ý gì? Nếu tôi nói tôi hối hận quyết định của mình thì cô nghĩ thế nào? Có phải sẽ chịu quay lại tươi cười đối xử tôi như xưa hay không?”

Lời vừa nói xong, chính bản thân anh cũng cảm thấy giật mình. Từ khi nào anh đối với cô lại có khẩu khí hèn mọn cầu xin này? Quả nhiên chuyện buổi chiều nay đã làm anh tức giận đến mức mất lý trí. Bên này Lâm Phương Phương nghe được cũng là một phen giật mình, sau đó là tiếng cười chế giễu của cô truyền vào trong tai anh.

“Ha ha có phải anh mới bị té ngã đụng đầu trứng ở đâu rồi không? Dương tổng băng lãnh trước giờ lại cũng có lúc hối hận vì quyết định của mình cơ đấy. Là tôi nghe lầm hay là anh bị ám đầu. Mà mặc kệ là vì cái gì, câu trả lời của tôi cũng là KHÔNG. Vậy nhé, tôi còn phải đi ngủ.”

Tiếng tút tút trong điện thoại kéo Dương Kiến Bang hồi thần trở lại, cô lại dám cúp máy trước anh, quả nhiên là cô đã thay đổi, không còn là một Lâm Phương Phương điều ngoa lúc trước làm người ta chán ghét nữa, mà lại trở thành một người đàn bà tính tình phóng khoáng có chút bất cần, cũng mang thêm bí hiểm làm người ta muốn tìm hiểu. Sao trước giờ anh lại không nghĩ đến cô cũng có một mặt thú vị như vậy nhỉ. Vợ cũ sao? Ha ha anh nhất định sẽ thành công đem cô một lần nữa sống chết cuồng dại yêu anh như xưa.

Lâm Phương Phương vừa gác máy nằm xuống giường, chưa kịp nhắm mắt ngủ, cửa phòng đã vang lên tiếng gõ, kèm theo đó là tiếng nói của Lâm Dật Phong vang lên bên ngoài.

“Phương Phương, em đã ngủ chưa? Anh hai vô trong phòng được không?”

“Em chưa ngủ, anh hai vô đi!”

Sau đó cửa phòng xịch mở, thân hình cao lớn của nam nhân hiện ra trong tầm mắt. Lâm Dật Phong ở nhà chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu xám trắng đáng thể thao, ôm trọn thân hình thon dài của anh, làm lộ ra cơ bắp rắn chắc. Ngược nhìn người đàn ông trước mặt, Lâm Phương Phương vô thức nuốt một ngụm nước bọt. Tiếng “ực” phát ra không lớn nhưng đủ làm Lâm Dật Phong nghe được đến trong lỗ tai, nha đầu đáng giận này cư nhiên dùng ánh mắt háo sắc đó nhìn anh, lại còn dám coi anh như đồ ăn mà thèm muốn nhỏ dãi như vậy. Thái độ mất tự nhiên, anh đưa tay che trước miệng ho nhẹ một tiếng.

“Khụ, khụ, anh hai nghe thấy trong phòng em đêm hôm còn có tiếng nói chuyện nên chạy qua xem một chút!”

Tiếng ho khan của anh kéo cô trở về hiện tại, chết tiệt, cô vậy mà nhìn “anh hai” của nguyên chủ với thái độ thèm muốn như vậy. Nhưng mà cô hết cách nha, ai bảo nam nhân này có tướng tá tốt vậy, nói không khoa trương là so với diễn viên người mẫu hạng A ở thế giới cũ của cô ngày trước không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Bản thân cô trước giờ không có tật xấu gì, chỉ mỗi việc là khi tiếp xúc với soái ca chăm sóc, ôn nhu như nước giống người trước mặt này cơ bản là không thể chống cự được sức quyến rũ tỏa ra từ soái ca đó. Thêm một phần tâm lý luôn mặc định người đàn ông này không phải chân chính là anh hai ruột của mình, làm cô cảm thấy không ăn được thịt nhưng kiểm soát chút đầu hủ chắc không sao đi. Lâm Phương Phương ngược mắt lên, thái độ có chút ủy khuất như con chó nhỏ.

“Là Dương Kiến Bang gọi cho em, bảo là hối hận quyết định li hôn với em có thể làm em quay trở lại yêu thương hắn như xưa không. Em không nghĩ hắn lại coi rẻ mình như vậy, muốn đuổi thì đuổi, kêu về thì về...”

Thái độ nói xong phối hợp cúi mặt xuống, hai vai run lên một chút. Dưới mắt Lâm Dật Phong nhìn thấy quả thật thấy em gái như là chịu nỗi ủy khuất lớn nhất, kiềm lòng không được, cúi người xuống ôm lấy em gái vào lòng dỗ dành.

“Không khóc, Phương Phương nhà chúng ta không khóc. Anh hai không để người khác lại ăn hiếp em gái của anh. Ngoan!”

“Lỡ tối nay hắn lại nổi chứng gọi đến nữa trêu chọc em thì sao?”

“Sẽ không, tối nay anh hai ngủ ở đây với em, nếu hắn có gọi anh hai sẽ bắt máy!”

Hai anh em Lâm gia từ sau khi cha mẹ qua đời, liền hình thành thói quen nằm ngủ chung với nhau, thẳng đến khi Lâm Phương Phương đi lấy chồng thói quen này mới bị gián đoạn. Cho nên hôm nay Lâm Dật Phong nói ra những lời này thật tự nhiên, cũng không cảm thấy có gì không đúng. Khóe miệng Lâm Phương Phương khẽ kéo một cái khi mục đích đạt được, cô nhanh nhẹn nhích người sang một bên lấy chỗ cho anh trai nằm bên cạnh, cho dù giường trong nhà Lâm gia đều là loại đặt làm riêng, rộng rãi thừa thãi cho ba bốn người nằm.

Lâm Dật Phong tự nhiên nằm xuống bên cạnh em gái, theo thói quen cũ đưa tay ôm em gái vào lòng vỗ về. Thân hình mảnh mai của Lâm Phương Phương vừa lọt thỏm vào ngực liền lập tức làm anh cứng đờ cả người, tiểu Phương Phương vậy mà không mặc áo lót, khuôn ngực phập phồng theo nhịp thở của cô từng nhịp từng nhịp một theo áo ngủ mỏng manh dán vào trước ngực anh. Quả nhiên bấy lâu nay anh vô tình quên mất em gái mình từ khi nào

đã lớn lên thành một thiếu nữ thân hình phổng phao rồi. Biểu tình cứng ngắc đó của anh không khỏi làm cô ngược lên thì thầm nho nhỏ.

“Anh hai làm sao vậy, anh thấy khó chịu ở đâu à?”

Hơi thở nóng hổi của cô chậm chậm phả vào cổ anh, làm lỗ chân lông trên người anh dựng đứng, nam căn chết tiệt không đúng thời điểm lại bắt đầu có dấu hiệu ngóc đầu dậy. Anh vội vàng trấn tĩnh lại, đưa tay vỗ vỗ xoa xoa sau lưng cô trấn an.

“Anh hai không sao, tiểu Phuong Phuong ngoan, nhắm mắt ngủ đi.”

Nằm trong lòng anh, cô cũng cảm nhận được biến đổi phía dưới hạ thân anh. Cô cho dù là một sắc nữ mười mấy năm nhưng về cơ bản thân thể vẫn còn là xử nữ, vô duyên thế nào lại xuyên ngay vào thân thể nguyên chủ vốn cũng không khác biệt, trước kia gã cho Dương Kiến Bang cũng là bị hấn khinh thường đụng vào, kết hôn được mấy tháng lại trở về nhà mẹ. Cho nên thân thể này cũng như bản thân cô trước kia kinh nghiệm thế nào cũng chỉ là qua sách báo phim ảnh, chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác phái như hiện tại, không cần nói cũng biết độ mẫn cảm so với phụ nữ bình thường cao hơn mấy phần. Trong phòng tắt đèn, lại chìm trong cái ôm ôn nhu của soái ca không khỏi làm đầu óc cô đánh mấy suy nghĩ táo bạo. Lâm Phuong Phuong mạnh dạn liền đưa tay xuống phía dưới, giả bộ ngây ngô vừa sờ soạn vừa hỏi.

“Anh không sao vậy vì sao chỗ này lại nóng như vậy? Có phải bị bệnh không muốn em lo lắng nên giấu diếm hay không?”

Lâm Dật Phong bắt ngờ bị cô tập kích, nam căn ở dưới hạ thân lại lớn thêm một vòng, anh quần bách gằm nhỏ bên tai cô.

“Phuong Phuong, em bỏ tay ra cho anh, anh thật sự không sao. Nếu em tiếp tục sờ sờ nữa thì anh đây mới thật sự là có sao đấy.”

Trong đêm tối, cô đắc ý nở nụ cười gian trá, tay lại càng không yên phận nắm chắc lấy phần nam tính cứng rắn nóng bỏng kia, miệng lại lo lắng lên tiếng.

“Là sao? Em không hiểu? Vì sao em sờ sờ chỗ này lại làm anh khó chịu ư?”

“n, hừ...”

Lâm Dật Phong bị cô nắm lấy cự long nóng bỏng qua lớp quần ngủ, vô thức rên nhẹ một tiếng, cái miệng không tự chủ chậm chậm đưa tới đưa lui ma sát với bàn tay nhỏ bé, bàn tay lớn ở phía sau lưng cũng từ từ di chuyển về trước, nhẹ nhàng xoa xoa lên hai gò bồng đảo của cô, thẳng đến khi hai hạt đậu đỏ nho nhỏ dựng đứng lên, cùng tiếng cô thở càng lúc càng trở nên nặng nề. Anh thấp giọng gầm gừ.

“Là em trêu chọc anh, đừng trách anh không báo trước với em, Phuong Phuong.”

“Anh hai... ừm. ừm”

Lâm Phuong Phuong vừa mở miệng liền bị anh thần tốc tấn công, đưa đầu lưỡi vào bên trong khoang miệng cô càn quét. Thân mình anh hơi nghiêng đè lên cô một chút, bàn tay thoắt thoát lườn vào bên trong áo ngủ của cô, trêu chọc nhũ hoa cương cứng đồng thời tay còn lại không ngừng ma sát hoa huyết cô bên ngoài lớp quần lót. Lâm Phuong Phuong chỉ cảm thấy đầu óc một trận hỗn loạn, cô vốn chỉ nghĩ đùa cợt anh một chút, hoàn toàn không tính tới anh lại là thật sự đem cô áp dưới thân mà kích thích như vậy. Cảm giác xa lạ, hơi ngứa ngáy như có trăm ngàn con kiến bò trên khắp cơ thể làm cô không tự chủ được rùng mình một cái, miệng cũng đồng thời vô thức phát ra một tiếng rên theo bản năng, thành công kích thích Lâm Dật Phong hai tay trên người cô càng thêm phần càn rỡ.

Quần áo của anh căn bản đã bị anh cởi xuống từ lúc nào cùng với váy ngủ của cô, cả thân hình đồng hồ cát trước mắt anh ẩn hiện dưới ánh trăng mờ tỏ hắt vào từ cửa sổ như là một liêu xuân dược, càng kích thích bản năng đàn ông trong anh thức dậy kêu gào. Nhìn xuống cặp nhũ hoa với hai đỉnh đồi đã sớm dựng thẳng dưới sự kích thích của anh, Lâm Dật Phong mau chóng cúi xuống ngậm lấy một bên đỉnh anh đào, tay còn lại vẫn tận tình xoa nắn một bên còn lại, mạnh mẽ nhào nặn nó thành đủ thứ hình dạng. Lâm Phuong Phuong lúc này chỉ còn biết nằm thờ hồn hên, cảm giác kích thích mạnh mẽ từ đầu ngực truyền đến làm cô gần như mất đi hoàn toàn ý thức của mình. Bàn tay cũng vô thanh vô thức đưa xuống nắm lấy cự long nóng hổi của anh mà vuốt vuốt.

“A... ừm. đúng rồi, Phuong Phuong. Làm nhanh một chút!”

Bàn tay mềm mại không xương tiếp xúc với nam căn của anh làm Lâm Dật Phong cảm giác thật thoải mái, kích thích lan tỏa đến khắp tứ chi bách hài. Cô cứ như vậy ngây ngô đốt lửa trên người anh, cùng với tiếng rên đầy bản năng phát ra từ trong miệng cô, anh căn bản là chịu không nổi muốn rút súng đầu hàng, cái miệng càng ngày đưa đẩy trong tay cô càng nhanh. Chừng mười phút sau, anh gằm nhẹ bên tai cô, rồi một dòng tinh dịch nóng ấm mạnh mẽ phóng thẳng về phía trước, ướt đầm cả hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Bước qua cao trào, Lâm Dật Phong lấy lại được chút tỉnh táo. Quay đầu lại nhìn cô trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo hai mắt vẫn như nhắm nghiền, miệng

vẫn còn đứt quãng rên rỉ, hai người đều là một thân mồ hôi ướt đầm. Anh có chút hối hận bản thân không biết tự kiềm chế, cũng may anh từ đầu đến giờ vẫn còn giữ lại được tia tỉnh táo duy nhất, không có dùng nam căn tiến vào cơ thể em gái. Nhưng đồng thời biểu hiện ngây ngô trên chuyện giường chiếu của cô đưa đến cho anh không ít nghi hoặc. Không lí gì cô lấy chồng ba tháng mà đối với việc nam nữ lại không có kiến thức như vậy.

Trong đầu xẹt qua một ý nghĩ, không lẽ Dương Kiến Bang kia vốn dĩ không đụng đến em gái anh? Lâm Dật Phong nhanh chóng cúi người xuống muốn kiểm tra một chút. Hai tay nhẹ nhàng banh mở ra hai chân Lâm Phuong Phuong, tư thế này hoàn toàn làm đóa hoa xinh đẹp bày ra trọn vẹn trước mắt anh, dựa vào ánh trắng yếu ớt chiếu vào từ cửa sổ, anh dễ dàng nhìn ra hoa huyết phần nộn hồng hào, hai mép cánh hoa vẫn chặt chẽ như con gái. Bằng một động tác nhẹ nhàng, anh đưa tay từ từ tiến vào bên trong hoa huyết đảo một chút, không khó khăn liền phát hiện ngón tay bị ngăn trở bởi một lớp màng mỏng. Quả nhiên...!

Thân thể cô vẫn chưa thoát ra khỏi cảm giác mê mẩn, lại bị ngón tay của anh treu chọc phía dưới, liền cảm thấy như có một dòng nước nóng hồi từ trong người thoát ra. Lâm Dật Phong ở phía dưới đang chăm chú quan sát nhanh chóng phát hiện ra, cảnh tượng dâm nĩ này trực tiếp oanh một tiếng đánh vào trong đầu óc anh, nam căn vừa nhuyễn xuống sau khi tổng xuất ngay lập tức lại dựng thẳng lên. Từ u huyết của cô trong đêm tối nhẹ nhòa ra một cỗ mùi hương xữ nữ càng thêm kích thích mạnh vào trung khu thần kinh của anh, trong đầu anh xuất hiện tiếng gào thét không ngừng xúi giục anh tiến lên bắt lấy. Lâm Dật Phong chần chờ chừng vài giây, rồi dứt khoát cúi xuống, há miệng ngậm chặt lấy cánh hoa đang run rẩy trước mặt hấp một ngụm.

Đụng chạm trực tiếp tới nơi mẫn cảm nhất của cơ thể làm cả người Lâm Phuong Phuong rung mình một cái, hai chân bắt tri bắt giác cong lên, đầu ngón chân cũng co rút lại. Phía dưới được Lâm Dật Phong không ngừng dùng môi lưỡi hút lấy, thỉnh thoảng còn lấy răng nanh nhay nhẹ viên thịt nhỏ đang dựng thẳng phía trên, hoa huyết càng lúc càng chảy nhiều nước, âm thanh chặc chặc phát ra tuy nhỏ nhưng cực kì rõ ràng trong phòng tối, ngón tay càng là phối hợp chà xát lồi vào chọc cho Lâm Phuong Phuong cả người vặn vẹo, cảm giác ngứa ngứa như bị côn trùng cắn, xen lẫn trong đó là một cỗ khoái lạc hành hạ cô cả người mềm nhuyễn vô lực, muốn hét lên lại không có sức, chỉ có thể dùng hai tay ôm chặt lấy đầu anh theo bản năng kéo sát vào hoa huyết mình mà rên rỉ.

“Phuong phuong, em liền cũng làm cho anh giống như anh vừa làm cho em được không?”

Hạ thân đã trướng to, ần ần khó chịu, Lâm Dật Phong nhịn không được đưa lửa nóng tới gần miệng Lâm Phuong Phuong nhẹ giọng cầu xin. Cô bây giờ cả người đều là choáng váng, nghe lời anh nói theo vô thức ngược nhìn vật anh đưa đến trước mặt. Chỉ thấy xuất hiện trước mắt một cự vật to lớn hùng dũng, phía trên đỉnh còn rỉ ra một giọt nước trong suốt, chảy dọc xuống phía thân hình gân guốc của nó, phản chiếu ánh trắng lấp lánh một trận, bao phủ chung quanh chớp mũi cô là một mùi hương nam tính nồng đậm, mê hoặc cô chỉ biết ngơ ngác nhìn trân trân.

“Ngoan, há miệng ra rồi ngậm lấy nò... mút. A a...urm... đúng rồi, Phuong Phuong giỏi quá. Mạnh một chút!”

Anh thỏa mãn thò ra một tiếng. Khoang miệng ấm áp của cô ngậm chặt lấy cự vật to lớn, theo hướng dẫn của anh mà dùng lưỡi ma sát quanh phần đỉnh nam căn làm anh sung sướng không chịu nổi. Không cần chờ lâu, anh cũng nhanh chóng quay xuống dưới tiếp tục công việc chăm sóc hoa huyết nhỏ bé của cô tận tình. Cả hai say mê hôn hít kích thích nhau suốt gần hai tiếng đồng hồ, đến tận khi cô co giật cơ thể đạt cao trào đến lần thứ ba thì anh cũng ưỡn lưng phun ra tất cả mầm mống của mình vào miệng cô, sau đó liền thỏa mãn ôm nhau ngủ một giấc đến sáng.

.....

Ánh nắng sớm mai theo cửa sổ chiếu vào khuôn mặt tinh xảo của người con gái đang nhắm mắt nằm trên giường, cả người cô là dấu ngân hôn đỏ tươi rực rỡ, bằng chứng của một đêm hoan ái cuồng nhiệt tới qua. Cô khẽ ưm một tiếng nhỏ, thân hình khẽ xoay một cái, muốn tìm một nơi ấm áp để rúc vào, không nghĩ đến người bên cạnh đã sớm rời đi. Lâm Phuong Phuong khó khăn mở mắt nhìn xung quanh. Mọi thứ trong phòng vẫn như cũ, cả người cô thoải mái không có cảm giác dính dính khó chịu, có lẽ hôm qua trong lúc cô mê man ngủ anh đã giúp cô lau rửa sạch sẽ. Nếu không có những dấu vết trên cơ thể còn lưu lại, cô sẽ nghĩ chuyện đêm qua vốn chỉ là giấc mơ. Khẽ lắc lắc đầu, cô nhanh chóng bước chân xuống giường đi vào phòng tắm làm vệ sinh trước khi muốn đi ra khỏi nhà.

Trong phòng chủ tịch ở lầu cao nhất của cao ốc Lâm thị, Lâm Dật Phong ngồi bất động một chỗ, trong tay anh là li cà phê đang bốc khói nghi ngút. Ngẫm lại chuyện đã xảy ra, trong lòng anh trào lên một nỗi hối hận sâu sắc. Chuyện tối hôm qua như một thước phim quay chậm từng chút từng chút một chiếu lên trong đầu óc anh. Quả nhiên là uống rượu loạn tnh, anh âm thầm phi nhỏ bản thân đến cả em gái cũng dám xuống tay, sau này không biết anh còn mặt mũi gì đối diện cô nữa. Sáng sớm nay thức dậy, em gái vẫn ngủ say trong lòng, nhìn xuống một đồng vết tích là chuyện tốt mà cả đêm qua anh đã làm, anh thật sự bối rối, không biết sẽ dùng khuôn mặt nào để nhìn Lâm Phuong Phuong khi cô mở mắt ra, không còn cách nào khác, anh đành rón rén dậy sớm mặc vội quần áo, trước khi rời đi còn nhẹ nhàng lau chùi cơ thể cô thật sạch, rồi bước ra khỏi nhà đi làm mà như chạy trốn.

Tiếng chuông điện thoại reo lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Nhìn dãy số, Lâm Dật Phong thoáng cau mày, là Dương Kiến Bang gọi. Chậm rãi bấm nút trả lời, giọng anh lạnh nhạt cất lên.

“Alo, Dương tổng, có chuyện gì không?”

Đầu dây bên kia, Dương Kiến Bang cũng nhận ra giọng điệu lạnh lùng của anh, nhưng không mất nhiều thời gian anh (DKB) liền trấn tĩnh xuống, bình thần cất giọng.

“Tôi còn một số giấy tờ liên quan đến việc cấp dưỡng sau khi li hôn muốn gặp tiểu Phuong để bàn bạc, nhưng gọi điện thoại cô ấy không nghe máy. Anh có thể giúp tôi hẹn cô ấy ra ngoài có được không?”

“Hừ, chuyện này anh có thể thông qua luật sư của cả hai để giải quyết, không cần kiểm có để gặp Phuong Phuong nhà chúng tôi. Còn nữa, cả hai bây giờ đã không còn liên quan gì nhau, đề nghị anh xưng hô em gái tôi là Lâm tiểu thư cho đúng lễ phép.”

“Anh...!”

Nghe những lời này, Dương Kiến Bang tức đỏ mặt, nhưng cũng không tìm ra được lời nào để chống chế, đành cố gắng kiềm nén, cất giọng nói.

“Tôi không có ý gì cả, chỉ là chuyện cấp đường đó vẫn là trực tiếp hỏi ý kiến của cô ấy rồi làm tôi nghĩ là tốt hơn!”

“Không cần, nếu Phương Phương có yêu cầu gì đặc biệt, luật sư của nó sẽ nói cho anh biết. Với lại Lâm gia chúng tôi cũng không thiếu một chút tiền ấy nên không cần Phương Phương phải vì vậy mà đi gặp những người làm cho nó khó chịu.”

“Tôi thật sự là có thành ý, anh đừng thấy tôi nhần nhện rồi làm tôi. Nếu em gái anh lúc trước cũng trưởng thành hiểu chuyện như bây giờ tôi đã không hạ quyết định li hôn với cô ấy!”

“Cho nên bây giờ thấy nó thay đổi anh liền hối hận? Nếu anh thật sự nghĩ hối hận tôi khuyên anh nên bỏ ý định đó trong đầu đi, em gái tôi sẽ không lặp lại sai lầm đó thêm lần nữa!”

“Anh...”

Dương Kiến Bang chưa kịp phát tác đã bị Lâm Dật Phong cúp máy, liền giận dữ quăng chiếc điện thoại đáng thương xuống nền nhà vỡ tan tành. Lâm Dật Phong chết tiệt này dám dùng thái độ đó với anh, coi anh là con cạp rưng rưng sao? Lâm Phương Phương, cô dám không bắt điện thoại của tôi? Cô tưởng tôi không dám bỏ cô sao? Hai anh em họ Lâm, được lắm, để anh xem khi anh làm cho cô quay lại yêu anh điên cuồng thêm lần nữa, Lâm Dật Phong sùng em gái tôi trời kia còn dám dùng giọng điệu đó đối đãi anh không! Dương Kiến Bang nghiến răng nghiến lợi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Lâm Phương Phương sau khi ngủ dậy, làm vệ sinh rồi dùng đồ ăn sáng xong, liền xách túi xách lên xe kêu tài xế đưa mình đi ra ngoài mua sắm. Đang lang thang trong trung tâm mua sắm, cô chợt nghe tiếng gọi lanh lảnh phía sau, sau đó một bàn tay mềm mại vươn tới nắm lấy tay cô, thân thiết nói.

“Phương Phương, cậu có khỏe không? Sao có chuyện lại không nói cho mình biết? Từ lúc cậu gặp tai nạn cho tới giờ mình cố gắng liên lạc với cậu rất nhiều lần nhưng không được, có phải cậu đổi số điện thoại không?”

Nhìn khuôn mặt lạ lẫm trước mắt, Lâm Phương Phương nghi hoặc hỏi.

“Cô là ai? Có quen biết tôi sao?”

“Cậu làm sao vậy? Mình là Trần Hiểu Lan đây, cậu không nhận ra mình sao?”

Trần Hiểu Lan vừa tự giới thiệu vừa đưa ánh mắt ưu thương nhìn Lâm Phương Phương. Vừa nghe nhắc đến tên, trong đầu cô liền đảo một vòng tình tiết truyện. Đây là bạn học cùng trung học với Lâm Phương Phương trước đây, là thiên kim duy nhất của Trần tổng, công ty gia đình chuyên sản xuất linh kiện xe hơi, tuy so với Lâm gia và Dương gia có một khoảng cách chênh lệch không nhỏ, nhưng so với gia đình bình thường thì cũng được coi như là giàu có. Lúc còn học trong trung học, vào một lần nhìn thấy Lâm Dật Phong đến đón Lâm Phương Phương tan học, chiêm ngưỡng vẻ tuấn mã cùng phong thái đỉnh đặc của anh, lại nhìn thấy chiếc siêu xe anh đi, cô năng liền tự xác định trong lòng đây là người đàn ông sinh ra để dành riêng cho mình.

Về sau cô ta liền tìm mọi cách thân cận với Lâm Phương Phương. Tuy nhiên sau nhiều năm yêu thầm, vô số lần ra ám hiệu cũng như cố tình đụng chạm da thịt cũng không xoay chuyển được tình cảm của anh trai cô (LPP), lại nhìn thấy anh sùng em gái tới trình độ lật trời, liền từ yêu biến thành hận, chuyển tất cả lên người Lâm Phương Phương, một phần không nhỏ đau khổ cùng thất bại sau này của nữ phụ Lâm Phương Phương cũng do Trần Hiểu Lan tiếp tay với Liễu Thu Thu hãm hại. Vì đã đọc hết truyện, biết rõ bản chất của Trần Hiểu Lan này nên sau khi xuyên qua, Lâm Phương Phương tận lực không tiếp xúc, tránh được bao xa liền tránh. Không nghĩ tới lại đụng mặt cô ta ở đây.

“À, tôi bị tai nạn nên bác sĩ nói tôi sẽ quên một số chuyện. Cô thật sự có quen biết tôi sao?”

“Cậu bị mất trí nhớ? Ôi trời ơi, Phương Phương đáng thương của mình. Từ trước tới nay chúng ta là bạn thân nhất đó, cậu thật sự không nhận ra mình sao?”

Vừa nói, Trần Hiểu Lan vừa lo lắng lắc lắc cánh tay cô, tuy nhiên một tia vui sướng khi người gặp họa trong mắt cô ta vẫn không tài nào che dấu được. Lâm Phương Phương trước kia là đầu heo sao? Loại người như vậy cũng làm bạn được, với tính tình điêu ngoa của cô ấy (LPP), có người thật sự chịu đựng được để vô tư chân thành làm bạn với cô mới là lạ đó.

Trần Hiểu Lan nhìn biểu tình trên mặt Lâm Phương Phương không sót một chút nào, sau khi trong lòng khẳng định cô không nói dối thì mừng thầm trong bụng. Không phải nếu cô ấy mất trí nhớ, mình có thể thừa dịp này thân cận thêm một chút, lấy cớ đến nhà chăm sóc để có cơ hội gần gũi hơn với Lâm tổng hay sao? Có câu lừa gần rơm lâu ngày cũng cháy, cô không tin cô mỗi ngày ăn mặc gọi cảm lượn lờ trước mắt mà anh không động lòng được. Bà cô ở nhà sau khi biết cô có tình cảm với Lâm tổng cũng là bộ dáng cực kì ủng hộ, chỉ hận không thể lập tức đóng gói đem cô nhét vào bên người anh mà

thời. Tâm vừa động, Trần Hiểu Lan đã vội vàng cất tiếng.

“Không bằng mình xin ba cho phép dọn đến nhà cậu ở một thời gian để giúp cậu hồi phục trí nhớ có được không?”

Ha ha, Lâm Phuong Phuong cười lớn trong lòng, nhìn lên gương mặt tràn đầy mong chờ của Trần Hiểu Lan. Chăm sóc cô là phụ, quyến rũ anh trai cô là chính đi. Trần Hiểu Lan này đánh giá cô quá thấp rồi, cô không phải loại người dễ dàng để cho người ta lợi dụng, huống hồ đối với việc phát sinh tối qua với Lâm Dật Phong, cô mà đồng ý thì đúng là đầu óc cô bị lừa dối rồi. Tuy trong lòng thập phần khinh thường cái lí do sứt sẹo này, nhưng biểu tình trên mặt Lâm Phuong Phuong vẫn không mấy may thay đổi, cô nhàn nhạt lên tiếng.

“Tôi quả thật không nhớ ra cô là ai. Từ khi tôi mất trí nhớ đến nay lại cực kì bài xích chung đụng quá thân mật với người lạ. Nhưng dù sao cũng cảm ơn ý tốt của cô. Nếu không có gì nữa, tôi đi trước.”

“Phuong Phuong, mình thật sự có ý tốt giúp cậu, sao cậu lại có thể đối xử với mình như vậy?”

Vừa nói hai hốc mắt Trần Hiểu Lan rơi xuống hai giọt nước mắt, biểu tình ủy khuất đáng thương. Người đi mua sắm xung quanh phút chốc tụ tập lại vây lấy hai người bên trong, chỉ trò thì thầm, ánh mắt đồng loạt nhìn qua Lâm Phuong Phuong có chút bất mãn, như là cô đang hiếp đáp gì cô ta ghê gớm lắm. Lâm Phuong Phuong cười lạnh trong lòng, không nghĩ cô ta lại vô sỉ như vậy, cư nhiên muốn biến cô thành kẻ điều ngoa đánh đá, nếu là nguyên chủ lúc trước, chắc chắn cô ta sẽ đạt được mục đích được về chung nhà với cô. Nhưng không may cho cô ta, hiện nay là cô, Lâm Phuong Phuong khác với Lâm Phuong Phuong của quá khứ, dĩ nhiên thau nước bẩn này cô không dễ dàng nhận.

“Này cô, tôi đã nói tôi không biết cô là ai, tự nhiên cô ở đâu chạy tới níu lấy tôi đòi về chung nhà với tôi. Dĩ nhiên tôi không thể đồng ý rồi. Hay là cô thấy tướng tá tôi dễ lừa gạt nên cố bám chặt không buông?”

Trần Hiểu Lan nghe xong cả người liền cứng đờ. Những người xung quanh cũng thay đổi ánh mắt để phòng nhìn cô ta, thời buổi này lừa đảo đông như quân Nguyên, không biết chừng cô gái này tuy ăn mặc đẹp để nhưng cũng là loại như thế, cẩn thận vẫn tốt nhất. Có người mạnh dạn lên tiếng.

“Này cô ơi, có cần báo cảnh sát một chút không? Dù sao cẩn thận vẫn hơn.”

“Đứng, đứng, không nghĩ đến nơi này cũng đã xuất hiện cả lừa đảo rồi.”

Mọi người xì xào ta một câu, người một câu, tuy âm thanh không lớn nhưng tất cả vẫn lọt vào tai Trần Hiểu Lan làm khuôn mặt cô ta hết chuyển đồ rồi lại tím rồi trắng, trông hết sức chật vật. Khi nào thì cô ta lại trở thành kẻ lừa đảo rồi? Từ bé đến giờ cô ta chưa từng chịu qua sỉ nhục lớn như vậy, càng nghĩ ánh mắt cô ta càng phát ra phần hận nhìn Lâm Phuong Phuong. Nhìn đến khuôn mặt lạnh như băng của cô, Trần Hiểu Lan giật mình trong lòng, khi nào thì Lâm Phuong Phuong ngu như heo kia lại biết ăn nói như vậy, còn biểu tình lạnh nhạt kia nữa là sao? Không lẽ cô ấy biết được mục đích thật của mình rồi ư? Quần bách, Trần Hiểu Lan hét lớn.

“Tôi không phải lừa đảo, các người đừng ăn nói vô căn cứ!”

“Nếu không sao cô không để cho người ta đi? Cứ lòi lòi kéo kéo làm gì?”

Tiếng người xung quanh chất vấn làm Trần Hiểu Lan càng thêm giận dữ nhưng không làm gì được, cuối cùng đành nuốt giận cầm túi xách bỏ đi, trước khi quay đầu còn không quên trừng mắt oán hận nhìn Lâm Phuong Phuong một cái, được lắm nỗi nhục ngày hôm nay cô sẽ nhớ kĩ, sau này trở thành Lâm phu nhân rồi cô sẽ hảo hảo báo đáp lại sau, nhất định đuổi cô ta ra khỏi nhà không một xu dính túi, không, không đủ, phải cho cô ta bị người người chà đạp sỉ nhục, như vậy cô mới hả giận được. Lâm Phuong Phuong quan sát không sót một thay đổi nào trên gương mặt thanh tú kia, biểu tình vận vẹo, thù ghét đó mới chính là con người thật của Trần Hiểu Lan, không phải vỏ bọc thiện lương tràn đầy quan tâm mà cô ta vẫn cố gắng biểu hiện ra ngoài mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cuộc chạm mặt vô tình với Trần Hiểu Lan làm tất cả hứng thú dạo phố mua sắm của cô hoàn toàn tan biến. Tâm trạng đang vui vẻ thoải mái bỗng trở nên bức bối. Chỉ cần nghĩ đến có người ngày đêm mơ tưởng đến anh trai là Lâm Phuong Phuong đã thấy cả người cực kì khó chịu. Liếc mắt nhìn điện thoại cả một ngày vẫn nằm im trong túi cô thậm chí nghĩ rằng một cái, Lâm Dật Phong, anh hay lắm, ăn xong liền phải đi chạy, một cái tin nhắn cũng không nghĩ gửi cho cô. Lâm Phuong Phuong gần như quên mất thân phận bây giờ của mình là em gái của Lâm Dật Phong, mối quan hệ phát sinh tối qua đã là một bước vượt qua khuôn khổ đạo lý bình thường mà anh cần thời gian để tiếp thu, bây giờ trong lòng cô chỉ là cảm giác ngập tràn bất mãn của một người con gái bị người yêu bỏ rơi.

Lâm Dật Phong bên này cũng không dễ chịu gì hơn, mấy lần cầm điện thoại lên định gọi cho cô nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không biết cùng cô nói chuyện thế nào nên chần chờ đến qua buổi trưa vẫn chưa gọi được, vừa lo vừa vội, công việc vì vậy cũng phần nào bị ảnh hưởng. Trong đầu anh nếu không phải là lo lắng cô sẽ phản ứng như thế nào đối với hành động của anh tối qua, thì sẽ là hình ảnh cô rên rỉ gọi tên anh trong cơn hoan lạc, tất cả xoay vần trong đầu óc khiến anh không cách nào tập trung được để làm việc. Cuối cùng, trong cơn mất ngủ ngạc nhiên tròn to của thư kí, anh rời khỏi phòng làm việc

tự lái xe đi ra khỏi công ty. Cũng khó trách vì sao thư kí của anh lại có thái độ như vậy, mọi thường nếu đồng hồ không chỉ đúng tám giờ tối, đèn làm việc trong phòng anh chắc chắn sẽ không tắt, trong mười hai năm nay, đây là lần đầu tiên anh bỏ về sớm như vậy.

.....

Lâm Phương Phương dùng tâm trạng giận dữ bước đi ra phía cửa trung tâm mua sắm, vừa đi vừa thỉnh thoảng liếc nhìn điện thoại trên tay, hoàn toàn không để ý trước mặt, sau đó không cẩn thận đầu đụng một cái vào một khuôn ngực rắn chắc.

“Ai ui, đau quá!”

“Em có sao không? Sao lại không cẩn thận như vậy?”

Ngước mắt lên, chạm vào khuôn mặt tuần mã quen thuộc, cô không khỏi ngạc nhiên.

“Sao anh lại ở đây?”

Hôm nay đúng là nhiều trùng hợp nha, mấy người cô không muốn gặp hình như tâm ý tương thông, xếp hàng lần lượt đến tìm cô hay sao. Dương Kiến Bang nghe câu hỏi của cô, trong ngực liền dâng lên một cỗ khó chịu, cô hỏi như vậy tức là không vui khi chạm mặt với anh sao? Trung tâm mua sắm này vốn thuộc sở hữu của tập đoàn Dương thị, hôm nay là ngày anh cùng các giám đốc các khu mua sắm họp báo cáo, vừa đến đây anh ngay lập tức nhìn thấy cô đi tới, anh liền bỏ hết công việc trên tay chạy tới muốn bắt chuyện với cô, đáp lại chỉ là thái độ bài xích này. Quả nhiên cái tai nạn chết tiệt kia đã hoàn toàn thay đổi tính cách của cô, thay đổi luôn cả tình cảm tưởng mãi bền vững của cô dành cho anh.

“Anh có việc đi ngang qua đây. Không nghĩ trùng hợp lại gặp em ở chỗ này. Có muốn uống với anh ly nước hay không?..”

Lâm Phương Phương tròn tròn mắt nhìn, biểu tình rõ ràng không thể tin được lời nói dịu dàng kia xuất phát từ anh. Dương Kiến Bang âm thầm cười khổ ở trong lòng, thái độ ngạc nhiên kia là sao? Anh nói chuyện nhẹ nhàng như vậy cũng làm cô bất ngờ ư? Quả nhiên, chưa bao giờ anh lại cảm thấy mình đã từng làm một người chồng thất bại đến thế. Cố gắng tỏ ra tự nhiên nhất có thể, Dương Kiến Bang lục tìm một lúc trong đầu một cái cớ để giữ cô ở lại, cho dù nó có sứt sẹo cũng còn hơn để cô cứ thế bỏ đi.

“Dù sao... e hèm... dù sao cũng còn mấy thứ liên quan đến cấp dưỡng sau li hôn, anh định xem hôm nào em rảnh rồi hẹn ra nói chuyện, không nghĩ hôm nay gặp ở đây, vậy chúng ta nắm cơ hội cùng nhau bàn bạc luôn, em có yêu cầu gì thì nói với anh, anh tuyệt đối sẽ không bạc đãi em”

“Tôi không có yêu cầu gì về cấp dưỡng cả, anh cảm thấy bản thân muốn trả bao nhiêu thì trả bấy nhiêu.”

Reeng, reeng...

Lâm Phương Phương đang định tiếp tục lên tiếng để từ chối thì điện thoại trên tay reo lên, liếc mắt thấy số của Lâm Dật Phong gọi đến, cô vội vàng nhấn nút.

“Anh...”

Giọng nói bất tri bất giác bớt đi tám phần lạnh nhạt, lại thêm ba phần mềm mại.

“Phương Phương, hôm nay công ty có việc bận, anh hai sẽ về trễ, em cứ ăn cơm rồi ngủ trước, đừng đợi anh, vậy nha, anh hai cúp máy đi họp đây.”

“Nhưng anh, em muốn...”

Tút tut tut...

Đang định nói thêm gì đó, đầu dây bên kia đã vội vã cúp máy, Lâm Phương Phương tức giận tròn mắt nhìn trân trân chiếc điện thoại trên tay. Đây là ý gì? Là tránh mặt cô sao? Cô là quỷ hả? Bỗng cô giật mình bởi giọng nói của Dương Kiến Bang vang lên bên tai kéo cô trở về.

“Phương Phương, em có nghe anh nói không? Phương Phương!”

“Anh nói gì?”

Vừa rồi thái độ cô nghe điện thoại cùng giọng nói mềm nhũn như nói chuyện với người yêu là lần đầu tiên quen biết cô tới giờ Dương Kiến Bang mới được nhìn thấy, không nghĩ tới một người trước giờ quen thói điều ngoa tùy hứng như cô lại có lúc nhỏ giọng nũng nịu, biểu tình giận dữ đáng yêu như vậy. Đáng tiếc, những thứ này giờ đây không phải dành cho anh. Nghĩ đến người đàn ông vừa gọi điện thoại cho cô mà anh không biết kia, lồng ngực bỗng trào lên cảm giác ghen tị, làm anh khó thở. Hít một hơi thật sâu, Dương Kiến Bang cố gắng đè nén tâm trạng, nhẹ giọng nói.

“Anh nói là, cho dù không còn là vợ chồng cũng mong được làm bạn với em để anh có cơ hội bù đắp lại sai lầm của anh lúc trước. Có được không?”

Đã nói đến như vậy, cô mà từ chối nữa thì cảm giác cũng quá tuyệt tình. Còn Lâm Dật Phong kia nữa, bây giờ tránh cô như tránh tà sao, tưởng cô là thứ không ai muốn? Nếu vậy cô sẽ đi chung với đàn ông khác, xuất sắc không kém anh, để xem không có anh cô vẫn có thể vui vẻ được đấy. Dương Kiến Bang là ai, là nam chủ sức hút vô địch, đàn ông hoàn mã trong tiểu thuyết đấy, có biết không?

“Cũng được, hôm nay tôi cũng rảnh. Nhưng tôi không muốn uống nước bây giờ. Đi, anh đi uống một li với tôi!”

“Cái gì? Em muốn uống rượu?”

Dương Kiến Bang trợn mắt. Từ xưa đến giờ cô chưa từng đụng qua một giọt rượu, hôm nay lại chủ động rủ anh đi uống rượu, không lẽ là vì người đàn ông trong điện thoại lúc nãy? Cổ họng cảm thấy một vị chua chua của dấm, anh nặng nề nuốt xuống.

“Được, chúng ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Dương Kiến Bang trực tiếp lái xe đưa Lâm Phuong Phuong đến quán bar Huyền Vũ nổi tiếng nhất ở thành phố S. Nơi đây là chỗ tụ tập của hầu hết dân thượng lưu cùng nhà giàu mới nổi tiêu tiền như rác, lại không thiếu những diễn viên người mẫu nổi tiếng muốn lọt vào mắt xanh của người giàu có để một bước biến thành phượng hoàng. Lúc này vẫn còn khá sớm, vừa qua giờ cơm tối, nên bên trong khách nhân vẫn còn thưa thớt, DJ cũng không vội vàng muốn nào động không khí, chỉ muốn giữ cho không gian không quá lạt lẽo mà thôi, nên đánh nhạc cũng chọn bài vừa phải không quá ồn ào. Hai người cùng nhau bước vào quán, nhân viên phục vụ nhanh chóng nhận ra vị Dương tổng nổi tiếng cùng vợ cũ, thông tin hai người vừa mới ly hôn tháng trước đến giờ vẫn xuất hiện nhan nhản trên các trang báo. Gã vợ vàng tiền lên nở nụ cười rục rờ, hướng dẫn cả hai vào phòng riêng dành cho khách VIP.

Đi bộ loang quanh cả ngày, Lâm Phuong Phuong lúc này đã thấm mệt, vừa vào đến phòng đã ngã ngồi xuống ghế da, hai mắt cũng nhắm hờ lại. Nhìn bộ dạng tùy hứng có phần đáng yêu này của cô, Dương Kiến Bang ngẩn ngơ một hồi. Từ lúc quen biết rồi lấy cô đến nay, đây là lần đầu tiên anh chịu nhìn kĩ, bộ dáng cô thật đẹp, làn da trắng nõn mịn màng như trứng gà bóc, sống mũi thẳng tắp, bờ môi đỏ mọng khiêu gợi, trượt xuống dưới một chút là khuôn ngực căng đầy đang phập phồng lên xuống theo từng nhịp thở của cô, cái khe hẹp giữa hai bầu ngực lấp ló như ẩn như hiện không ngừng kích thích dục vọng đàn ông cùng vòng eo con kiến đang lộ ra bên dưới vạt áo ngắn làm bại lộ cái lỗ rốn nhỏ xinh kia.

Sao ở bên cô bấy lâu anh lại không phát hiện ra cô lại quyến rũ như vậy, càng ngày anh càng cảm thấy mình thật sự ngu xuẩn, mất đi rồi bây giờ biết quý cũng không còn là của mình nữa. Hồi hận liệu còn kịp hay không? Đưa tay vợ đại lý nước đá lạnh đặt trên bàn, Dương Kiến Bang nhanh chóng cho lên miệng uống như muốn nuốt luôn cả nuốt tiếu vào trong bụng, nước lạnh theo cổ họng trượt xuống bao tử làm thần trí anh càng thêm tỉnh táo, không ngừng nhắc nhở điều anh đã đánh mất. Quay mặt sang một bên, chạm vào tầm mắt là cuốn thực đơn trên bàn, anh mới chợt nhớ ra hình như cả buổi chiều cô chưa ăn gì.

Nghĩ vậy anh liền lưu loát nhấn chuông kêu phục vụ vào, sau đó giúp cô gọi vài món nhẹ, dù sao đây cũng không phải nhà hàng nên thức ăn dầu có cũng chỉ có thể lót dạ không phải thứ để ăn no nhưng có còn hơn không, ăn một chút trước khi uống rượu mới không hại bao tử. Gã nhân viên phục vụ mau mắn tiến vào, ghi chép thực đơn rồi vội vàng đi xuống bếp. Trên đường đi, gã không khỏi lăm lăm trong miệng.

“Quái lạ, trên báo ghi là Dương tổng đã ly hôn vợ rồi sao, thế nào mà hôm nay lại ở chung một chỗ với vợ cũ, lại có thái độ chăm sóc như vậy nhỉ? Quả nhiên lời đồn là không thể tin!”

Tiếng lăm lăm không lớn, nhưng vô tình lại lọt vào tai Liễu Thu Thu ngồi bên quầy bar trên đường gã đi ngang qua. Từ hôm chạm mặt hai anh em Lâm gia ở nhà hàng Nam Hải, cô ả và Dương Kiến Bang chia rẽ trong không vui, đến nay đã liên tục hai ngày anh không liên lạc với ả, gọi điện thoại thì anh luôn trong tình trạng báo bận, Liễu Thu Thu có phần nóng nảy hốt hoảng, định hôm nay ra đây ngồi uống ly rượu, mượn hơi men để kiểm thêm chút can đảm, ả sẽ trực tiếp đến công ty tìm anh, không nghĩ tới anh lại đưa vợ cũ đến đây.

Bàn tay cầm ly rượu siết chặt đến mức ngón tay trắng bệch, Liễu Thu Thu thầm nghiền răng trong lòng. Được lắm, đồ hồ li tinh kia miệng thì nói không cần, hành động lại bám chặt không buông, ả muốn tận mắt xem xem cô ta sẽ làm sao khi ả cũng xuất hiện ở đây. Đứng lên sửa sang lại một chút chiếc váy đang ôm sát cơ thể gợi cảm của mình, Liễu Thu Thu hướng phòng VIP mà Dương Kiến Bang cùng Lâm Phuong Phuong đang ở đó đi tới.

Trước kia ả cũng đã được anh dắt vào đó mấy lần nên tự nhiên là biết hướng đi tới. Không hề gõ cửa, Liễu Thu Thu đưa tay vặn nắm cửa đẩy ra rồi lách mình đi vào. Đập vào trong mắt là hình ảnh Lâm Phuong Phuong thoải mái lim dim mắt ngồi trên ghế da, bên cạnh là Dương Kiến Bang đang dịu dàng cầm khăn ướt cẩn thận lau nhẹ lên khuôn mặt cô. ả chỉ cảm thấy con ghen tuông nhanh chóng trào dâng trong lòng, cô ta dựa vào cái gì được anh đối xử nâng niu như vậy? Bị con ghen che mắt, Liễu Thu Thu không suy nghĩ mở miệng nói to.

“Kiến Bang, sao anh cũng ở đây? Các người đang làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Cả căn phòng yên ắng vang lên giọng nói có phần chói tai làm Lâm Phương Phương giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra nhìn thì thấy Liễu Thu Thu đã đứng trước mặt mình từ bao giờ. Chuyện gì đây? Thái độ này là định đánh ghen sao? Vẫn chưa đám cưới với chồng cũ cô mà bây giờ đã vội vàng muốn tỏ rõ uy phong người vợ, Liễu Thu Thu này có thật là nữ chính không vậy, sao có thể đạt đến trình độ nào tàn đến mức này? Không biết Dương Kiến Bang của ả ghét nhất đàn bà có bộ dạng này hay sao? Còn chưa kịp cất lời, cô đã nghe Dương Kiến Bang ngồi bên cạnh lên tiếng, cả khuôn mặt tuấn tú chìm xuống như được ngâm dưới hồ nước lạnh.

“Anh làm gì, ở đâu, khi nào thì phải xin phép em vậy?”

Cả người Liễu Thu Thu cứng ngắc, hôm nay anh lại vì cái thứ bỏ đi như Lâm Phương Phương này mà trách cứ cô, tại sao? Đang bắt mắt định lên tiếng, bất chợt nhìn thấy biểu tình trên mặt anh, là dấu hiệu cho thấy anh đang cực kỳ giận dữ, cô bỗng sợ hãi, cả người khẽ run lên, giọng nói cũng ép xuống dẹt một chút.

“Em không có ý đó, Kiến Bang. Nhưng dù sao chúng ta cũng đã công khai mối quan hệ, anh không nên ở riêng với vợ cũ ở một nơi như thế này, sẽ gây hiểu lầm!”

Hai từ vợ cũ vừa nói ra đồng thời như một viên thuốc đánh tỉnh đầu óc ả, đúng vậy, Lâm Phương Phương kia dù sao cũng đã là quá khứ, là kẻ chiến bại dưới chân ả, người đàn bà danh chính ngôn thuận bên cạnh Dương Kiến Bang bây giờ là Liễu Thu Thu ả cơ mà, nghĩ vậy, ánh mắt Liễu Thu Thu càng thêm không có kị nhìn thẳng Lâm Phương Phương đang yên lặng ngồi trên ghế. Tiểu thư Lâm gia thì sao? Cũng là thứ giấy cũ bị anh họ vứt bỏ mà thôi, sao cô phải tiếp tục nhường nhịn cô ta chứ? Đối với thái độ này của Liễu Thu Thu, Lâm Phương Phương cũng không để trong mắt, chỉ nhàn nhạt nói.

“Chúng tôi làm gì thì tôi cũng không có nghĩa vụ phải giải thích với cô trừ phi cô lấy thân phận là Dương phu nhân chạy đến chất vấn tôi. Còn về phần Dương tổng nếu anh ta thấy cần thiết phải giải thích, anh ta sẽ giải thích.”

Câu trả lời ồm ồm này thành công chọc giận Liễu Thu Thu, ánh mắt nhìn Lâm Phương Phương cũng thêm phần hung ác. Sau đó, quay sang Dương Kiến Bang làm bộ ủy khuất.

“Anh xem, em cũng chỉ là nóng lòng lo cho thanh danh của chị ấy mà thôi, sao chị ấy lại đối với em như vậy? Dù gì hai người cũng đã ly hôn rồi, đi chung với nhau như thế này cũng không tốt, anh nói có phải không?”

Ly hôn! Dương Kiến Bang anh từ ngày ly hôn với Lâm Phương Phương cho đến nay vẫn âm thầm hối hận tiếc nuối. Anh luôn không muốn nghe nhất là hai từ này. Vừa khéo hôm nay, Liễu Thu Thu hét lên đến lần khác nhắc nhở anh nhìn tới nó, quả thật là đáng ghét! Trong khi anh vẫn còn chìm trong miên man suy nghĩ, Lâm Phương Phương đã dứt khoát cầm túi xách đứng lên.

“Tôi nghĩ có lẽ hai người còn nhiều chuyện để nói với nhau đấy. Vậy chuyện phát sinh sau ly hôn nếu có gì đặc biệt tôi sẽ nói luật sư của mình liên lạc với anh. Tạm biệt!”

“Khoan đã, em đừng đi vội. Tôi nay em chưa ăn chút gì cả, ngồi xuống ăn một chút rồi hãy đi, có được không?”

Nghe giọng điệu dịu dàng phát ra từ miệng anh, Liễu Thu Thu tức muốn nổ phổi, từ bao giờ anh lại dùng thái độ ôn nhu đó để đối với đồ đầu heo kia hả? Cô ta mà cũng xứng sao?

“Thôi, tôi cũng không cảm thấy đói, anh và cô ta cứ tự nhiên, tôi đi trước!”

Nói xong, Lâm Phương Phương nhanh chóng bước ra ngoài. Dương Kiến Bang đang định đứng lên ngăn cản, thì lại bị bàn tay mềm mại của Liễu Thu Thu nắm lấy kéo lại.

“Kiến Bang, anh đừng đi.”

Quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt Liễu Thu Thu đã tràn ngập nước mắt, Dương Kiến Bang cũng có một chút không nỡ, dù sao cũng cùng nhau thân mật suốt mấy tháng, anh cũng không thể quá tuyệt tình với cô được. Lại nghĩ đến thái độ lạnh nhạt của Lâm Phương Phương lúc bỏ đi, anh cũng không nắm chắc nếu anh chạy theo có thể níu kéo cô ở lại hay không, dương Kiến Bang khẽ thở dài trong lòng, đưa tay đỡ lấy Liễu Thu Thu đang nhào vào ngực anh khóc nức nở.

.....

Bước ra khỏi quán bar, gió đêm thổi trên mặt làm Lâm Phương Phương khẽ rung mình, nhìn đồng hồ trên tay cũng chỉ hơn tám giờ tối. Tài xế đưa cô đi từ lúc trưa bây giờ ở đâu cô cũng không rõ. Đang suy nghĩ không biết sẽ về nhà bằng cách nào, bất chợt một chiếc áo choàng nam ấm áp nhẹ nhàng khoác lên vai cô, cùng giọng nói không thể quen thuộc hơn vang lên bên tai.

“Không ngờ Phương Phương nhà chúng ta cũng có ngày đi dạo trong quán bar đấy. Ăn mặc như thế này không sợ lạnh à?”

Cô oán giận trừng mắt nhìn thẳng gương mặt tựa điêu khắc của Lâm Dật Phong.

“Không mượn anh quan tâm. Không phải Lâm tổng bận trăm công nghìn việc à? Sao lại có giờ rảnh rồi đến đây khoác áo cho em vậy?”

Nghe giọng điệu giận dữ của cô, Lâm Dật Phong bật cười. Rảnh rồi? Cô quả thật biết dùng từ. Lại còn dám gọi anh là Lâm tổng chứ không thèm gọi một tiếng anh như mọi khi nữa. Có trời mới biết, sau khi nghe tài xế báo lại cô đi chung với họ Dương kia anh đã sốt ruột ra sao. Lái xe như điên chạy đến đây lại vừa đúng lúc nhìn thấy cô theo Dương Kiến Bang đi vào căn phòng kia, có trời mới biết anh đã phải kiềm chế đến mức nào mới không lao tới kéo cô đi theo anh ra sao. Ngồi uống rượu mà ánh mắt vẫn dán chặt vào cánh cửa xa xa, rốt cuộc anh cũng không nhớ mình đã uống hết bao nhiêu nữa. Mãi cho đến khi cô bước ra ngoài anh mới thở phào một hơi, đi theo cô ra đây.

“Phương Phương ngoan, đừng bướng bỉnh, anh hai là thật sự bận, không phải là nói dối em. Đi, anh đưa em về nhà!”

Vừa nói, bàn tay to lớn với những ngón tay thon dài vươn tới muốn nắm chặt tay cô kéo đi, không ngờ Lâm Phương Phương lại hoàn toàn không thèm để ý, làm mặt lạnh xoay người bước thẳng ra xe.

Bận? Anh định nói dối cho con nít ba tuổi nghe hả? Bận đến mức nào mà cả ngày đến cả một tin nhắn hay một cú điện thoại cũng không buồn gửi cho cô? Nếu anh muốn vạch rõ quan hệ hay cảm thấy khó xử thì cô sẽ giúp anh. Lâm Phương Phương ngồi ở ghế phụ trên xe, mặt quay về phía cửa kiếng, bực bội suy nghĩ.

Lâm Dật Phong bên cạnh vừa lái xe vừa chốc chốc nhìn sang quan sát thái độ của cô, nhưng cô gần như dùng toàn bộ thời gian nhìn ra bên ngoài, làm anh không thể đánh giá được nét biểu cảm trên mặt cô. Anh đen mặt suy nghĩ, cô như vậy là vì mới gặp họ Dương kia sao? Có phải hấn đã làm cô hồi tâm chuyển ý không? Bây giờ là cô đang hối hận đã phát sinh quan hệ với anh tới qua? Càng nghĩ Lâm Dật Phong càng cảm thấy một cổ bực tức từ trong ngực mình như muốn xông lên đầu não, cộng thêm hơi men rượu anh vừa uống lúc nãy càng làm tâm tình thêm nóng nảy.

Suốt dọc đường cho đến khi về tới nhà, cả hai đều giữ im lặng không nói tiếng nào. Bước chân vào tới phòng khách, Lâm Phương Phương thúi chung vẫn là giữ im lặng cùng khuôn mặt lạnh một mạch đi lên trên phòng mình. Cô tắm rửa thay quần áo qua loa rồi sau đó tắt đèn leo lên giường trùm kín mền. Càng nghĩ đến hành động xa lánh của anh hôm nay càng cảm thấy con giận càng bùng cháy trong đầu. Kim đồng hồ trên tường tích tắc quay từng nhịp, thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Lâm Phương Phương nằm trên giường hết xoay bên trái rồi lại bên phải, lăn qua lộn lại cũng không thể ngủ được. Cuối cùng, cô ngồi dậy định đi xuống bếp tìm một ly nước ấm. Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bật mở, Lâm Dật Phong một thân quần áo ngủ, tóc mới gội còn hơi ẩm ướt, nhẹ nhàng tiến vào bên trong. Anh không tiếng động ngồi xuống mép giường, cặp mắt màu hổ phách gắt gao khoá chặt từng đường nét tinh xảo trên gương mặt cô. Một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng hỏi.

“Tại sao hôm nay em lại đi gặp Dương Kiến Bang? Em hối hận ly hôn với anh ta?”

“Em đi gặp ai cũng không liên quan đến anh. Không việc gì phải báo cáo với anh!”

Cô bướng bỉnh cãi lại. Nghe những lời này bên tai, Lâm Dật Phong giận quá hoá cười, nghiêng răng nhả từng chữ.

“Em có giỏi lặp lại cho anh nghe. Lặp lại lần nữa câu em vừa nói!”

“Em nói sai sao? Anh cần bản đầu cần quan tâm em cho nên em có làm gì thì cũng không can hệ tới anh?”

“Em dám nói anh không quan tâm em? Chỉ một ngày không liên lạc em, em liền nói anh không quan tâm em? Anh đã nói anh bận. . .”

Không chờ Lâm Dật Phong nói xong, Lâm Phương Phương giận dữ nhìn thẳng vào mắt anh nói.

“Anh bận hay anh cố tình tránh mặt em? Đừng coi em là con nít ba tuổi dễ gạt. Anh dám làm chuyện đó với em nhưng không dám chịu trách nhiệm!”

“Không phải anh không muốn chịu trách nhiệm, nhưng chúng ta là anh em ruột, vốn dĩ ngay từ lúc đó đã làm sai rồi, không thể tiếp tục sai nữa, em có hiểu không?”

Anh giận dữ nắm lấy hai vai cô gằn nhẹ. Sao cô không hiểu cho những dằn vặt khổ tâm của anh cơ chứ?

“Em không cần biết, nếu lúc này anh nói chúng ta không thể tiếp tục, anh không có ý nghĩ muốn em, vậy em đi chung với Dương Kiến Bang anh đừng ý kiến, cho dù em ngủ với anh ta cũng không liên quan đến anh!”

“Em dám. . .”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13

Anh giận dữ siết chặt hai bả vai cô thêm một chút, thẳng đến khi cô kêu lên một tiếng vì đau cũng không buông ra. Lâm Dật Phong bắt lực gục đầu xuống vai cô, nhắm chặt hai mắt lại. Trong đầu là hình ảnh tưởng tượng một nam nhân đang mò mẫm vuốt ve khắp da thịt non mềm của cô, xoa bóp nhào nặn hai gò bồng đảo của cô, thậm chí dùng cây côn thịt ra vào nơi u cổ của cô. Chỉ nghĩ như vậy thôi anh đã cảm thấy mình muốn phát điên. Không! Anh không muốn cô nằm dưới thân người đàn ông khác mà rên rĩ hoan lạc. Nhưng anh và cô là những kẻ cùng máu mủ, nếu thật sự vượt qua

ranh giới cuối cùng đó...

“Đau quá... anh mau buông tay...”

Tiếng kêu nhỏ của Lâm Phương Phương bỗng vang lên bên tai, cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Lâm Dật Phong giật mình buông hai bàn tay đang siết lấy bả vai cô ra. Trên đôi vai mảnh mai trắng nõn xuất hiện những vết hằn đỏ chói mắt. Lâm Dật Phong đưa tay xoa nhẹ, trong lòng thầm hận bản thân không để ý làm đau cô. Da thịt cô tươi mát mịn màng, cả người tỏa ra hương thơm thiếu nữ nhàn nhạt lượn lờ trong không khí.

Bàn tay xoa từ bả vai nhẹ nhàng di chuyển lên trên cái cổ thon nhỏ, rồi đến khuôn mặt nhỏ xinh đẹp. Ngón tay như có như không miết nhẹ qua đôi môi đỏ mọng mượt mà. Theo từng động tác miêu tả của anh, Lâm Phương Phương dần chìm vào mê muội, miệng nhỏ khẽ rên lên một tiếng. Ngón tay anh khẽ tách môi cô đưa vào bên trong, treu đùa cái lưỡi không xương uớt át làm cô khẽ bật ra một tiếng rên nhỏ nhỏ.

“Ừm... ừm...”

Bộ dáng động tình của cô trước mắt anh gần như là khiêu khích trí mạng. Lâm Dật Phong vô thức thì thào.

“Phương Phương, em có biết bộ dáng em bây giờ có bao nhiêu hấp dẫn hay không...”

Lâm Phương Phương không trả lời, đưa hai tay vòng qua cổ, kéo gương mặt anh đến gần với gương mặt của mình, đôi mắt si mê nhìn anh. Từng đường nét hoàn mỹ phóng đại trước mặt, này là cái sống mũi cao thẳng tắp, kia là cặp mắt màu hổ phách huyền bí, còn đôi môi mỏng quyến rũ hơi hé mở như mời gọi, tất cả làm tim cô khẽ run lên từng nhịp. Quá hấp dẫn rồi! Người đàn ông hoàn mỹ như vậy cô sẽ muốn buông tay sao? Câu trả lời rõ ràng là không. Cô càng lúc càng muốn đuối trong sự ôn nhu dịu dàng của anh, cho dù anh chỉ nghĩ dành cho một đứa em gái, nhưng cô không phải là cô ấy, chí ít thì linh hồn cô không phải, vậy thì tại sao cô không thể ở bên cạnh yêu anh?

Nhắm mắt lại không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, giờ phút này cô chỉ muốn anh. Cánh tay Lâm Phương Phương càng thêm siết chặt, dứt khoát kéo gương mặt của Lâm Dật Phong lại gần hơn, dán chặt làn môi mỏng của anh lên môi mình trức trặc hôn. Cô lần mò theo trí nhớ về nụ hôn tối qua của anh mà ngây ngốc đưa cái lưỡi thơm tho vào khoang miệng anh tìm kiếm. Thời điểm Lâm Phương Phương chủ động đặt lên môi anh nụ hôn ngọt ngào, Lâm Dật Phong gần như bị điện giật, cho đến khi cái lưỡi nhỏ xinh của cô chậm chạp dò tìm trong miệng, anh mới kịp phản ứng lại, vội vàng kéo cô ra.

“Em đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Đáp lại anh là một câu hỏi khác của cô, hầu như không liên quan đến nội dung anh vừa hỏi.

“Phong, anh buông tay em được sao?”

Không! Trong đầu anh lập tức trả lời ngay, ngoài miệng anh lại nói thay cho câu trả lời, cũng là ranh giới khúc mắc cuối cùng của anh.

“Em không được hối hận!”

Nếu em hối hận, anh cũng sẽ không buông em ra! Lâm Dật Phong âm thầm bỏ thêm trong lòng.

Nhìn vào đôi mắt trong suốt như pha lê của cô, anh đưa tay vuốt sang một bên sợi tóc trên trán cô, rồi dịu dàng hôn lên đôi mắt xinh đẹp, một đường hôn xuống cái cổ thon, sau khi để lại dấu ấn hôn đỏ chói, anh lại hôn lên trên đôi môi đỏ mọng đang khẽ rên rí kia. Bàn tay còn lại nhẹ nhàng thoát ly quần áo của cả hai. Dưới ánh sáng nhàn nhạt của trăng đêm hát vào từ cửa sổ, thân hình với những đường nét khiêu gợi của cô như ẩn như hiện dưới mắt anh.

Bàn tay vẫn nhẹ nhàng như làn gió thoảng, ve vuốt đôi gò bồng đảo săn chắc với hai đỉnh đồi đang từ từ nhỏ cao, anh khẽ há miệng ngậm lấy một bên ngực, đưa lưỡi vờn quanh hạt đậu nhỏ gây gây, chốc lại lấy răng nanh cọ cọ. Anh khẽ trườn người áp cô xuống giường, làm cho Lâm Phương Phương mềm mại nằm dưới thân anh.

Cả người cô run lên theo từng nhịp cắn mút khi nặng khi nhẹ anh hạ xuống hai bầu ngực. Khi Lâm Dật Phong đưa tay thăm dò phía dưới của cô, cốc huyết đã mau chóng ướt đầm. Cơ thể Lâm Phương Phương quả thật vô cùng hấp dẫn, đây lại là lần đầu tiên của cô, anh muốn cô nhớ kỹ không phải là sự đau đớn khi anh xâm nhập, mà là sự dịu dàng ôn nhu anh dành cho cô.

Lâm Dật Phong trượt người xuống dưới, khẽ dùng ngón tay nhẹ gạt những sợi lông tơ đen nhánh sang hai bên, hoa huyết hiện ra trước mắt anh hồng nộn căng tròn, bên trên còn lóng lánh nước. Anh từ từ đưa ngón trỏ day nhẹ lên hạt mầm đang nhô lên, đầu lưỡi quét một đường bên đùi non. Lâm Phương Phương khẽ rùng mình một cái, cửa hoa huyết lại tuôn ra một đợt dầm thủy, nơi mẫn cảm bị anh treu đùa làm cô không kiềm được tiếng rên rí bật ra từ khe miệng. Bầu không khí đặc quánh tình dục.

Lâm Dật Phong hôn từ phần đùi non hôn lên đến hai mép hoa huyết. Đầu lưỡi anh bá đạo khuấy vào tận bên trong, chà sát hai bên vách tường thịt, ngón tay vẫn không ngừng ve nắn viên thịt đã cứng rắn đứng thẳng tự bao giờ. Kích thích mạnh mẽ làm Lâm Phương Phương, người vẫn còn lả lẫm với tình dục hoàn toàn mất đi tỉnh táo, miệng không ngừng rên rí, hai tay bất tri bất giác đưa tới hai bầu vú tự xoa nắn, cả thân mình cong lên rồi lại duỗi thẳng.

“Ừm... ần.. Phong.. anh đang làm gì em vậy... ần..a..a!”

“Ừm...Phong.. em ngứa quá.. Phong.. yêu em..muốn em đi..Phong...”

Lâm Phương Phương rên rí liên tục phát ra những lời vô nghĩa trong khi Lâm Dật Phong phía dưới vẫn không ngừng kích thích, ngón tay duỗi vào phía

bên trong u cốc của cô xoay nhẹ rồi sau đó sâu dần, cho đến khi đụng phải tấm màng mỏng manh nọ lại kéo ra. Cứ thế đâm vào rút ra khoảng vài lần, nhận thấy cô đã sẵn sàng, anh khẽ trườn người lên trên, cắn nhẹ môi cô một cái.

“Anh yêu em, Phương Phương!”

Sau đó đem phần đầu của cự long đã sớm ngừng cao về phía cửa động khẽ nhún vào một chút. Nơi cốc huyết vẫn chưa từng tiếp xúc qua dị vật nào nên vô cùng nhỏ hẹp, bị quy đầu có phần quá khô hơi tách ra một chút làm Lâm Phương Phương có cảm giác đau trướng, thần trí từ trong mê quay về một ít, nhanh chóng nhắm mí, có phần khổ sở.

“Ưm... đau.. Phong, đau quá!”

Lâm Dật Phong cũng không tốt hơn cô mấy phần, nhưng cuối cùng vẫn cố gắng đè nén dục vọng trong người, ngừng lại không tiếp tục di chuyển nữa, cúi xuống hôn môi cô dịu dàng dỗ dành.

“Phương Phương ngoan, thả lỏng một chút. Rất nhanh sẽ không đau nữa!”

Lâm Phương Phương nghe vậy liền cố gắng đem bản thân cố gắng thả lỏng một chút, thân mình cũng không còn cứng đờ nữa. Sau khi nhìn thấy phản ứng của cô chịu kết hợp, liền dứt khoát đẩy thẳng lưng một cái, nam căn nóng bỏng một đường đi thẳng vào bên trong, công thành đoạt đất thành công. Vừa mới thả lỏng được chưa bao lâu, Lâm Phương Phương liền bị cảm giác đau đón xé rách phía dưới đánh úp, chịu không được mở miệng thút thít khóc thành tiếng.

“Á, á... đau quá. Không được, anh mau đi ra cho em... ô ô...”

Tiếng khóc làm anh cảm thấy cả người cực khó chịu, nhưng bên trong hoa huyết kia như có trăm ngàn cái miệng nhỏ hút chặt lấy cự long của anh, một chút cũng không nhả ra làm Lâm Dật Phong tuy là đã ném qua vô số nữ nhân cũng chưa từng bao giờ cảm giác tiêu hồn, dục tiên dục tử đến vậy, hoàn toàn không nỡ rút ra. Trên trán bắt đầu xuất hiện từng giọt mồ hôi, Lâm Dật Phong dùng đến phần kiên nhẫn cuối cùng ép xuống một phần dục vọng muốn đưa đẩy của mình, tiếp tục cúi xuống ngậm lấy một bên ngực của cô mút mát, tay cũng không rảnh rồi mà luôn xuống dưới, nơi hai người đang chặt chẽ kết hợp, xoa nắn viên trân châu nhỏ. Qua vài phút chung, Lâm Phương Phương dần dần cảm nhận được chút khoái cảm ở những nơi đang được anh kích thích truyền lại, đau đón cũng đẩy lui không ít, miệng lại bắt đầu ra những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Thấy cô đã sẵn sàng, Lâm Dật Phong cũng không tự bạc đãi bản thân thêm nữa, thất lưng liền mau chóng đưa đẩy, tiết tấu mới đầu chậm rãi sau đó tăng tốc độ nhanh dần dần. Chưa bao giờ trong đời anh được trải qua cảm giác được bao vây chặt chẽ đến như vậy. Bên trong hoa huyết của cô không những ấm nóng sáng khoái dị thường, mà mỗi lần anh đưa vào rút ra, dường như có muôn vàn cái miệng nhỏ lại hút anh đi vào siết chặt lấy.

“Phương Phương, của em thật là chặt. Kẹp chết anh. Kẹp sướng chết anh mất! Ân, ân...”

Liền sau đó gần một tiếng đồng hồ, cả căn phòng vẫn liên tục vang lên âm thanh phạch phạch do hai thân thể va chạm nhau, cùng tiếng thở dốc tà mị của cả nam lẫn nữ. Trong không khí không ngừng vang lên tiếng Lâm Dật Phong thả ra dâm ngữ, lọt vào trong tai Lâm Phương như một loại thuốc kích dục kích thích thẳng đến trung khu thần kinh của cô.

“Bảo bối, em có sướng không? Nói anh nghe, anh có làm em sướng hay không?”

“A, ô ô... có, anh làm em... ân... a...”

“Nói, nói em yêu anh. Gậy sắt của anh làm em dục tiên dục tử. Mau nói, bảo bối!”

Ô ô, những lời đáng xấu hổ này làm sao cô dám nói. Nhưng thân thể không ngừng bị cự long của anh ra vào, hai bầu ngực cũng vì va chạm mà không ngừng rung đưa, Lâm Phương Phương thấy cả người ngập tràn trong cảm xúc vô cùng xa lạ, hạ thân vừa trướng đau lại vừa ngứa ngáy khó chịu mỗi khi anh đâm vào rút ra, lần trong đó là cảm giác sung sướng nói không nên lời, miệng nhỏ liên tục rên rỉ, thất lưng cũng vô hình trung đưa theo tiết tấu của anh.

“Không được, Phong, em không được, ưm... a.. A..”

Sau tiếng kêu của cô, cả thân thể Lâm Phương Phương run rẩy từng chớp, tử cung cũng không ngừng co bóp. Lâm Dật Phong ngay lập tức cảm thấy có một dòng nước ấm nóng xối thẳng lên đầu cự long của anh, hai bên vách tường thịt cũng kết hợp co bóp ma sát trên thân nam căn liên tục. Kích thích cực điểm cuối cùng làm anh chịu không nổi, đầu hàng gầm lên một tiếng.

“Ahhh, tiểu yêu tinh, kẹp anh thật chặt. Thật làm anh sướng muốn chết!”

Sau đó dùng nam căn thô to của mình đỉnh mạnh một cái vào sâu bên trong, đem tất cả tinh hoa của mình trút hết ra. Cả thân hình thon dài rắn chắc của anh đè úp lên cơ thể lỏng lẻo của cô mà thở dốc, nơi hai người kết hợp chảy ra một dòng nước trắng đục hòa lẫn chút máu đỏ chảy từng dòng xuống ướt cả một khoảng drap giường trắng tinh. Lâm Phương Phương lần đầu tiên trong đời ném qua cảm giác tình dục cực độ, nam nữ kết hợp. Cả người cô mềm nhũn, nằm rúc vào trong ngực Lâm Dật Phong cũng vô lực thở dốc không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Một lúc sau, Lâm Dật Phong mới từ từ đem cự long vẫn còn ngâm trong hoa huyết của cô rút ra, đi theo ra ngoài là hỗn hợp chất dịch trắng xen lẫn máu xử nữ đỏ rực. Ma sát ngăn ngại nhưng vẫn làm Lâm Phuong Phuong khóe miệng bật ra một tiếng nức nở. Hiện tại sung sướng kịch liệt đã qua, nơi đó ở hạ thân cô mới cảm thấy đau rát, chua xót khó nhin. Rất nhanh Lâm Dật Phong liền đứng lên đem cô ôm vào trong vòng tay rắn chắc của mình, hướng phía nhà tắm đi tới. Anh nhẹ nhàng đặt cô vào bên trong bồn tắm rồi chính bản thân cũng tiến vào bên cạnh, bồn tắm vốn dĩ lúc đặt làm đã được đặc biệt nói rộng diện tích, có thể đủ cho ba bốn người cùng lúc ngồi vào trong cũng không thành vấn đề.

Lâm Dật Phong dễ dàng dịch chuyển người, đem vòi tắm xả nước ấm chảy lên người cô nhẹ nhàng lau rửa. Trên da thịt tuyết trắng nổi bật từng đốm ngân hôn chói mắt làm anh hải lòng nở nụ cười, bàn tay dịu dàng đưa xuống phía dưới, ngón tay lách vào bên trong đem chất dịch còn sót lại tẩy ra ngoài thật sạch sẽ. Lâm Phuong Phuong từ sau khi lên đến đỉnh khoái lạc, cả người vốn đã nhuyển xuống không còn chút sức, từ lúc bị anh bế vào bên trong này đến giờ, đôi mắt thủy chung vẫn chưa mở ra, đối với đụng chạm nhẹ nhàng của anh, phản ứng cũng chỉ là khẽ rên hừ hừ hai tiếng, một bộ dáng mèo lười chọc anh trong lòng càng thêm ngứa ngáy.

Lâm Dật Phong dứt khoát vứt vòi nước sang một bên, đem Lâm Phuong Phuong một lần nữa đè xuống, hoa huyết mới vừa làm xong chưa lâu nên cự long của anh đi vào càng dễ dàng. Tư thế nửa nằm nửa ngồi, tựa vào thành bồn tắm khiến cho hai bầu ngực cô ưỡn thẳng ra phía trước mặt như mời gọi. Anh không do dự há miệng cắn một ngụm. Con mèo nhỏ này của anh quả thật mê người, không những thân thể thơm ngát dễ ngủ, tiểu huyết phía dưới lại như có nam châm bên trong, mỗi khi anh đi vào liền cắn nuốt thật chặt chẽ, anh vốn dĩ đã phóng xuất một lần, nhưng lần thứ hai đi vào bên trong, hoa huyết kia vẫn như lần đầu siết chặt lấy nam căn của anh, làm anh thiếu chút nữa muốn tước súng đầu hàng. Vừa xô xuyên cốc huyết của cô anh vừa cười khổ trong lòng, tiểu yêu tinh này thật có bản lĩnh khi làm anh không kiềm chế được, không sợ một ngày sẽ tỉnh tấn nhân vong, chết trên thân cô. Vừa nghĩ, Lâm Dật Phong vừa ra sức chống đẩy, thiên hạ phía dưới thân anh lúc này quả thật một chút sức cũng không còn, tuy rằng cảm thấy hạ thân đau rát cũng khoải cảm ột ạt đánh tới, cô cũng chỉ có thể liên tục rên hừ hừ ở trong miệng.

Ở trong phòng tắm, Lâm Dật Phong lại muốn cô thêm một lần, sau đó mới chịu nhường hoàng tẩy rửa sạch sẽ cả hai, rồi mới miễn cưỡng ôm cô lên giường nhắm mắt ngủ. Nhẹ nhàng đem cả thân thể mềm mại của cô vào lòng, Lâm Dật Phong cảm thấy cả người thư sướng, hận không thể đem cô khảm vào trong xương. Một giấc ngủ đêm đó cũng an ổn thoải mái trôi qua. Lâm Dật Phong và Lâm Phuong Phuong cứ như vậy, trần trụi ôm nhau ngủ đến sáng.

.....

Mặt trời mới vừa ló dạng, bên ngoài cửa phòng đã vang lên tiếng gõ cửa, thô bạo kéo cả hai con người vẫn còn đang quấn quýt ôm nhau lạc trong giấc mộng trở về hiện thực.

Cộc cộc cộc....

Lâm Dật Phong khó chịu mở miệng gất một tiếng.

“Có chuyện gì, mới giờ này đã ầm?”

Quản gia Hà đứng bên ngoài nghe tiếng gất nhẹ của anh, chân tay không tự chủ run lên một cái, không nghĩ tới giờ này thiếu gia vẫn còn ở nhà chưa đi làm, nếu không bà cũng không dại dốt đánh tỉnh anh, lòng lại oán thầm cái nữ nhân không biết điều đang đứng ngoài cửa kia, không đứng ở đâu chạy tới nói là bạn thân của tiểu thư. Cố gắng trấn tĩnh lại một chút, bà hơi run giọng cất tiếng.

“Dạ, phía ngoài cửa có một vị tên là Trần Hiểu Lan, nói là bạn thân của tiểu thư, nghe nói tiểu thư không khỏe nên có ý muốn đến thăm.”

Trần Hiểu Lan? Nghe xong cái tên này, Lâm Phuong Phuong khẽ mở mắt, nữ nhân này coi bộ là quyết tâm đến được anh trai của nguyên chủ không thành công không chịu đầu hàng rồi, hôm qua chịu vũ nhục tức giận rồi đi, xem chừng trên đường chạy về vẫn không cam lòng thôi! Nhìn thấy biểu tình khó chịu của cô hiện lên trước mắt, Lâm Dật Phong sùng nịch đưa tay xoa nhẹ hai hàng chân mày đang nhíu lại trước mắt mình, ôn nhu nói.

“Nếu không thích thì không cần gặp, làm cho quản gia Hà đuổi về là được, Phuong Phuong của anh không cần lại khó chịu trong lòng.”

“Cũng không có chuyện gì, cô ta cũng không phải thật sự là vì quan tâm em mà đến. Không biết là ai không có việc rảnh rồi, chạy đi thả hoa đào khắp nơi giờ kéo tới bức mình cho người khác!”

Trong giọng điệu nghe như có chút mùi chua, Lâm Dật Phong không tự chủ được bật cười, đưa tay kéo cô xuống dưới, xoay người một cái nằm lên, vòm ngực rắn chắc còn cố tình đè lên hai gò bồng đảo của cô, đem chúng ép xuống có chút biến dạng một chút rồi cọ cọ.

“Không nghĩ Phuong Phuong nhà chúng ta đích thực là một hũ dấm chua nhỏ. Em xem, nếu anh thật sự phỉ sức ở những chỗ khác geo đào hoa, cái này nó cũng không thể như vậy cứng rắn đi.”

Vừa nói vừa cố ý đem nam căn cứng như sắt của mình khẽ chọc chọc lên cửa hoa huyết của cô. Lâm Phuong Phuong hoàn toàn quên mất nam nhân thức dậy buổi sáng, cái đó dựng thẳng đứng đều là phản ứng sinh lý bình thường, lúc này mắc cỡ đỏ mặt quá nhẹ.

“Anh, cái đồ không biết xấu hổ, mau xuống dưới cho em. Mới sáng sớm chưa gì đã động dục, còn không sợ quản gia Hà đứng ở ngoài nghe thấy?”

Động dục? Trong phút chốc cả khuôn mặt anh đen đi hơn phân nửa. Cô nghĩ anh là động vật hay sao mà dùng từ động dục đó trên người anh? Lâm Dật Phong hé miệng cười tà, lúc đầu chỉ là muốn đùa giỡn một chút, không nghĩ tới phần nam căn kia mới dính được một chút phần đầu vào bên trong liền bị cái u cốc phía dưới kia nhíp nhíp như muốn lại một lần nữa cắn nuốt vào bên trong.

“Có phải cây gậy của anh động dục hay không hay là cái tiểu u huyết phía dưới càng là muốn đến nó đấy? Em xem, có phải nó đang muốn hút anh vào trong hay không hả?”

Lại thêm chút sức đẩy đẩy phần đỉnh một cái, Lâm Phuong Phuong cả khuôn mặt đã muốn đỏ tới sung huyết, lấp bắp.

“Em.. không cho anh nói bậy... tối qua lần qua lần lại bên dưới em vẫn còn đau nhức đây. Nếu.. nếu anh còn tiếp tục nữa em liền không cho anh sau này đụng vào em nữa.”

Nói giỡn! Anh chỉ là trêu chọc cô một chút, còn chưa nghĩ tới sẽ chọc tới mức làm cho cô ghét bỏ. Hơn nữa anh cũng biết mình phải kiềm chế, dù gì cô cũng vừa mới được anh khai hoa, nếu không hào hào tình dục vài ngày, cho dù cô không ngại thì anh cũng luyến tiếc không dám lại đụng cô nữa đấy. Nghĩ tốt, Lâm Dật Phong liền lật người sang bên cạnh, đồng thời nói với ra ngoài.

“Làm cho cô ta đợi ở phòng khách đi.”

“Vâng, thiếu gia!”

Quản gia Hà nhanh chóng quay người xuống an bài. Đồ ăn sáng cũng không biết chuẩn bị xong chưa, hôm nay giờ này thiếu gia vẫn còn ở nhà, bà còn phải nhanh chóng dọn dồ dưới bếp làm thêm một phần nữa mới được.

Hai người đứng đình từ từ xuống giường, vệ sinh cá nhân một hồi, Lâm Dật Phong từ khi làm chuyện thân mật nhất với Lâm Phuong Phuong xong, cả người liền biến đổi, từ một nam tử hán lạnh lùng, có chút uy nghiêm đỉnh đặc, liền trong một đêm lột xác biến thành sói đói, trong lúc rửa mặt vẫn là không quên động thủ tay chân ăn không ít đậu hũ trên người cô. Cả quá trình cho tới khi kết thúc bữa ăn sáng, Trần Hiểu Lan bị ngồi không ở phòng khách chờ đợi đã muốn bốc hỏa, nước cũng đã uống đến ly thứ ba mới thấy Lâm Phuong Phuong chậm rì rì đi ra, theo bên cạnh là Lâm Dật Phong, vẫn là thần thái cao cao tại thượng, phong tư đỉnh đặc cùng với gương mặt tuấn mĩ, đẹp đến từng đường nét, làm Trần Hiểu Lan say mê nhìn, phút chốc, lửa giận từ việc bị bắt chờ lâu đã bị quăng lên chín tầng mây. Lâm Phuong Phuong ghét bỏ nhìn biểu tình si mê đó, lạnh nhạt lên tiếng.

“Cô đến tìm tôi có việc gì?”

Trần Hiểu Lan giật mình, liền tỉnh táo lại, cố nén giọng, âm thanh nhả ra có chút ngọt ngào, miệng trả lời nhưng mắt vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn Lâm Dật Phong một cái.

“Minh thấy cậu bị mất trí nhớ, hôm qua về đến nhà vẫn không thể yên tâm, nên hôm nay vẫn là nghĩ đến thăm cậu. Minh cũng đã xin ba mình cho phép ở lại đây với cậu vài ngày, biết đâu cùng nhau nói một vài chuyện quá khứ, cậu sẽ nhớ lại được.”

Miệng nói, mắt Trần Hiểu Lan vẫn là tràn đầy chờ mong nhìn người trong lòng. Nhưng từ đầu đến cuối, anh vẫn thủy chung giữ im lặng, cũng không thừa thãi ban phát cho cô ta một cái liếc mắt. Trần Hiểu Lan trong lòng ngập tràn thất vọng, nhưng vẫn cố gắng xốc lại tinh thần, tự an ủi bản thân, có lẽ anh muốn giữ hình tượng, không muốn trước mặt em gái liếc mắt đưa tình với cô, chỉ cần cô thành công ở lại đây, ngày dài tháng rộng, còn thiếu gì cơ hội được ở chung một chỗ với anh. Lâm Phuong Phuong không bỏ qua bất kỳ biểu tình nào trên mặt đối phương, trong lòng thầm cười lạnh, mở miệng cũng không chút lưu tình.

“Tôi nhớ mình đã từng nói với cô, tôi không thích thân cận với người lạ. Từ nay cô cũng đừng rảnh rồi không có chuyện gì lại chạy tới tìm tôi.”

“Phuong Phuong, sao cậu lại có thể làm tuyệt tình như vậy? Minh đã làm gì cho cậu không vui sao? Chỉ là mình có lòng tốt muốn giúp cậu một chút. Dật Phong, anh coi, em cũng chỉ là hảo ý...”

Vừa nói, hai mắt vừa kết hợp đỏ lên, cũng bắt đầu dâng lên chút hơi nước, Trần Hiểu Lan toàn bộ là một biểu tình ủy khuất, mềm mại hướng đến Lâm Dật Phong cầu cứu. Nghe có người gọi thẳng tên mình một cách thân mật như vậy, Lâm Dật Phong lạnh nhạt nhũn mày.

“Trần tiểu thư xin tự trọng một chút, tôi nhớ là giữa chúng ta cũng không phải là quan hệ thân thiết tới mức gọi thẳng tên như vậy. Nếu Phuong Phuong nhà chúng tôi đã không thừa nhận quan hệ với cô, vậy tôi cũng không ép buộc em gái phải miễn cưỡng. Xin thất lễ!”

Ý tứ trực khách rõ ràng như vậy, Trần Hiểu Lan làm sao nghe không hiểu, nhưng cuối cùng cô vẫn là không cam lòng. Vì cái gì, vì cái gì cô tốt đẹp như vậy anh lại không nhìn ở trong mắt, trước sau một mực cưng chiều sủng nịch cái thứ tùy hứng điều ngoa Lâm Phuong Phuong kia, cho dù là em gái ruột cũng không cần chiều chuộng tới trình độ đó. Cũng may, trước khi đến đây, ba Trần đã cho cô biết một bí mật. Nghĩ đến đây, Trần Hiểu Lan thất vọng cũng thảng hơn một chút, ngẩng đầu nhìn Lâm Dật Phong nói.

“Em không nghĩ chúng ta lại không thân thiết như vậy đâu. Không biết anh còn nhớ Cố Tịch tí ti không?”

Cố Tịch? Lâm Phuong Phuong hoài nghi nhìn sang Lâm Dật Phong, trùng hợp nhìn thấy biểu tình ngạc nhiên có phần cứng ngắc của anh. Cái tên Cố Tịch này cô cũng chưa từng thấy trong tiểu thuyết đề cập qua. Hoặc giả, Lâm Dật Phong này chung quy cũng chỉ là một nam phụ, không có nhiều đất diễn nên tác giả cũng không miêu tả kỹ về cuộc sống cũng như những người liên quan đến anh. Về phần Lâm Dật Phong, nghe nhắc đến tên Cố Tịch anh cũng có chút ấn tượng.

Lúc anh vừa vào đại học thì cha mẹ xảy ra chuyện qua đời, trên vai phải gánh vác nhiều trách nhiệm cùng áp lực, họ hàng bốn phía đều nhìn chăm chăm gia sản của hai anh em, đối thủ cạnh tranh trên thương trường cũng không phải ngồi chơi không. Khinh thường hai anh em anh là trẻ mồ côi liền nghĩ đến cướp đoạt. Nhưng Lâm Dật Phong anh từ năm mười lăm tuổi sau một lần cơ duyên xảo hợp liền cứu mạng một vị lão đại hắc bang, tiếp đó được ông nhận làm con nuôi, truyền thừa lại hết tay chân thuộc hạ cùng mối làm ăn lại cho anh nên anh mới có thể năm mười tám tuổi dùng thể lực hắc bang của cha nuôi dọn dẹp đám người kia được sạch sẽ gọn gàng.

Cố Tịch lúc trước vốn học chung đại học với anh. Nữ nhân này vốn yêu thầm anh từ lâu, lúc nào cũng yên lặng đi theo sau lưng anh, tuy anh không có tình cảm với cô nhưng cũng không bài xích, cũng là mặc cho cô muốn theo thì theo. Không nghĩ đến một lần đó, anh bị người của bang phái khác truy sát, cô ở đâu chạy ra đỡ cho anh một phát súng rồi bỏ mạng. Tuy là anh làm người lạnh lùng có chút nhẫn tâm, tuyệt tình, nhưng phần ân tình này anh cũng không quên, bù đắp với người nhà cô lúc sau này cũng coi như là cơm áo không lo. Hôm nay, Trần Hiểu Lan không biết vì lý do gì lại đem cái tên này nhắc ra một lần nữa. Lâm Dật Phong không khỏi cau mày, lạnh giọng hỏi.

“Vi sao cô biết Cố Tịch?”

Ánh nhìn lạnh như băng của anh khiến cho Trần Hiểu Lan có chút sợ hãi rùng mình, nhưng cũng có chút dâng trào ý chí chiến đấu bất khuất. Nam nhân lãnh khốc tuyệt luân này, nếu mình có thể thu về dưới váy, còn không phải sẽ sung mình lên trời xuống đất hay sao. Chút đau khổ ngày hôm nay, sẽ càng làm trái ngày sau thêm ngọt mà thôi. Nghĩ vậy, cô liền nhẹ giọng nói.

“Chị Cố Tịch là chị họ bên nhà ngoại của em, lúc chị trước khi mất, vẫn một lòng lo cho anh, nên em nghĩ hôm nay Phương Phương xảy ra chuyện như vậy, em nên thay chị chăm sóc cho bạn ấy mới phải. Mong anh và Phương Phương đừng từ chối em nữa!”

Nghe xong Lâm Phương Phương cười lạnh ở trong lòng. Còn một cho Trần Hiểu Lan này nhiều công phụ, ngay cả người chết cũng bị cô ta không tiếc lời ra, cô quả thật cũng muốn xem cô ta còn trò gì nữa, người con gái tên Cố Tịch này cô cũng muốn tìm hiểu đến cùng là có quan hệ như thế nào với anh. Nếu thật sự trong lòng anh, cô ta là một hồi ức khó quên, vậy cô cũng không cần chờ để anh một mình sống chung với nó. Nam nhân trong lòng sẵn có một nữ nhân khác, cô không phải là không có can đảm từ bỏ.

“Được, vậy cô thích thì cứ lưu lại. Thím Hà, thím giúp cô ta sắp xếp phòng ngủ một chút, tốt nhất là cách con càng xa càng tốt!”

Nói xong, Lâm Phương Phương hừ lạnh đứng dậy quay người bỏ lên phòng. Để lại Lâm Dật Phong nhìn theo, trong lòng thấp thỏm không yên. Không phải là cô hiểu lầm gì anh chứ. Không được, anh vừa mới tiến thêm được một bước với cô, anh không thể để tình cảm giữa hai người này sinh khúc mắc được. Lâm Dật Phong suy nghĩ vừa động, liền vội vàng đứng lên, định đi theo Lâm Phương Phương tìm cơ hội giải thích, lại nhớ ra trong nhà vừa thêm một cái ngoài ý muốn Trần Hiểu Lan, trong lòng càng thêm chán ghét, quay đầu nói.

“Phương Phương muốn để cô ở lại vài ngày cũng được, nhưng cô tốt nhất biết yên phận cho tôi. Nếu thật sự náo ra cái gì làm phiền cô ấy, cô liền chuẩn bị đem Trần gia nhà cô bồi theo. Hừ!”

Nói xong một câu, anh hừ lạnh bỏ lên phòng, để lại Trần Hiểu Lan sắc mặt tái mét ngồi chôn chân tại chỗ. Nhớ đến câu cảnh cáo anh vừa nói, cô không khỏi rùng mình. Có phải quyết định đến đây của cô là sai rồi không? Không, cô nhất định sẽ làm được anh yêu cô, sung cô, còn hơn cả đồ chết tiệt Lâm Phương Phương hiện tại, cứ chờ mà xem!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Lâm Phương Phương mang theo tâm trạng bức dọc khó hiểu đi lên phòng đóng cửa lại, quần áo ngủ cũng không buồn thay, trực tiếp nằm lên giường nhắm mắt lại. Không bao lâu sau, cửa phòng sịch mở ra, Lâm Dật Phong vội vã tiến đến bên cạnh nhẹ giọng quan tâm.

“Phương Phương bảo bối nhà chúng ta khó chịu ở đâu à? Không bằng nói một chút cho anh nghe đi!”

“Hừ!”

Cô hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng về phía anh không trả lời. Lâm Dật Phong nhìn hành động đó cảm thấy buồn cười, con mèo nhỏ này khẩu khí cũng thật lớn, còn dám đưa thái độ cho anh xem nữa cơ đấy. Không hiểu sao bộ dáng giận dữ này của cô lại làm trong lòng anh cảm thấy có chút vui sướng. Khỏe miệng Lâm Dật Phong khẽ cong lên một chút, anh vươn tay kéo cô dịu dàng ôm vào trong lòng, khẽ sát bên tai cô nói nhỏ.

“Cố Tịch đó không phải là gì của anh cả. Chỉ là lúc xưa vô tình đỡ cho anh một tai nạn nên đến giờ anh vẫn còn chút ấn tượng. Không nghĩ tới, Phương Phương nhà ta lại là con mèo nhỏ chua như vậy!”

Nghe xong, cô quay lại trừng mắt với anh. Lâm Dật Phong thủy chung cũng không muốn nói với cô tường tận mọi chuyện. Những việc anh đã làm ở trong hắc bang cũng như cái thế giới ngầm đó quá đen tối, đối với anh, cô tựa như trần bảo quý giá một loại, anh hoàn toàn không hi vọng cô bị bôi bẩn bởi những thứ kia, một mình anh chìm trong đó đã đủ rồi. Cô chỉ cần vui vẻ ở bên cạnh anh vô lo vô nghĩ mà ở dưới cánh chim của anh là được.

“Ai thèm quan tâm anh với cô ta có gì? Anh đừng tự dát vàng lên trên mặt có được không?”

Lâm Dật Phong khẽ bật cười, tiến đến gần căn nhẹ tai cô một cái, âm thanh từ tính trần đầy sùng nịch nói.

“Được, là anh sai. Anh không biết xấu hổ tự dát vàng lên mặt mình. Chỉ có Phuong Phuong là tốt nhất trong lòng anh!”

Không chờ cô trả lời, anh đã dịu dàng cúi xuống dán lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào. Trong phòng là một mảnh yêu thương ấm áp.

.....

Qua mấy ngày ở lại, Trần Hiểu Lan cũng dần quen thuộc với những thứ trong nhà, vị trí các phòng và nhà bếp. Thái độ của hai anh em Lâm gia đối với cô vẫn duy trì lạnh nhạt cho dù cô có cố gắng bắt chuyện, đáp lại cũng chỉ là âm thanh ậm ừ miễn cưỡng. Tuy Trần Hiểu Lan cũng có chút ngọt ngào, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng cố gắng không bỏ về.

Buổi tối ở biệt thự Lâm gia, Lâm Dật Phong sau một ngày làm việc căng thẳng, trở về nhà điều đầu tiên anh làm sau bữa tối là tắm rửa thật sạch sẽ rồi lên giường ôm Lâm Phuong Phuong. Với việc hai anh em Lâm gia ngủ chung một phòng, người làm trong nhà vốn đã nhìn quen, nên mọi người ai nên làm việc gì thì làm việc đó, xong hết thì ai nấy về phòng đóng cửa. Trần Hiểu Lan là người mới đến, vốn không biết những chuyện này. Buổi tối nay, cô ả nghĩ tới muốn tìm một cơ hội tiếp cận Lâm Dật Phong thật tốt.

Sau khi mọi người đã về phòng của mình, Trần Hiểu Lan một mình xuống dưới nhà bếp, loay hoay tự tay pha một ly trà gừng nóng hổi, bản thân cũng trang điểm thật đẹp, mặc một cái váy ngủ mà ả cho là quyến rũ nhất, chất vải ren mỏng manh, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy được gò ngực lấp ló như ẩn như hiện. Chuẩn bị tốt một hồi, cô ả hướng phía phòng của Lâm Dật Phong đi tới. Bước chân trên hành lang, đi ngang qua phòng dành cho Lâm Phuong Phuong, ả bỗng nghe thấp thoáng tiếng cười khúc khích truyền ra. Tò mò, Trần Hiểu Lan ghé sát lỗ tai vào cửa nghe ngóng. Vừa nghe rõ ràng tiếng nói trong phòng, cả gương mặt ả liền lập tức vắn vẹo, hận ý, ghen tị không có kìm nén tràn đầy trong mắt. Giờ này đã khuya mà Lâm Dật Phong không ở trong phòng mình mà lại ở trong phòng em gái không biết làm cái gì?

“Á, ha ha, Phong... nhẹ một chút!”

“Phuong Phuong ngoan, ráng chịu một chút, rất mau em sẽ cảm thấy thoải mái!”

“Ha ha không được, em không được. Anh mau buông em ra!”

Đoạn đối thoại ái muội này rơi vào trong tai liền kích thích Trần Hiểu Lan trở nên nóng nảy, không suy nghĩ nhiều, cô liền trực tiếp mở cửa phòng tiến vào. Đập vào trong mắt là hình ảnh Lâm Phuong Phuong bán xích lửa nằm sấp trên giường, ánh nến mờ ảo trong không khí cùng mùi tinh dầu hoa oải hương vãn vít, ngồi bên cạnh là Lâm Dật Phong cũng để trần hoàn toàn phần thân phía trên, cơ bụng săn chắc, thân hình thon gọn của anh dưới ánh sáng yếu ớt càng tỏa ra một sức quyến rũ chết người. Trần Hiểu Lan đứng trước cửa phòng si ngốc nhìn, ánh mắt tham lam không bỏ sót mỗi tấc da thịt trên cơ thể anh.

Lúc Trần Hiểu Lan vừa mở cửa bước vào, cả hai anh em Lâm Dật Phong đều đã phát hiện ra. Lâm Phuong Phuong đối với cái nhìn chằm chằm của Trần Hiểu Lan dán lên cơ thể Lâm Dật Phong vô cùng khó chịu. Anh ngồi bên cạnh càng là bức bối, nén xuống xúc động muốn đánh người, hai tay vẫn không ngừng xoa bóp lưng cho Lâm Phuong Phuong. Vốn Lâm Dật Phong có tính sở hữu cực mạnh, vô cùng không thích ai đến gần không gian riêng tư của anh và Lâm Phuong Phuong. Trần Hiểu Lan lại ngu ngốc hết lần này đến lần khác tìm cách tiếp cận đã làm anh cảm thấy phiền chán đến cực điểm, vì vậy giọng nói anh cất lên không chỉ lạnh như băng, còn mang thêm chút lãnh khốc.

“Ai cho phép cô bước vào mà không gõ cửa?”

Trần Hiểu Lan vẫn chìm trong nỗi ghen ghét, hoàn toàn không có phản ứng. Cô đối với nhìn hình ảnh trước mặt có chút chói mắt. Không nghĩ tới anh lại sùng đồ vô dụng Lâm Phuong Phuong đến trình độ này. Lâm tông cao cao tại thượng mà biết bao cô gái ngưỡng mộ cũng có một ngày tự tay xoa bóp hầu hạ người khác như bây giờ sao, nói ra có mấy ai dám tin? Sự ghen tị không ngừng dâng lên trong ngực làm Trần Hiểu Lan có chút khó thở. Người đàn ông này, người đàn ông này cứ vậy mà nâng niu em gái đến tận trời, nếu một ngày cô thật sự gả vào Lâm gia nhất định cô phải đền bệch tiện nhân này dưới chân.

Lâm Phuong Phuong cũng không biết cái suy nghĩ viển vông, cong cong queo queo của cô ta ở trong đầu. Cô chỉ thấy Trần Hiểu Lan trước mặt mình vô cùng chướng mắt, chiếc váy ngủ mặc như không mặc hờ hững khoác trên người cô ta hoàn toàn bộc lộ ý định quyến rũ không hề có một chút giấu diếm. Quay lại nhìn Lâm Dật Phong, cả khuôn mặt anh đang dần trở nên lạnh lẽo, chán ghét hiện ra rõ rệt trong ánh mắt, cô mới cảm thấy đỡ khó chịu một chút. Cố nén ghê tởm ở trong lòng, Lâm Phuong Phuong hơi đề cao âm giọng.

“Giờ này cô không đi ngủ, vào phòng tôi làm cái gì?”

Trần Hiểu Lan gạt mình, vội vàng thu lại ghen ghét trên mặt, bày ra bộ dáng quan tâm, thân thiết nói.

“Tối nay mình thấy Dật Phong ăn uống có vẻ không thoải mái, nên làm chút trà gừng đem lên, không nghĩ anh ấy lại ở trong phòng cậu nên mình mới đi vào”

“Gọi tôi Lâm tông. Dật Phong không phải là của cô xứng gọi.”

Giọng điệu lạnh lùng làm cả gương mặt Trần Hiểu Lan trở nên tái xanh, cất giọng mỉa mai có chút ỳ ạch. Sao anh có thể lạnh lùng với cô như vậy, không lẽ anh không thấy tình cảm cô dành cho anh nó to lớn biết bao nhiêu? Em gái cuối cùng cũng vẫn chỉ có thể làm em gái, làm sao thân được như vợ? Tuy

trong lòng ước gì có thể nói hết những suy nghĩ của mình cho anh nghe, nhưng cuối cùng cô cũng đành kiềm chế lại, nhu thuận kêu một tiếng nhỏ.

“Lâm tổng...”

“Còn nữa, những chuyện bùng trà rót nước này chúng tôi đã có người giúp việc, nhà tôi không có thói quen để khách làm những việc này. Phiên Trần tiểu thư ra ngoài đóng cửa lại, tôi không hi vọng có thêm lần sau cô vào phòng Phụng Phụng khi chưa được cho phép!”

Tay cầm ly trà của Trần Hiểu Lan hơi run run, những lời của Lâm Dật Phong hoàn toàn không chừa lại một chút mặt mũi nào cho cô, hoàn toàn vạch rõ ranh giới giữa hai người. Oán hận nhìn đến Lâm Phụng Phụng thái độ thông dong nằm đó nhắm hờ đôi mắt, không một chút nào tỏ ý muốn nói đỡ cho mình. Trần Hiểu Lan cứng ngắc đáp một tiếng rồi rời khỏi phòng. Cửa phòng vừa đóng lại, Lâm Phụng Phụng khó chịu lên tiếng.

“Em thật muốn tống cô ta đi cho khuất mắt. Mấy ngày nay quả thực làm em khó chịu!”

“Cố gắng một chút. Tuần sau là sinh nhật em, anh nhất định thuận tiện tiễn cô ta về nhà! Ngoan, không cần lại để ý đến những người không liên quan!”

Vừa nói, hai bàn tay anh vừa xoa bóp vuốt ve tấm lưng thon nhỏ của cô. Nếu không phải vì nghĩ đến món nợ ân tình Cổ Tích đỡ viên đạn đó cho anh, Trần Hiểu Lan kia nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ đặt chân vào nhà này. Chuyện Cổ Tích cũng không nhiều người biết, chỉ là cha mẹ cô ta và anh, ba người mà thôi, anh cũng đã tỏ rõ ý không muốn có thêm người biết chuyện. Không biết Trần gia đã dùng cách nào moi ra được, vậy coi như lần này anh trả hết một lần cho bên Cổ gia, về sau đôi bên không liên quan nhau nữa.

Trần Hiểu Lan quay trở về phòng, càng nghĩ lại càng tức, cô bỏ ra nhiều như vậy tình cảm cho anh, nhưng đổi lại chỉ là ánh mắt chán ghét rõ rệt, còn cái đồ bỏ đi Lâm Phụng Phụng kia có gì tốt chứ? Ngoài thân phận em gái ra thì có gì hơn cô? Anh sùng cô ta đến mức độ lật trời rồi hay sao mà lại đích thân hầu hạ như vậy? Tất cả đãi ngộ đó là của cô, ai cũng đừng mong giành giật. Cô nhất định khiến Lâm Phụng Phụng kia trả giá thật lớn! Trần Hiểu Lan vừa bước đi vừa cảm giận suy nghĩ.

Tiếp đó hai ba ngày sau tại Lâm gia, Trần Hiểu Lan coi như thành thật yên lặng chung sống, cũng không có tiếp tục nháo thêm ra chuyện quyền rũ mặt mặt nào nữa. Lâm nhắm tính toán ngày tháng, ả liền nghĩ tới còn vài ngày nữa là đến sinh nhật Lâm Phụng Phụng. Năm nay lại là năm đặc biệt Lâm Phụng Phụng trở về nhà mẹ đẻ, khôi phục lại địa vị Lâm tiểu thư như trước, đoán rằng kẻ cuồng sùng em gái kia nhất định sẽ tổ chức một cái tiệc sinh nhật xa hoa hào nhoáng nhất đi. Đang mãi mê suy tính vẫn chưa tìm được phương pháp đối phó tiếp theo, Trần Hiểu Lan chợt nghe tiếng Hà quản gia nói chuyện bên ngoài.

“Không biết Dương tổng này là muốn cái gì. Cũng đã ly hôn hơn một tháng rồi, khi không hôm nay lại tới thăm hỏi tiểu thư nhà chúng ta. Ta đoán chừng Dương tổng kia đã phát hiện ra mình hồ đồ, giờ đang hối hận xanh ruột đây!”

Từng câu từng chữ lọt vào trong tai Trần Hiểu Lan không sót một chút nào. Ngay lập tức trong đầu ả liền xẹt qua một ý tưởng. Nếu có thể làm cho Dương tổng và cái đồ tiện nhân kia gương vỡ lại lành, không phải là một cơ hội cực tốt đuổi đi cái đồ chướng ngại vật ra khỏi đây sao? Không còn cô ta ở đây ngáng chân, hẳn là mình cùng Lâm tổng sẽ tiến xa thêm được vài bước đấy. Tuy là tiện lợi cho cái đồ đầu heo kia vì Dương tổng cũng là một nhân trung chi long hiếm gặp, nhưng tạm thời chắc cũng chỉ đành như thế mà thôi. Suy nghĩ tốt thêm một lần, Trần Hiểu Lan nhẹ nhàng đi xuống phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Trong phòng khách, Dương Kiến Bang mặc trang phục áo sơ mi trắng bỏ lửng vài nút phía trên cùng quần tây được cắt may khéo léo, ngồi yên lặng ở ghế da, đối diện là Lâm Phụng Phụng sắc mặt lạnh nhạt. Sau hôm cô bỏ về từ Huyền Vũ anh cố gắng liên lạc vào điện thoại cô rất nhiều lần nhưng không được. Đắn đo khá lâu, hôm nay anh mới mượn được cái cớ thương thảo việc cấp dưỡng sau ly hôn để đến đây. Dương Kiến Bang thầm cười khổ trong lòng, từ khi nào mà anh lại trở nên hèn mọn như vậy, muốn gặp một người cũng cần phải tìm cớ? Mà nhìn vẻ mặt cô cũng không giống như vui vẻ khi gặp được anh. Lâm Phụng Phụng của lúc trước yêu anh cuồng nhiệt nay đã không còn, bây giờ tất cả những gì anh nhận được từ cô chỉ là thái độ hờ hững miễn cưỡng.

Lâm Phụng Phụng ngồi trên ghế da ngoài mặt vẫn duy trì im lặng. Tuy vậy cô vẫn không khỏi cảm thán trong lòng, không hổ là nam chính ngôn tình, đẹp đến không thể tả nổi, phần ngực rắn chắc hơi lộ ra sau lớp áo cùng với làn da màu đồng cổ khiêu gợi vô cùng. Lâm Phụng Phụng âm thầm nuốt nước miếng một tiếng, hảo nam nhân a. Nếu không phải đọc trước truyện, biết tính cách của Dương Kiến Bang được tác giả miêu tả thập phần bá đạo, lạnh lùng đến cực điểm, ngoại trừ nữ nhân đặt ở trong lòng ra thì đối với bất kỳ ai anh ta cũng có thể xuống tay không chút thương tiếc, thì có lẽ cô cũng sớm đồ gục trước dụ hoặc này rồi. Có điều nghĩ cũng lạ, không phải anh ta đối với vợ trước Lâm Phụng Phụng là vô cùng chán ghét hay sao, vì có gì năm lần bảy lượt kiểm soát gắt gao, còn thái độ ôn nhu kia nữa là sao? Chợt nghĩ đến kết cục truyện, Dương Kiến Bang lợi dụng nữ phụ Lâm Phụng Phụng một lòng si mê anh mà nhả tâm lừa vào tay cả một tập đoàn Lâm thị, trong lòng cô không khỏi rét lạnh, liên tục tự lẩm bầm trong đầu, không thể bị vẻ ngoài kia mê hoặc, không thể, ngàn vạn không thể!

Hai người ngồi yên lặng như vậy được một lúc, không khí có chút quỷ dị, Dương Kiến Bang chỉ đành hắng giọng một chút, phá tan trầm mặc lên tiếng.

“Khụ, hôm nay anh đến đưa em xem giấy tờ liên quan đến chu cấp sau ly hôn, em nhìn qua xem còn có yêu cầu gì nữa không anh sẽ thêm vào?”

Ngồi nhìn anh không chớp mắt cả một lúc lâu, Lâm Phương Phương cũng có chút cảm thấy ngại ngùng, nghe thấy anh lên tiếng hỏi, cô mới nhỏ giọng lên tiếng.

“Thật sự đối với tôi chuyện chu cấp như thế nào không quan trọng. Anh thấy muốn đưa bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu. Miễn cho sau này chúng ta nhiều lần gặp mặt riêng rẽ như vậy. Tôi sợ sẽ tạo ra hiểu lầm!”

Lâm Phương Phương vừa dứt lời, cả khuôn mặt Dương Kiến Bang đã cứng ngắc, ôn nhu trên mặt dần dần chuyển thành đau đớn. Cô cứ như vậy mà lạnh lùng với anh, bây giờ, đừng nói là yêu, đến cả nhìn cô cũng không muốn. Đây có tính là đáng đời anh không? Chỉ biết từ khi cô thay đổi tính tình sau tai nạn, anh ban đầu chỉ là ngạc nhiên chú ý cô nhiều hơn một chút, nhưng càng chú ý cô lại càng bị cô thu hút, cho đến ngày hôm nay, khi hiểu ra được lòng mình muốn gì thì cô cũng đã như cánh chim bay đi mất, làm cách nào cũng không thể vãn hồi, anh thà rằng cô tức giận mà mắng chửi anh, còn hơn như bây giờ, lạnh lùng xa cách, không cần bất cứ thứ gì từ anh nữa.

“Em có thể đừng trừng phạt anh như vậy có được không, Phương Phương? Những ngày qua anh quả thật đã hối hận lắm rồi!”

Những lời này vừa nói xong, Lâm Phương Phương kinh ngạc tròn to mắt. Có phải cô đã nghe lầm không? Sao mọi chuyện lại phát triển không giống trong truyện vậy? Nam chính Dương Kiến Bang này phải chán ghét nữ phụ như cô vô cùng mới đúng. Giờ này anh không lo cùng nữ chính Liễu Thu Thu yêu đương vui vẻ, lại chạy đi tìm cô hối hận cái gì? Khóe miệng Lâm Phương Phương khẽ run rẩy, vẻ mặt không thể tin nhìn chằm chằm gương mặt đối diện. Ở trong ánh mắt Dương Kiến Bang liền hiểu thành cô quá xúc động đến mức không biết phải nói gì. Anh vội vàng đến bên cạnh, ôm chặt cô vào lòng ôn nhu nói.

“Đừng như vậy, anh bảo đảm sau này sẽ không tổn thương em nữa, chỉ cần em quay trở về bên cạnh anh. Vâng câu em, trở về bên anh đi Phương Phương!”

Lâm Phương Phương thầm kêu khổ trong lòng, ông trời ơi, sao tình tiết lại trở nên như thế này? Cô chỉ là một vai nữ phụ thôi mà, nam chính làm ơn buông tha cô đi, cô không muốn cùng nữ chính tranh giành đầu a, nữ nam như này cô cũng không muốn. Đôi môi cô mấp máy mở miệng muốn nói gì đó, còn chưa kịp lên tiếng đã nghe giọng nói đầy tức giận của Lâm Dật Phong vang lên.

“Mau buông Phương Phương ra!”

Đồng thời anh nhanh chóng bước tới tách rời hai người, mạnh mẽ kéo cô vào ngực. Chớp mũi ngập tràn mùi hương nam tính quen thuộc khiến Lâm Phương Phương khẽ mỉm cười, không tự giác vùi đầu mình càng sâu vào trong ngực anh, miệng nỉ non.

“Phong, hôm nay anh về sớm...”

Lâm Dật Phong từ lúc vừa vào nhà liền nhìn thấy Dương Kiến Bang ôm chặt con mèo nhỏ của anh vào lòng, trong ngực vốn dĩ tức giận vô cùng, không nghĩ đến bộ dạng ý lại hiện giờ của cô lại như một gáo nước lạnh, dập tắt đốm lửa của anh hơn phân nửa, giọng nói anh cũng bất giác mềm xuống.

“Anh không về sớm, chỉ sợ Phương Phương của anh bị người khác dỗ đi mất rồi!”

Lâm Phương Phương tức giận trừng mắt.

“Anh dám nghĩ em như vậy?”

Bất ngờ bị đoạt đi Lâm Phương Phương, Dương Kiến Bang cảm thấy cả người lập tức trống rỗng, nhìn lên một màn hai người đối thoại với nhau trước mặt, cảm thấy một cổ chua xót dâng lên trong ngực. Anh cố gắng trấn định lại tâm trạng, bình tĩnh mở miệng nói.

“Tôi chỉ là muốn cùng Phương Phương nói chuyện một chút. Lâm tổng không cần quá khẩn trương.”

“Hừ, nói chuyện cũng không cần ôm ấp như vậy. Nên nhớ hiện tại em gái tôi và anh đã không còn quan hệ, Phương Phương, hai chữ này cũng không thích hợp cho anh gọi, từ nay anh liền xưng hô một tiếng Lâm tiểu thư là được.”

Cả người Dương Kiến Bang cứng ngắc, giọng nói có phần đè nén.

“Anh cũng không cần ép tôi quá mức. Tôi đối với Phương Phương tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc, nhất định sẽ làm cô ấy một ngày không xa hồi tâm chuyển ý. Tôi có việc, xin phép đi trước.”

Nói xong cũng không chờ đáp lại, Dương Kiến Bang nhanh chóng đứng dậy đi ra cửa. Hình ảnh Lâm Phương Phương dựa dẫm trong ngực Lâm Dật Phong quả thật quá chói mắt, cho dù bọn họ là hai anh em thì anh cũng khó có thể bình tĩnh nhìn cô trong vòng tay người đàn ông khác. Quả nhiên, bỏ lỡ một lần, hối hận muộn màng, xem ra tương lai anh sẽ phải rất khó khăn rồi!

Lâm Phương Phương nhìn theo bóng dáng thất lạc của Dương Kiến Bang rời đi, trong lòng hiện lên một tia không nỡ. Khó trách nha, trên đời này là như vậy, những kẻ đẹp để xuất sắc, luôn dễ dàng có thêm thiên vị đồng tình từ người khác. Mãi mê suy nghĩ, cô không phát hiện Lâm Dật Phong ôm cô càng lúc càng chặt, giọng anh cất lên phảng phất có vị chua.

“Nhìn như vậy có phải em không nỡ bỏ không?”

Lâm Phương Phương giật mình, người đàn ông này cũng có lúc ăn giấm sao? Cô vội vàng in lên mặt anh một nụ hôn, cười cười lấy lòng.

“Không phải em là người biết thương hương tiếc ngọc sao, nam nhân kia cũng soái như vậy, nhưng nói lại, còn không bằng một góc Dật Phong của em đâu.”

“Hừ!”

Lâm Dật Phong giận dữ hừ một tiếng, sau đó nhanh chóng bế cô đi lên phòng. Trần Hiểu Lan núp ở trong góc nghe lén từ đầu đến cuối, cho đến khi bóng dáng hai người kia biến mất trên cầu thang, cô ta mới bước ra ngoài, trên khuôn mặt thanh tú tràn ngập ghen tị oán độc. Dựa vào cái gì mà nam nhân xuất sắc từng người từng người một nâng niu Lâm Phuong Phuong kia như trân như bảo? Cô nhất định làm cho tất cả sáng mắt, cô mới là người con gái đáng giá làm cho Lâm tổng yêu thương.

Lâm Dật Phong một đường bế Lâm Phuong Phuong lên trên phòng. Cửa phòng vừa khép lại sau lưng, anh mạnh mẽ đem cô đặt lên giường nệm, áp dưới thân mình, đem mỗi mọng của cô liếm mát. Nụ hôn không còn dịu dàng ôn nhu như thường ngày mà mang theo cuồng dã chiếm đoạt, đầu lưỡi anh cuốn chặt lấy cái lưỡi mềm mại không xương của cô, nước bọt cả hai giao thoa với nhau tràn ra ngoài miệng, rơi xuống giường kéo thành một đường chỉ bạc mỏng manh. Hai tay anh thô bạo đem quần áo của cô xé toang, làm lộ ra đôi nhũ hoa đã sớm dựng thẳng đứng. Ngón tay lăn mò tìm kiếm xuống phía dưới tiểu huyết xoa nắn không ngừng. Lâm Phuong Phuong dưới sự tấn công bất ngờ của anh không ngừng rên rỉ. Đầu ngực sớm bị anh ngậm trong miệng treu chọc, hạ thân phía dưới lại bị ngón tay thon dài của anh ra vào kích thích. Khoái cảm ập đến làm cô có phản chống đỡ không được. Cảm giác tê dại nhanh chóng đánh úp tới, từng tế bào trên người cô như bị anh đánh thức. Lúc này trong đầu cô hoàn toàn trống rỗng, chơi vui trong khoảng không mờ mịt. Lâm Dật Phong thổi nhẹ bên tai, ngón tay vẫn liên tục ra vào nơi tiểu huyết non mềm của cô làm nó liên tục tiết ra xuân thủy.

“Thế nào? Anh có làm em cảm thấy sướng hay không bảo bối?”

“Ừm, Phong... không cần... không cần như vậy... ừm...”

Lâm Phuong Phuong cong người theo từng nhịp ra vào của anh. Cả người ngứa ngáy như ngàn vạn con côn trùng cắn nuốt làm cô cực kỳ khó chịu. Hạ thân đã sớm ướt đầm. Lúc này cô chỉ muốn anh lấp đầy bên trong, cùng anh phiêu diêu miền khoái lạc, đâu còn nghe rõ những câu dâm mị anh nói bên tai. Lâm Dật Phong vẫn không bỏ cuộc, tuy nam căn của anh đã sớm cứng rắn, nhưng anh vẫn cố gắng nhẫn nại khiêu khích cô. Nghĩ đến một màn Dương Kiến Bang ôm cô lúc nãy, tức giận lại dâng cao, ngón tay đưa vào rút ra càng nhanh hơn.

“Nói anh nghe, em yêu anh, nói mau bảo bối. Anh với Dương Kiến Bang em yêu ai hơn?”

“Ừm, em yêu anh. Em chỉ yêu anh... Phong!”

Nghe câu trả lời của cô, Lâm Dật Phong mỉm cười hài lòng, cời bỏ nốt kiện quần áo cuối cùng trên người, rồi trườn xuống dưới đối diện hoa huyết của cô, nhìn thấy nơi đó sớm đã ướt đầm từ bao giờ, chảy nước loang lổ cả một mảnh drap giường, màu hồng phấn nộn nơi hai cánh hoa như mời gọi, anh không chần chờ há miệng hút một cái. Khi lưỡi anh đưa vào bên trong càn quét, tiểu huyết cô như có sức hút, nhanh chóng co bóp lấy. Lâm Dật Phong chỉ cảm thấy càng liếm mát lại càng không đủ, bên trong cô quá chặt chẽ, quá mê người. Khẽ xoay người một cái, đem cự long nóng bỏng đến sát miệng cô, anh khẽ níu non.

“Bảo bối, ngoan, ngậm vào cho anh!”

Lâm Phuong Phuong lúc này gần như đã mất hoàn toàn tinh táo, nghe thấy tiếng anh nói, vô thức há miệng đem nam căn thô to cứng rắn nuốt vào trong miệng, một giọt lỏng lạnh phía trên đỉnh cự long tiết ra, hương vị mặn mặn thơm tho như liều thuốc kích thích, càng làm cho hạ thân cô không ngừng tiết ra mật dịch. m thanh chắc chắc phát ra tràn ngập trong phòng cùng tiếng nam nữ rên rỉ động tình.

“Ahh, bảo bối, em giỏi quá! Mút anh thật sướng. Ừm... ừm!”

Kích thích một hồi, sau khi cảm nhận được nơi đó của cô đã sẵn sàng, anh mới mau chóng xoay người lại, một đường dứt khoát đem nam căn nóng bỏng vùi vào bên trong, sau đó không ngừng rút ra chọc vào. Lâm Phuong Phuong chỉ cảm thấy cả người như được lấp đầy, sung sướng cực hạn, hoa huyết liên tục nuốt vào rồi phun ra cự long, nơi kết hợp vang lên tiếng phành phạch cùng tiếng rên rỉ thông khoái của cả hai. Cảm giác tê dại phía dưới hạ thân truyền lên, tường thịt bên trong cô chặt chẽ siết lấy côn thịt của anh làm Lâm Dật Phong như muốn phun hết tất cả ra ngoài, anh gầm gừ bên tai cô.

“Bảo bối, thả lỏng một chút, em muốn cắn đứt anh hay sao? Ân... hừ...”

“Phong... đừng nói nữa... ừm... a.a..a.. Ân...”

“Không muốn anh nói, vậy em trực tiếp nhìn!”

Nói xong, anh với tay lấy cái gối kê người cô ngồi lên một chút, côn thịt trong lúc anh làm vẫn không ngừng chống đẩy vào nơi sâu nhất của cô. Lâm Phuong Phuong trực tiếp nhìn thấy một màn này, cả khuôn mặt đỏ bừng, nhưng thân thể lại như cảm nhận được thêm một tầng kích thích, làm cô như muốn đạt tới cao trào.

“Phong, em không được... anh ngừng lại... em... a.. Ừm. A”

“Em nhìn xem cái miệng nhỏ dâm đẳng kia không ngừng cắn nuốt lấy côn thịt anh kia. Còn muốn anh ngừng sao... Ân.. A..a..”

Từng lời dâm ngữ của anh lọt vào tai cô không sót một chữ, dưới hạ thân bị anh va chạm càng thêm mãnh liệt làm cả thân hình Lâm Phuong Phuong run rẩy, tử cung mạnh mẽ co bóp liên tục. Bất ngờ, một dòng nước ấm nóng xối mạnh lên đỉnh nam căn của Lâm Dật Phong cùng hai vách tường thịt bên

trong hoa huyết hưng hăng siết chặt anh không ngừng. Lâm Dật Phong khẽ gầm một tiếng rồi thúc mạnh thêm mười mấy cái, mang tất cả tinh hoa của mình bắn vào nơi sâu nhất của cô.

“Ahh, tiểu yêu tinh, em thật đem anh sướng chết mất. Phương Phương, anh yêu em...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Lâm Dật Phong vươn tay ôm lấy thân thể mềm mại của Lâm Phương Phương vào lòng, dịu dàng mà bá đạo lên tiếng.

“Từ nay em cách xa Dương Kiến Bang một chút. Không có việc gì thì đừng gặp mặt hắn.”

Chỉ còn hai ngày nữa là đến tiệc sinh nhật của cô, vì mối quan hệ làm ăn phức tạp, anh vẫn không tránh khỏi phải mời một số người, trong đó có Dương Kiến Bang, đến lúc đó bận rộn xoay quanh khách nhân, anh chỉ sợ sơ sẩy để gã họ Dương kia thuyết phục được con mèo nhỏ này. Lo lắng làm anh không tự chủ xiết chặt hơn vòng tay đang ôm cô làm Lâm Phương Phương trong ngực anh hơi ngọ ngoáy phản kháng.

“Phong, anh làm em đau...”

Lâm Dật Phong giật mình buông lỏng cánh tay, nhìn thấy gương mặt cô ủy khuất, ánh mắt như oán trách, anh bật cười, cúi xuống trấn an hôn lên đôi môi đỏ mọng hơi chu ra của cô, thẳng đến khi cô thở gấp một tiếng mới thỏa mãn rời ra.

Nằm thêm một lúc trên giường, Lâm Dật Phong cuối cùng vẫn phải ngồi dậy. Hôm nay vì việc ghé thăm của Dương Kiến Bang nên anh phải vội vàng buông hết công việc ở công ty chạy gấp về nhà. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, anh ôm laptop ngồi trong phòng Lâm Phương Phương tiếp tục giải quyết những gì còn dang dở. Bữa tối cũng được anh căn dặn người giúp việc đem lên phòng cùng ăn với cô.

Trần Hiểu Lan một mình ngồi ở phòng ăn trải qua bữa tối, tâm trạng vốn không tốt từ lúc chiều, càng thêm u ám. Cảm giác ghen tị cùng bất mãn khiến cô ta như muốn nổi điên, trong lòng không ngừng nguyên rủa Lâm Phương Phương sống không được tử tể.

Dương Kiến Bang từ lúc rời khỏi Lâm gia tâm trạng cũng cực kỳ tệ, anh không về nhà mà đi thẳng đến cao ốc tập đoàn Dương thị vui ở trong văn phòng, muốn mượn công việc phân tán đi bớt tâm trạng khó chịu mất mát trong ngực. Thẳng đến tối khuya, khi tiếng đồng hồ chỉ đúng mười một giờ cùng tiếng điện thoại trên bàn reo ồm ồm anh mới giật mình buông đồng hồ văn kiện trong tay. Chạm rảnh vươn tay nhắc điện thoại lên, giọng nói ủy khuất của Liễu Thu Thu đã vang lên bên tai.

“Sao anh không nghe điện thoại của em? Em tìm kiếm anh thật cực khổ, Kiến Bang!”

Anh khẽ thở dài trong lòng, từ lúc nhận ra tình cảm của mình với Lâm Phương Phương, anh liền hạn chế gặp gỡ Liễu Thu Thu, đã gần hai tuần nay cô gọi điện cũng như đến công ty tìm, anh đều cho người viện cớ tránh mặt. Cái kiểu tối ngày đóng giả khóc lóc mềm yếu của cô ta khiến anh cảm thấy mệt mỏi. Ngắm lại quãng thời gian ở bên cô, không phải cô đòi mua cái này cái kia thì là cô than thở bản thân bị ức hiếp như thế nào, người khác quá đáng ra sao. Đôi lúc Dương Kiến Bang nghĩ, có phải lúc quyết định ở bên cô rồi sau đó tìm mọi cách ly hôn với Lâm Phương Phương, anh đã từng mất đi lý trí hay không. Đưa ngón tay day nhẹ huyết thái dương, Dương Kiến Bang một hồi lên tiếng trả lời.

“Đạo này anh rất bận, em đừng không hiểu chuyện như thế có được không?”

“Bận đến mức như thế nào mà một tin nhắn cũng không gửi được cho em? Có phải bận tìm cách văn hồi với cô ta hay không?”

Liễu Thu Thu không nhắc đến Lâm Phương Phương còn đỡ, nhắc đến, vô tình vạch ra vết thương lòng anh cố che dấu làm anh thêm phần nộ. Dương Kiến Bang khẽ quát một tiếng.

“Anh cảm em được nhắc tới cô ấy.”

“Vì sao? Anh hối hận? Nếu như vậy sao anh lại ly hôn? Sao lại ngủ với em? Anh không thấy có lỗi với em sao?”

Liễu Thu Thu khóc lên trong điện thoại. Không hiểu sao nghe tiếng khóc của cô truyền đến, Dương Kiến Bang cảm thấy trong lòng quá nặng nề, tâm trạng chỉ muốn giải thoát. Từng câu từng chữ anh nói ra sau đó như tiếng sét đánh bên tai Liễu Thu Thu.

“Phải, anh hối hận đã ly hôn với cô ấy. Anh thật sự nghĩ chúng ta không hợp, em đừng tìm anh nữa. Tồn thất của em anh sẽ bồi thường lại thỏa đáng. Chúng ta đừng dây dưa nhau nữa!”

Đầu dây bên kia, Liễu Thu Thu nghe xong, cả người bủn rủn đứng không vững. Làm sao có thể, cô bỏ ra nhiều như vậy, cuối cùng vẫn thua trên tay đồ tiện nhân kia, cô không cam lòng. Mờ miệng định nói thêm câu gì thì cô phát hiện Dương Kiến Bang đã gác máy từ lúc nào, trong điện thoại chỉ còn lại âm thanh tút tút vô cảm. Liễu Thu Thu giận dữ ném păng một phát, chiếc điện thoại tội nghiệp văng mạnh vào góc tường vỡ tan thành từng mảnh.

.....

Tối nay là sinh nhật Lâm Phương Phương, thiên kim tập đoàn Lâm thị. Cả căn biệt thự Lâm gia giăng đèn kết hoa, từng chiếc xe một nối đuôi nhau đi vào, cảnh tượng náo nhiệt vui vẻ. Trần tổng, cha của Trần Hiểu Lan, ngồi trên xe đi vào tâm trạng kích động. Con gái ông vào ở trong biệt thự Lâm gia đã gần một tháng không có gọi điện về nhà, điều đó nói lên khả năng thành công đặt được mối quan hệ với Lâm tổng rất cao, nếu vậy, ngày Trần gia của ông nước lên thuyền lên đã đến gần rồi. Chỉ nghĩ đến Lâm tổng cao cao tại thượng kia một ngày gọi ông hai tiếng cha vợ là khoe miệng Trần tổng đã muốn cười không khép lại được.

Bên trong phòng khách đã chật kín người, người giúp việc di chuyển không ngừng tiếp đồ ăn và rượu lên bàn buffet, Hà quản gia sắp xếp công việc cả người xoay như chong chóng. Cả sảnh đang ồn ào bỗng nhiên im bật. Lâm Phương Phương trong bộ váy đuôi cá màu vàng đính pha lê ôm sát thân hình gọi cảm đang từ từ đi xuống dưới lầu. Mái tóc cô búi lên cao, một vài lọn tóc được uốn xoắn nhẹ nhàng thả xuống khuôn mặt được trang điểm tự nhiên càng làm cô như một hồ yêu ma mị. Khẽ mỉm cười đến bên cạnh Lâm Dật Phong này giờ cũng lặng người ngắm nhìn cô không chớp mắt, Lâm Phương Phương cất tiếng.

“Cảm ơn mọi người đã nỗ lực đến dự sinh nhật của tôi tối nay, Phương Phương rất lấy làm vinh dự. Xin tạm ly!”

Nói xong, cô giơ cao ly rượu sâm banh trong tay lên cao, cử chỉ hào phóng, phong thái sang trọng làm không ít những người đàn ông xuất hiện ở đây tối nay ngẩn ngơ. Ai nói tiểu thư Lâm gia điều ngoa tùy hứng lại không biết cư xử, không phải lời đồn đãi luôn không đáng tin sao? Nhìn xem, người phụ nữ xinh đẹp trước mắt kia, Dương tổng quả nhiên mắt không dùng được nữa rồi, bỏ qua một báu vật như vậy. Liễu Thu Thu lẫn trong đám đông trùng trùng nhìn Lâm Phương Phương không chớp mắt. Sau khi bị Dương tổng dứt khoát đoạn tuyệt, cô vốn là không cam lòng chịu thua như vậy. Không chút khó khăn bắc lên mối quan hệ với Âu Dương Phong, công tử nổi tiếng đào hoa ăn chơi, người thừa kế của Âu Dương gia, Liễu Thu Thu liền có thể quang minh chính đại đi vào bữa tiệc sinh nhật này.

Nhìn Lâm Phương Phương hạnh phúc nở nụ cười chói mắt bên kia, ánh mắt Liễu Thu Thu xẹt qua một tia hận ý. Có ai nói cho cô ta biết đây là chuyện gì không? Tiệc nhân ngu đốt kia hôm nay cũng có thể lộ tẩy chói mắt đến đường ấy! Cô không cam lòng. Vì cái gì Dương Kiến Bang lại coi trọng cái thứ đồ bỏ đi này cơ chứ? Cô đã bỏ nhiều công sức như vậy mới phá tan được cuộc hôn nhân kia, vì sao đến cuối cùng cô cũng không thể trở thành Dương phu nhân được tất cả đàn bà con gái ngưỡng mộ? Vì cái gì cô ta mới sinh ra đã trở thành báu vật được nâng trên tay? Còn cô, để bước lên được vị trí ngày hôm nay lại phải trả giá nhiều như vậy? Liễu Thu Thu càng nghĩ, móng tay bắt giác găm vào bàn tay càng mạnh nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy đau đớn. Trong đầu cô lúc này chỉ tràn ngập ghen tị cùng bất mãn thật sâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Liễu Thu Thu hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định lại tâm trạng của mình, khéo léo khoác tay Âu Dương Phong tiến đến gần Lâm Phương Phương đang đứng cạnh Lâm Dật Phong nói chuyện với một người khách. Cô cố gắng dùng khả năng diễn viên của mình nở một nụ cười thân thiện lên tiếng.

“Chúc mừng Lâm tiểu thư, hôm nay cô thật sự đẹp đến mức làm cho người ta ghen tị đấy!”

Nói xong Liễu Thu Thu còn làm bộ dáng như thật sự ghen tị, tình nghịch cười với Lâm Phương Phương. Không hổ là nữ chính, quả nhiên bề ngoài hết sức thanh thuần vô hại, nhìn đáng yêu hết sức! Dương Kiến Bang liên tục dính lấy cô mà cô ta không những không giận, lại còn có thể vui vẻ với cô như vậy, định lực cũng không phải yếu. Lâm Phương Phương nở nụ cười khách sáo, giọng điệu xa cách.

“Cảm ơn Liễu tiểu thư quá khen!”

Sau đó cũng không lên tiếng, nghiêng mắt nhìn đi chỗ khác. Liễu Thu Thu vốn muốn đến bắt chuyện, hi vọng kéo gần khoảng cách nhưng thái độ Lâm Phương Phương như vậy làm cô ta cảm thấy có chút bất lực. Theo thói quen, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta trưng ra một biểu tình ủy khuất, hơi chút đáng thương nói.

“Tôi chỉ là muốn làm lành với Lâm tiểu thư, không nghĩ chuyện giữa tôi và Dương tổng cô vẫn còn để ở trong lòng. Chuyện đó... tôi thật sự không có ý tổn thương đến cô!”

Chuyện giữa Liễu Thu Thu và Dương Kiến Bang? Âu Dương Phong đứng bên cạnh hơi nhíu mày. Gần đây chỉ nghe nói tin Dương Kiến Bang cùng vợ là Lâm Phương Phương đang đứng trước mặt anh đây ly hôn mà thôi, sao lại dính cả Liễu Thu Thu vào nữa? Lâm Phương Phương này nổi tiếng điều ngoa tùy hứng, không lẽ vì thân phận là em họ của Dương Kiến Bang mà Liễu Thu Thu bị cô ghen chó đánh mèo?

Lâm Phương Phương nhìn nét mặt toát lên vẻ bất mãn của Âu Dương Phong hướng đến mình, trong lòng thầm cười lạnh, nữ chính đúng là nữ chính, chưa kịp nói nhiều đã có người đứng ra bất bình thay cô ta đấy. Cô là kẻ bị hại còn chưa có lên tiếng đâu. Lâm Phương Phương giận quá hóa cười, thẳng tưng nói.

“Liễu tiểu thư đây là nói cái gì? Tôi và cô không quen thân cũng không thường qua lại, vậy thì từ lúc nào chúng ta xảy ra bất hòa để Liễu tiểu thư phải

mất công sức đi làm lành? Cô làm ra cái biểu tình như vậy, nếu tôi không lên tiếng vài câu, chắc ai nhìn vào cũng nghĩ tôi hiếp đáp gì cô đấy!”

Liễu Thu Thu nghe xong liền tái mặt. Từ bao giờ thì miệng lưỡi tiện nhân này lại trở nên bén nhọn như vậy? Quay đầu nhìn sang Âu Dương Phong bên cạnh, thấy gương mặt anh nghi hoặc liếc mắt nhìn cô, Liễu Thu Thu thầm kêu trong lòng một tiếng không ổn, nhanh tay cầm hai ly rượu người phục vụ nâng qua, cười dịu dàng cất tiếng

“Tôi không có ý đó, ly rượu này coi như là tôi tạ lỗi với Lâm tiểu thư vậy, coi như xóa bỏ hiểu lầm trước giờ giữa chúng ta.”

Lúc đưa ly rượu cho Lâm Phương Phương, trong móng tay trở của Liễu Thu Thu khẽ gõ nhẹ thành ly một cái, một chút bột phấn mỏng rơi vào bên trong ly rượu rồi nhanh chóng bị hòa tan. Đây là thuốc kích dục cực mạnh cô đã mất rất nhiều công sức tìm được. Bản thân là diễn viên đóng rất nhiều phim cổ trang cũng như hiện đại, việc làm sao bỏ thuốc người khác mà thần không biết quỷ không hay, không ai có thể rành hơn cô. Để xem tối nay Lâm Phương Phương này làm thế nào mất hết danh dự trước mặt nhiều người như vậy, sau đó Dương Kiến Bang có còn khả năng thích cái loại mặt hàng dơ bẩn này nữa hay không. Nghĩ đến đó, trong lòng Liễu Thu Thu cảm thấy vô cùng sáng khoái, nụ cười trên mặt lại càng thêm sáng lạn. Lâm Phương Phương hoàn toàn không nghĩ đến sẽ tiếp nhận ly rượu của cô ta đưa tới, nhưng ngay trước mắt nhiều người như vậy, cô không tin cô ta có thể giờ trở gì, mà cự tuyệt thẳng thừng quá mức cũng sẽ làm nhiều người cảm thấy cô thật sự như lời đồn. Lâm Phương Phương bắt đầu dĩ nhận lấy ly rượu, đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ.

.....

“Đây là đồ uống gì? Sao nhìn không giống những cái khác, tôi có thể thử được không?”

Trần Hiểu Lan ngược đôi mắt long lanh, ra vẻ ngạc nhiên thú vị hỏi người phục vụ đang bưng ly rượu được pha chế riêng đang đi ngang qua.

“Đây là đồ uống Dương tổng vừa căn dặn, nếu tiểu thư muốn có thể gọi thêm một ly giống vậy!”

“Ồ, thì ra là vậy. Có phải là Dương tổng đang đứng bên kia không?”

Người phục vụ theo bản năng ngoái đầu nhìn về phía được chỉ, lợi dụng lúc đó, Trần Hiểu Lan nhanh tay bỏ vào ly một ít bột trắng, tuy nhiên do vội vàng, cũng chỉ có thể cho vào rất ít.

“Dương tổng ở đâu? Sao tôi không thấy?”

“Không có ở bên đó à? Vậy có lẽ tôi nhìn lầm rồi! Thôi anh tìm Dương tổng của anh đi, tôi còn có việc bận!”

Trần Hiểu Lan nói xong nhanh chân đi ra chỗ khác để lại người phục vụ đứng đó hoang mang mất vài phút, sau đó cũng nhanh chóng tìm kiếm Dương Kiến Bang. Ở một góc nhỏ trong sảnh, Dương Kiến Bang đang vừa nói chuyện với một đối tác, vừa thỉnh thoảng liếc mắt quan sát Lâm Phương Phương đứng phía không xa đang cười lạnh nhạt tiếp chuyện Liễu Thu Thu.

Liễu Thu Thu, sao hôm nay cô ta lại xuất hiện ở đây? Dương Kiến Bang khẽ nheo nheo mắt. Ánh mắt vô tình chạm đến hành động xoay người rất nhanh của Liễu Thu Thu, lợi dụng tầm nhìn những người bên cạnh bị khuất, dùng ngón tay trở của cô ta còn khẽ gõ trên miệng ly một cái trước khi đưa sang cho Lâm Phương Phương. Hành động kỳ quái này làm anh nổi lên nghi hoặc, chưa từng ai cầm ly rượu đưa cho người khác lại gõ một cái như vậy, cô ta làm vậy là có ý gì? Nhìn nụ cười tỏa sáng trên môi Liễu Thu Thu trong lòng Dương Kiến Bang lại càng không tự chủ được có chút bất an, ánh mắt quan sát mấy người bọn họ càng thêm gắt gao.

“Dương tổng, anh có nghe tôi nói không?”

Tiếng gọi bên cạnh làm Dương Kiến Bang giật mình quay lại.

“À, xin lỗi, tôi hơi mất tập trung, anh vừa nói gì?”

Người đàn ông đối diện nhìn theo hướng Dương Kiến Bang vừa nhìn, trên miệng nở nụ cười thông cảm, nhân tiện kéo chút nhân tình, liền thuận thế nói.

“Không bằng Dương tổng đi qua bên đó một chút, chuyện công việc chúng ta có thể nói lúc khác, để lại phu nhân mới là quan trọng, anh nói có đúng không?”

Dương Kiến Bang chỉ cười cười không nói gì, gật đầu một cái, nhanh chóng hướng nhóm người Lâm Phương Phương đang đứng đi tới.

Liễu Thu Thu sau khi quan sát Lâm Phương Phương ngửa cổ uống hết ly rượu, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm sâu. Thuốc này cô ta phải mất rất nhiều công sức hơn một tháng trời ở chợ đen mới tìm được, là loại thuốc kích dục mới nhất, khi uống vào không có lập tức tác dụng ngay như những loại thông thường mà phải chờ khoảng hơn hai tiếng sau mới bắt đầu ngấm thuốc, như vậy, nếu Lâm Phương Phương có phát hiện ra mình bị bỏ thuốc thì cũng không thể liên hệ đến cô ta được, dù sao trong khoảng thời gian đó Liễu Thu Thu tin chắc Lâm Phương Phương sẽ dùng thêm đồ uống khác ngoài ly rượu cô ta vừa đưa. Đang đắc ý nghĩ tới cảnh thác loạn mà một chút nữa cô ta sẽ cùng mọi người chứng kiến, Dương Kiến Bang đã cầm ly rượu đi đến bên cạnh.

“Chúc mừng sinh nhật em, Phương Phương. Hôm nay em rất đẹp!”

Tuy tâm lý Lâm Phương Phương không muốn tiếp xúc với Dương Kiến Bang, nhưng ở những buổi tiệc như thế này, xã giao là điều không thể thiếu được, cô cũng không muốn làm không khí căng thẳng ngay ở ngày sinh nhật của bản thân. Trên mặt trưng lên một nụ cười tiêu chuẩn, Lâm Phương Phương

thập phần khách sáo đáp lại.

“Được Dương tổng khen tặng, tôi quả là lấy làm vinh hạnh. Rất cảm ơn anh đã dành thời gian đến đây!”

Ngôn từ cử chỉ hoàn toàn đem anh ném ra xa. Lòng ngực Dương Kiến Bang dâng lên một cảm giác khó chịu đến mức nghẹt thở. Lâm Dật Phong đứng bên cạnh nhếch môi giễu cợt, muốn quay lại với Phương Phương của anh sao, nằm mơ! u Dương Phong đứng kế bên cũng nhận ra bầu không khí có chút cứng ngắc, đang định lên tiếng phá giải, bỗng đèn trong sảnh phụt tắt, chỉ còn lại một ngọn giữa sảnh, cùng tiếng nói Lâm Dật Phong cất lên.

“Phương Phương, cho anh được hân hạnh nhảy với em bản nhạc đầu tiên!”

Vừa nói, anh vừa hơi cúi xuống, đưa tay làm tư thế mời. Khóe miệng Lâm Phương Phương khẽ câu lên, cả khuôn mặt sáng bừng, tràn đầy hạnh phúc, nhẹ nhàng đặt bàn tay như búp măng trắng nõn lên bàn tay thon dài đang vươn ra trước mắt. Không biết từ lúc nào, mọi người tản ra xung quanh, tạo thành một khoảng trống giữa sảnh. Hai người nhịp nhàng xoay theo từng tiếng nhạc du dương, từng động tác thập phần ưng ý giống như đã tập luyện chung với nhau hàng trăm lần. Trong lòng những người ở đây không hẹn mà cùng cảm thán, nếu không phải biết trước đây là hai anh em, có lẽ ai cũng sẽ nghĩ cặp đôi đang say sưa nhảy trước mắt mình là cặp tình nhân hoàn hảo nhất. Chứng kiến một màn khiêu vũ này, trong mắt Dương Kiến Bang tràn ngập đau đớn cùng hối tiếc, chưa bao giờ anh lại cảm thấy bất lực như lúc này, người con gái tốt đẹp kia trước đây đã từng là của anh, chỉ trách bản thân anh không biết trân trọng cô mà thôi. Không thể tiếp tục đứng nhìn nụ cười tỏa nắng của cô dưới kia, Dương Kiến Bang lặng lẽ đi ra chỗ khác.

Trong ánh đèn mờ nhìn không rõ mặt, hận ý trong mắt Liễu Thu Thu ngày càng sâu, tiện nhân đúng là tiện nhân, cứ vui vẻ đi, bây giờ càng vui vẻ, lúc sau mới càng phần khích, càng nghĩ tâm tình cô ta càng trở nên kích động, tưởng tượng tới một màn Dương Kiến Bang chứng kiến Lâm Phương Phương rên rỉ dưới thân người khác, Liễu Thu Thu càng cảm thấy bản thân mình tốt đẹp biết bao nhiêu, xem đi, cô thiện lương như vậy, sạch sẽ như vậy, làm sao anh có thể không nhìn ra cơ chứ! Chỉ là hiện tại anh bị tiện nhân ngu dốt kia che mắt mà thôi, nhưng không sao, chút nữa thôi, anh sẽ được tận mắt nhìn thấy cô ta bại hoại như thế nào!

Điều nhảy đã chấm dứt, đèn cũng đã bật sáng trở lại, hai anh em Lâm gia cũng quay trở lại chỗ cũ, Lâm Phương Phương cảm ly nước lạnh mà Lâm Dật Phong đưa qua uống một ngụm. Quái lạ, lúc này khiêu vũ cô không có dùng quá nhiều sức mà sao lại cảm thấy trong người nóng quá! Uống thêm vài ngụm nước nữa nhưng không thấy đỡ hơn, Lâm Phương Phương xoay qua nói với Lâm Dật Phong.

“Chắc vừa rồi khiêu vũ có chút nhiệt tình quá nên giờ em thấy người hơi nóng, em đi nghỉ ngơi một chút!”

“Vây để anh đưa em đi!”

“Thôi, anh ở đây tiếp đãi khách, em rất nhanh sẽ trở lại!”

Trong khi Lâm Dật Phong đang chần chừ, Âu Dương Phong đứng bên cạnh đã lên tiếng.

“Nếu Lâm tiểu thư không ngại, vậy để tôi dìu cô sang bên kia nghỉ ngơi thay Lâm tổng!”

Giọng nói du dương như tiếng violon cất lên, Lâm Phương Phương xoay đầu nhìn lại. Từ đầu vốn dĩ cô đặt chú ý lên người Liễu Thu Thu nên không quan sát kỹ, bây giờ mới nghiêm túc đánh giá khuôn mặt cái người được tác giả miêu tả là hoa hoa công tử Âu Dương Phong này, ngũ quan sáng láng, cái mũi cao thon, đôi mắt một mí nhưng to tròn sinh động, đôi môi đỏ tự nhiên, quả không hổ là nhân vật trong tiểu thuyết ngôn tình, nam nhân một người liền cứ thế lại đẹp trai hơn một người, nếu nói Dương Kiến Bang thần thái lạnh lùng, Lâm Dật Phong tao nhã tuấn đạt thì Âu Dương Phong này có thể nói là tươi mát cuốn hút. Lâm Phương Phương vừa đánh giá vừa không khỏi cảm thán mỗi tác giả đúng là một người hào phóng, nhắc bút thành văn, miêu tả nhân vật đẹp đến không chỗ chê. Được một nữ nam như vậy hộ tống mình đi có vẻ cũng không tệ, nhưng nhìn sang Liễu Thu Thu đi chung với anh ta, cô có chút không tình nguyện.

“Nếu như vậy có chút thất lễ với Liễu tiểu thư đây, tôi không muốn làm phiền!”

Nghe vậy Liễu Thu Thu vội vàng lên tiếng.

“Không phiền, không phiền. Nếu Lâm tiểu thư mệt, Âu Dương thiếu gia đây giúp đỡ cũng là chuyện nên làm. Chỉ tiếc tôi mặc lễ phục rườm rà không tiện dìu đỡ cô được mà thôi!”

Lâm Phương Phương âm thầm cân nhắc, cảm thấy hiện giờ cũng không có cách nào hơn, Lâm Dật Phong lại không thể vì mỗi chuyện nhỏ của cô mà luôn bỏ mặc công việc của mình.

“Nếu vậy... xin làm phiền!”

Nghe thấy cô đồng ý, Liễu Thu Thu trong bụng mừng rỡ. Cảm giác nóng và hơi mệt trong người là triệu chứng thuốc bắt đầu ngấm. Âu Dương Phong kia lại tình nguyện đưa cô ta (LPP) đi vào phòng nghỉ cũng coi như giúp cô đỡ phải nghỉ ra biện pháp tìm một người đến tiếp cô ta. Đúng là ông trời cũng muốn giúp cô rồi. Nhìn bóng dáng hai người dần khuất tầm mắt, ý cười trên mặt Liễu Thu Thu ngày càng sâu. Lâm Dật Phong quả thật bận xoay quanh những xã giao làm ăn tối nay nên cũng không còn cách nào khác đành để Âu Dương Phong giúp đỡ dìu Lâm Phương Phương đến phòng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19

Càng lúc Lâm Phương Phương càng cảm thấy cơ thể mình khô nóng khó nhin, tối nay cô cũng chỉ uống vài ly sâm banh nhỏ, không phải là say rượu chứ? Theo cô biết thì cơ thể này từ lượng vốn không nên tệ như vậy mới phải. Âu Dương Phong đứng một bên đường như cũng cảm thấy người bên cạnh mình có chút nóng, ân cần hỏi thăm

“Cô có muốn uống một ly nước hay không? Có phải tối nay uống hơi nhiều rượu rồi?”

Đầu óc Lâm Phương Phương đang dần mất đi ý thức, nghe tiếng Âu Dương Phong hỏi cũng không trả lời, mà ngược đôi mắt hạnh long lanh nhìn lên khuôn mặt tuấn nữ của anh. Cao quá, sao lại cao như vậy, làm cô ngẩng đầu lên thật mỏi a! Khuôn mặt xinh đẹp gần ngay trước mắt, hơi thở thanh thuần hơi hơi phả vào mặt còn lẫn chút mùi rượu của Lâm Phương Phương làm Âu Dương Phong giật mình, bàn tay không tự chủ đưa lên vuốt ve từng đường nét nhỏ nhắn của cô, đôi mắt si mê nhìn ngắm. Anh vốn dĩ quen biết rất nhiều nữ nhân nhưng chưa từng có ai có thể khiến anh rơi vào trạng thái hồn xiêu phách lạc như người trước mắt này. Do trúng thuốc làm cho cả cơ thể nóng lên, đồng thời làm cho mùi hương nữ nhân thơm ngọt từ cô lại càng tỏa ra mạnh mẽ, hoàn toàn bất đồng với tất cả những loại nước hoa phụ nữ mà Âu Dương Phong biết được từ trước đến nay, nó nhẹ nhàng quyến rũ, lẫn quất vòng quanh chớp mũi người đối diện. Âu Dương Phong có chút mất kiểm chế, nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

“Anh đang làm gì?”

Tiếng Dương Kiến Bang rõ ràng vang lên, bất chợt gián đoạn hành động của Âu Dương Phong. Vốn dĩ sau khi rời khỏi sảnh chính, Dương Kiến Bang đi bộ một vòng bên ngoài vườn một hồi. Rượu hơi ngấm vào người cộng thêm gió lạnh khiến anh thấy cả người khó chịu, muốn đi đến phòng nghỉ dành cho khách ngồi một chút, không nghĩ đến bắt gặp một màn Âu Dương Phong đang ôm Lâm Phương Phương trong tay.

Hành động muốn hôn trộm bị bắt gặp, Âu Dương Phong giật mình, hơi lúng túng, nhưng rất nhanh sau đó anh liền trấn tĩnh lại.

“Lâm tiểu thư hình như uống hơi nhiều rượu nên có chút say, Lâm tổng không thể thoát thân được mấy cái xã giao nên tôi giúp dìu cô ấy đến đây ngồi nghỉ ngơi!”

“Vây cũng không cần ôm chặt như thế! Có tôi ở đây, anh giao cho tôi chăm sóc là được!”

Nói xong không chờ Âu Dương Phong đồng ý, Dương Kiến Bang đưa tay đoạt lấy Lâm Phương Phương cả người nóng hổi ôm vào ngực. Trong phút chốc cảm thấy hai cánh tay trở nên trống trải, Âu Dương Phong cảm thấy như có một cổ mát mát chậm rãi dâng lên trong lòng. Dùng sức hít sâu một hơi, đè nén ý muốn giành người đẹp trở về, anh miễn cưỡng đáp lời.

“Được! Vây tôi xin phép đi trước!”

Bóng dáng Âu Dương Phong xa dần, Lâm Phương Phương được Dương Kiến Bang dìu đỡ vào bên trong phòng, cô cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn trong ngực anh, miệng lầm rầm nho nhỏ.

“Phong, em nóng quá!”

Từng chữ lọt vào trong tai làm Dương Kiến Bang cứng đờ cả người. Cô với Âu Dương Phong kia là quan hệ gì? Vì sao cô lại gọi tên hân thân mật như vậy? Vừa suy nghĩ anh vừa nhẹ nhàng dìu cô đến bên ghế da bên kia ngồi xuống, tay vẫn nhanh nhẹn rót một ly nước lạnh đưa đến bên miệng cô. Lâm Phương Phương uống một ngụm lớn, thần trí có lại một chút tỉnh táo, mắt nhìn thấy người đối diện, cô kinh ngạc hỏi.

“Sao lại là anh? Anh đến đây từ lúc nào?”

Câu hỏi này giống như một cây gậy hung hăng đánh mạnh vào lòng, anh nhìn thẳng vào mắt cô, không hề có hình bóng mình trong đó. Dương Kiến Bang không khỏi có chút bất mãn.

“Sao không thể là anh? Không lẽ em chán ghét anh đến mức như vậy sao?”

Càng nói Dương Kiến Bang càng cảm thấy một cỗ tuyệt vọng không ngừng dâng lên trong lòng, đau đớn vẫn luôn bị đè nén nay chỉ vì một lời vô tình giờ đây như miệng vết thương bị xé toạc, đâm đũa máu. Nhìn xuống đôi mắt đẹp đối diện đang dần chìm lại vào mộng lung, anh mạnh mẽ cúi xuống ngậm lấy đôi môi đỏ mọng như trái cherry mứt một cái. Lâm Phương Phương dưới tác dụng của thuốc, một tia thanh tỉnh nhờ nước lạnh vừa rồi đã từ từ tiêu tán, môi anh đào lại bị tập kích, cái lưỡi thom tho không ngừng bị cuốn hút trong miệng, muốn vùng vẫy nhưng cả người không hiểu sao cứ thế nhuyền xuống không còn sức, cô nhin không được phát ra tiếng.

“Ừm, không được... um, Phong... cứu em...”

Dương Kiến Bang nghe tiếng cô nức nở kêu tên người đàn ông khác, động tác càng thêm thô bạo, một bàn tay vốn dùng đỡ cái lưng ong nhỏ nhắn của cô liền thay đổi vị trí đưa đến đằng trước xoa nắn hai con thỏ trắng trước ngực. Thân thể Lâm Phương Phương vốn sẵn có một mùi hương nữ tính đặc trưng, khi động tình sẽ càng tỏa ra mạnh mẽ, nay cô lại bị hạ thuốc kích dục càng làm cho mùi hương từ cơ thể phát ra thêm phần nồng đậm. Bay vào trong mũi Dương Kiến Bang lại càng kích thích dục vọng trong người anh muốn bùng cháy. Chết tiệt, cô tốt đẹp như vậy, tại sao ngày trước anh lại ngu ngốc bỏ lỡ. Càng nghĩ, hành động của anh lại càng thêm cuồng dã. Cả căn phòng chìm trong âm thanh rên rỉ của nữ nhân cùng tiếng hôn hít âu yếm của nam nhân quện thành một bầu không khí nóng rực. Lâm Phương Phương mơ hồ cảm thấy cơ thể mình như muốn tan ra, dục niệm trong lòng không

ngừng kêu gào, miệng không tự chủ phát ra tiếng cầu hoan quen thuộc mỗi khi hoan lạc.

“Phong, muốn em... yêu em đi Phong...”

Tiếng kêu nho nhỏ lại có tác động làm cả người Dương Kiến Bang cứng đờ một lần nữa. Cô là đang gọi tên Âu Dương Phong? Hai người đã xảy ra chuyện gì với nhau? Tại sao cả khi cô động tình cũng là gọi tên của hắn? Trong ngực bỗng có một cỗ ghen tị không tên trào dâng, Dương Kiến Bang ngừng lại động tác, tiếng nói như gần trong cổ họng hỏi.

“Em với Âu Dương Phong có chuyện gì? Tại sao lại kêu tên anh ta?”

Lâm Phương Phương lúc này đầu còn tỉnh táo để trả lời câu hỏi này của anh nữa, cả người cô nóng ran, thân thể kêu gào đòi hỏi không ngừng, miệng vẫn liên tục râm rì gọi tên Phong. Cửa phòng bất chợt mở toang, tiếng người ồn ào cùng tiếng la thất thanh của Liễu Thu Thu cất lên.

“Trời ơi, Lâm tiểu thư, đây là chuyện gì?”

Đèn phòng bật sáng, Lâm Dật Phong hốt hoảng chạy vào. Không bao lâu sau, mọi người nghe thấy tiếng la thất thanh cũng kéo nhau chạy đến, liền bị cảnh tượng trước mặt làm cho á khẩu, Dương Kiến Bang dùng áo vest của mình bao bọc lấy Lâm Phương Phương ở trong ngực. Sau khi nhìn rõ người trước mặt là ai, cả khuôn mặt Liễu Thu Thu cứng đờ, hai con mắt tròn trắng, ngón tay run run chỉ về phía trước, cả giọng nói cũng không còn giữ được sự bình tĩnh.

“Tại... tại sao lại là anh? Hai... hai người làm... cái gì ở trong này?”

Tình cảnh trước mắt quả thật quá mức táo bạo. Nhìn thấy mèo nhỏ của mình vấy áo không chỉnh tề, khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt nhắm nghiền nằm trong ngực đàn ông khác, Lâm Dật Phong cố kìm nén tức giận muốn giết người, lạnh giọng chất vấn, đồng thời tiến lên giành lại Lâm Phương Phương đang mơ màng ôm vào trong ngực.

“Tại sao anh lại ở đây? Có chuyện gì xảy ra?”

Những người xung quanh nhìn một màn trước mắt cũng là xầm xì nhỏ to, một người bạo gan đứng lên khuyên giải.

“Có lẽ hai vợ chồng Dương tổng muốn gương vỡ lại lành mà thôi. Mọi người, chúng ta cũng nên giải tán, đừng nán lại làm phiền, dù gì cũng là chuyện nhà người ta!”

Sau câu nói, tất cả những người có mặt đều dùng ánh mắt thông cảm nhìn lại. Ai da, vậy cũng đúng, chuyện vợ chồng trẻ cãi nhau, giờ làm lành tuy là phương pháp có chút táo bạo, nhưng cũng coi như có thể thông cảm được. Ở đây ai cũng là người biết thời thế, giải tán sớm để Lâm tổng và Dương tổng thuận tiện giải quyết chuyện nhà, biết đâu còn có thể lưu lại một điểm ân tình trong mắt họ. Vậy là mọi người không ai nói ai thêm nữa, tự động chào tạm biệt rồi nhanh chóng ra về. Cả căn phòng phút chốc chỉ còn mấy người Dương Kiến Bang, Lâm Dật Phong, Lâm Phương Phương, Liễu Thu Thu và hai cha con Trần Hiểu Lan ở lại. Lâm Dật Phong giận tới mức sắc mặt xanh mét, cánh tay càng xiết chặt mèo nhỏ vào ngực, bên tai lại nghe cô rên rỉ nhỏ gọi tên mình, trong lòng càng thêm phần nộ. Anh chỉ rời mắt khỏi cô một chút đã xảy ra chuyện kinh động như vậy, nếu anh không tới kịp, có phải họ Dương kia được như nguyện hay không, càng nghĩ anh càng giận dữ, ánh mắt nhìn Dương Kiến Bang hiện lên sát ý nồng đậm. Dương Kiến Bang cũng không chịu thua kém, tuy lúc này mạnh mẽ ôm hôn Lâm Phương Phương nên quần áo sớm đã có chút xộc xệch nhưng không những không làm anh nhìn thấy chột vạt lại làm cho bề ngoài anh thêm mấy phần phong trần quyến rũ. Anh không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Lâm Dật Phong trấn định trả lời.

“Như những gì anh đã nhìn thấy, tôi muốn tái hợp lại với Phương Phương!”

Câu nói anh vừa thốt ra, Liễu Thu Thu đứng trong phòng liền ôm mặt khóc nức nở, cả người run rẩy đứng không vững, bộ dạng vô cùng đáng thương.

“Kiến Bang, anh không thể đối với em như vậy được. Anh đã quên vì sao anh muốn ly hôn với chị ấy sao?”

“Đó cũng là nỗi ân hận lớn nhất của tôi cho tới bây giờ. Nếu mọi người cũng nhìn thấy tôi và Phương Phương như thế này rồi, vậy, Lâm tổng, anh thành toàn cho chúng tôi đi!”

Nói xong, Dương Kiến Bang càng thêm kiên định, không chớp mắt nhìn Lâm Dật Phong. Không khí cả căn phòng chìm sâu vào căng thẳng, bỗng Âu Dương Phong từ ngoài cửa bước vào, giọng điệu cả lờ phắt hỏi.

“Này, xảy ra chuyện gì mà tôi chỉ đi dạo ngoài vườn có một chút, mọi người bên ngoài đã nói đuổi nhau về hết vậy?”

Lâm Dật Phong đang trong cơn tức giận, quay đầu lại trừng mắt nhìn u Dương Phong, đúng là cái đồ khôn kiếp không thể tin tưởng được, nhờ diu mèo nhỏ của anh vào phòng nghỉ ngơi một chút đã xảy ra chuyện. Đột nhiên, Lâm Phương Phương trong ngực anh khó chịu lên một tiếng, cả người toát mồ hôi ướt sũng, nhưng chất giọng ngọt ngào nhỏ nhẹ len vào tai, đồng thời một mùi hương thoang thoảng truyền vào trong lỗ mũi.

“Phong.. muốn em... Phong... mau.. muốn em... em khó chịu quá...”

Lâm Dật Phong giật mình, đây không phải là cô đang động tình chứ? Nhìn bộ dạng quen thuộc giống hệt những lần cô nằm dưới thân anh, Lâm Dật Phong trong đầu bỗng xẹt qua một ý nghĩ, nhanh chóng quay đầu gọi người của mình bên ngoài tiến vào.

“Tiểu Cửu, mau vào xem một chút cho tiểu thư!”

Tiểu Cửu này vốn là cô nhi trong một lần anh đi làm việc bên ngoài đem về, theo anh đến giờ cũng hơn mười năm, vô cùng trung thành, là trợ thủ đắc lực, công phu hẳn không những tốt, còn là một bác sĩ thông thạo tây y lẫn đông y, chuyên phụ trách chăm sóc sức khỏe hoặc băng bó cho anh mỗi khi xảy ra chuyện.

Tiểu Cửu vẫn đứng bên ngoài, nghe thấy tiếng gọi liền đi vào, thuận thực đưa tay bắt mạch cho Lâm Phuong Phuong này giờ vẫn chưa rời khỏi ngực Lâm Dật Phong. Được một chốc, chân mày hắn nhăn lại, ghé sát tai Lâm Dật Phong thì thầm vài tiếng. Trong phút chốc, cả gương mặt Lâm Dật Phong trở nên vô cùng khó coi, giọng điệu càng trở nên lạnh nhạt, phân phó xuống dưới.

“Cho kiểm tra tất cả rượu tối nay, coi trong camera xem ai là người tiếp rượu cho tiểu thư từ đầu đến giờ, không được bỏ sót chút nào!”

Chết tiệt, không nghĩ tới lại là thuốc kích dục, còn là loại mới nhất trong chợ đen. Nắm tay Lâm Dật Phong siết lại, kẻ hạ dược tốt nhất nên cầu trời đừng để anh biết được, nếu không anh nhất định cho hắn sống không bằng chết. Liễu Thu Thu đứng gần đó tuy không nghe được Tiểu Cửu nói gì, nhưng lại nghe rõ ràng mệnh lệnh Lâm Dật Phong đưa ra, cả khuôn mặt thoáng cái trắng bệch như sáp nến, thân hình không tự chủ run lên, hai chân cũng như muốn nhũn ra, may mà ả đứng gần tường nên cơ thể miễn cưỡng dựa vào mới không bị đổ xuống.

Trần Hiểu Lan đứng trong đó cũng run sợ trong lòng, tuy nhiên nghĩ đến tối nay mình chưa từng mời rượu Lâm Phuong Phuong lần nào, tâm trạng liền cố gắng trấn tĩnh lại. Nhớ đến những gì Dương Kiến Bang vừa mới nói, Trần Hiểu Lan liền mạnh dạn đứng ra nhỏ nhẹ khuyên giải.

“Dật Phong, anh xem, Dương tổng cũng đã nói vậy, không bằng chúng ta thuận tiện cho hai vợ chồng họ cơ hội hàn gắn lại có được không?”

Lâm Dật Phong lạnh như băng nhìn qua Trần Hiểu Lan không nói tiếng nào, ngược lại quay đầu buông một câu với Trần tổng đang đứng đáng về chờ đợi bên cạnh.

“Trần tiểu thư nán lại làm khách nhà chúng tôi cũng lâu rồi, hôm nay thuận tiện theo Trần tổng trở về đi. Trong nhà có thêm người lạ quả thực không tiện!”

Bốn chữ ‘người lạ không tiện’ trực tiếp đánh vào mặt cha con Trần gia một cái tát vang dội, cũng thành công làm cả khuôn mặt Trần Hiểu Lan lúc xanh lúc trắng vô cùng khó coi. Cô ở nhà anh gần một tháng, không có công lao cũng có khổ lao, không ngờ anh không những không nhìn đến tình nghĩa xưa của chị Cổ Tích, mà còn lạnh lùng không chừa một chút mặt mũi nào cho cô. Hai mắt Trần Hiểu Lan cũng mau chóng nổi lên hơi nước, bộ dáng ủy khuất nhìn lên khuôn mặt băng lãnh của Lâm Dật Phong, nước nở từng chữ.

“Dật Phong, sao anh có thể đối với em như vậy?”

“Mong Trần tiểu thư nhớ kỹ một lần nữa, sau này gọi tôi là Lâm tổng. Xưng hô quá thân mật sẽ không tốt cho danh tiếng của cô, dù sao cô cũng là bạn của Phuong Phuong, đối với tôi quả thật không có quan hệ!”

Lời vừa nói ra, hai cha con Trần gia càng thêm lúng túng, làm Trần Hiểu Lan nhất thời bối rối, nhục nhã quên cả việc mình đang đóng kịch khóc lóc, Trần phụ đứng bên cạnh cũng là mất hết mặt mũi, lúc này nếu còn mặt dày ỏ lại, quả thật về sau ông không cần phải ra cửa nữa rồi. Sau khi trừng mắt nhìn con gái một cái, Trần phụ biết thời thế mở miệng chào từ biệt, thuận tiện dắt theo Trần Hiểu Lan biểu tình không cam lòng rời đi.

Căn phòng sau khi bớt đi hai người liền có phần thanh tĩnh, trừ tiếng thở dốc nặng nề của Lâm Phuong Phuong ra thì cũng không ai nói tiếng nào. Nhìn mèo nhỏ trong ngực, lại thấy những dấu vết dẫu tây rải rác từ xương quai xanh xuống đến ngực cô, chỉ cần nghĩ đến Dương Kiến Bang trong lúc anh không có ở đây đã chiếm tiện nghi của cô, tâm Lâm Dật Phong ngày càng lạnh. Quay đầu nhìn ba người kia hoàn toàn không có ý rời khỏi, Lâm Dật Phong không khỏi lạnh giọng lên tiếng.

“Chuyện hôm nay cũng là chuyện nhà Lâm gia chúng tôi, quả thật không tiện làm phiền quý vị thêm nữa. Thứ lỗi Lâm mỗ không tiễn!”

Nói xong liền dứt khoát bế Lâm Phuong Phuong đi lên phòng, lúc đi ngang qua Liễu Thu Thu cũng không quên dùng mắt lạnh nhạt nhìn một cái, làm cô ả không tự chủ run mình một chút. Tối nay ả ta cũng rất kỳ quái, sau khi Phuong Phuong đi được một lúc, liền nói không yên tâm về cô, muốn đi xem thế nào, sau đó là tiếng la thét thanh cùng sự việc xảy ra sau đó, hoàn toàn làm anh nổi lên lòng nghi ngờ cô ả có dính líu tới việc Phuong Phuong của anh bị bỏ thuốc hôm nay, không sao, anh có thời gian, sẽ từ từ cùng ả chơi cho đủ!

Dương Kiến Bang mắt thấy Lâm Dật Phong sắp bế Lâm Phuong Phuong đi mất, cũng nhanh chóng bước theo, đi ngang qua Liễu Thu Thu cũng không nhìn được nhử mày, tối hôm nay cô ta quả thật rất lạ lùng, còn nữa, sau khi anh uống xong ly rượu phục vụ mang tới cả người cũng nổi lên phản ứng, nóng bức khó nhịn, chuyện này nhất định phải tra tới cùng mới được.

Âu Dương Phong thấy mọi người nháy mắt đã đi mất, nhìn sang Liễu Thu Thu bên cạnh cả người mềm nhũn vô lực đoán chừng cô ta đã bị sự việc tối nay làm cho sợ hãi, dù gì trong mắt anh, Liễu Thu Thu trước giờ vốn là bông sen trắng thuần khiết. Ánh mắt Âu Dương Phong thoáng một chút thương xót, nhẹ nhàng đỡ thân hình nhỏ nhắn của Liễu Thu Thu, dịu dàng nói.

“Anh đưa em về, chỉ là chuyện nhà Lâm gia, đừng sợ!”

Liễu Thu Thu đưa cặp mắt ngập hơi nước đáng thương ngược nhìn khuôn mặt tuấn tú của Âu Dương Phong, bây giờ có lẽ đây tạm thời là chỗ dựa tốt nhất cho cô ta lúc này, mà thật sự thì cô ta cũng cảm thấy quá mệt mỏi, cần một bờ vai để núp phía dưới tránh qua cơn bão. Vừa nghĩ, cả người Liễu Thu Thu liền run rẩy như con chim non nép vào ngực Âu Dương Phong, tùy ý anh đưa ra xe cùng đi về.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Lâm Dật Phong diu Lâm Phuong Phuong vào phòng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, chậm rãi cởi bỏ tất cả váy áo lẫn quần áo lót của cô xuống. Cơ thể Lâm Phuong Phuong bây giờ đã vô cùng khó chịu, ham muốn gào thét trong người như muốn ép cô nổ tung, hai tay cô không ngừng đưa lên vân vê hai hạt đậu đỏ đỏ hồng phía trên đỉnh núi, cả người ươn cong, thân thể tỏa ra mùi hương nữ nhân thơm tho mà nồng đậm trong không khí. Loại thuốc kích dục này vốn dĩ là loại mới xuất hiện trong chợ đen, dân chơi lắm tiền rất thích sử dụng, nữ nhân cho dù có đoan trang hiền lành đến đâu một khi bị hạ thuốc này cũng sẽ biến thành dâm phụ, tuy ảnh hưởng vô cùng bá đạo nhưng thời gian phát tác lại có chút chậm, phải mất hơn hai tiếng đồng hồ mới chậm rãi tác động lên hệ thần kinh con người, một khi thuốc đã phát tác thì hầu như không có một loại thuốc giải nào có thể hóa giải được, trừ phi người bị hạ được trong vòng nửa tiếng tìm được một người đàn ông giao hoan liên tục không ngừng suốt hai mươi bốn giờ hoặc cùng ít nhất hai người đàn ông làm một lúc liên tục trong năm tiếng liền, nếu không thân thể sẽ bị thương tổn dẫn đến vô sinh.

Từ lúc cô ngấm thuốc cho đến giờ cũng đã gần nửa tiếng, Lâm Dật Phong càng nghĩ lại càng giận kẻ đã hạ thuốc cho Lâm Phuong Phuong. Phuong pháp này không cần nói cũng biết vô cùng nham hiểm. Cuối cùng là ai lại hận mèo nhỏ nhà anh đến mức như vậy? Nếu để anh phát hiện ra, nhất định anh sẽ cho kẻ đó ném mùi kích dục này như thế nào. Đang suy nghĩ, cửa phòng bỗng vang lên tiếng gõ, Lâm Dật Phong vội vàng lấy tấm chăn đắp lên người Lâm Phuong Phuong rồi nhanh chóng tiến ra mở cửa. Khi nhìn thấy Dương Kiến Bang đứng trước mắt, anh không khỏi chau mày thật chặt, giọng nói cũng mang đậm bài xích.

“Sao anh còn ở đây?”

“Phuong Phuong rót cuộc trúng thuốc gì?”

Dương Kiến Bang cũng không trả lời thẳng vào câu hỏi của anh, mà ngược lại lo lắng hỏi trở về. Tuy Lâm Dật Phong trong lòng thập phần không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn chọn nói ra, biết đâu họ Dương này có cách gì có thể giúp được.

“Là Evil Angel!”

“Cái gì? Sao lại có thể như vậy?”

Evil Angel là tên của loại thuốc kích dục nọ, Dương Kiến Bang nghe xong liền ngay lập tức thay đổi sắc mặt. Thân là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, dĩ nhiên không tránh khỏi đôi lúc có qua lại với thế giới ngầm cùng với lắm nhiều chuyện không thể cho ra ánh sáng được, cho nên việc Dương Kiến Bang biết đến Evil Angel này cũng không khó hiểu. Anh lo lắng nhìn sang Lâm Dật Phong thử dò hỏi.

“Tôi có thể vào xem cô ấy một chút không?”

Lâm Dật Phong suy nghĩ một chút, sau đó cũng không ngăn cản, nghiêng người sang một bên coi như đồng ý. Dương Kiến Bang bước đến bên giường liền ngửi vào trong mũi vị nữ nhân nồng đậm, cả người Lâm Phuong Phuong chảy mồ hôi ướt đầm, đôi mắt vốn trong sáng tinh nghịch giờ đây như lọt vào sương mù, mông lung nhìn vào vô định.

“Dật Phong... em khó chịu... ưm... thật ngứa a... cho em đi Phong... cho em...”

Chiếc chăn đã bị cô kéo ra hơn nửa, đôi bầu ngực no đủ cùng cái eo thon nhỏ bại lộ ra ngoài. Càng đến gần, tiếng cô rên rỉ càng rõ ràng lọt vào trong lỗ tai anh, từng câu từng chữ làm Dương Kiến Bang xanh mét khuôn mặt, biểu tình không thể tin nhìn vào mắt Lâm Dật Phong. Cô đang kêu tên anh trai mình, không lẽ lúc này dưới lầu, Phong trong miệng cô là Lâm Dật Phong này hay sao? Tên này chẳng lẽ dám... càng nghĩ anh càng thấy hoang đường, nhin không được thối mồm.

“Dật Phong, tại sao Phuong Phuong lại gọi tên anh trong lúc này? Còn đòi anh...”

Tình trạng của Lâm Phuong Phuong trước mắt vốn dĩ đã làm Lâm Dật Phong muốn nổi điên, bây giờ nghe câu hỏi của Dương Kiến Bang lúc này anh cũng không ngần ngại mở miệng thừa nhận.

“Đúng, tôi và Phuong Phuong đã xảy ra quan hệ!”

Dương Kiến Bang nghe xong trả lời tức giận lao tới nắm cổ áo Lâm Dật Phong cắn từng chữ nặng nề.

“Anh có điên không? Phuong Phuong là em gái anh mà anh cũng dám xuống tay?”

“Nhưng người cô ấy yêu là tôi, hai chúng tôi lưỡng tình tương duyệt, là tự nguyện vì đối phương mà trả giá. Với kẻ đã tổn thương Phuong Phuong như anh, không có tư cách đến chỉ trích tôi!”

Lâm Dật Phong cũng không nhường một bước, lạnh lùng nói ra sự thật. Dương Kiến Bang chỉ thấy cả người vô lực, đúng, anh là người không có tư cách chỉ trích ai nhất, nếu anh không tổn thương cô thì hôm nay cũng không ra thành cục diện hoang đường như vậy. Buông tay nắm cổ áo Lâm Dật Phong ra, anh bất lực hỏi.

“Bây giờ phải làm sao? Với cách giải trừ thuốc này vốn dĩ không người đàn ông bình thường nào có thể làm được. Nếu muốn dùng đến thuốc hiện tại ở đây cũng không dễ dàng có. Không lẽ chúng ta phải trơ mắt nhìn Phương Phương như vậy sao?”

Dĩ nhiên là không! Bây giờ có đi mua thuốc giúp anh kéo dài thời gian có lẽ cũng không còn kịp, mà một người đàn ông cho dù khỏe mạnh đến mức nào cũng không thể liên tục quan hệ không ngừng trong vòng hai mươi bốn tiếng được. Lâm Dật Phong đau khổ nhắm chặt mắt lại. Anh thà chết cũng không muốn Phương Phương của anh chịu bất kỳ tổn hại nào. Nếu để cô chỉ vì anh không bảo vệ tốt mà sau này không thể có con được, nỗi đau này, anh quả thực tiếc nuối để cho cô đi gánh, như vậy không bằng... Lâm Dật Phong khó khăn nhả ra từng chữ một.

“Tôi với anh cùng lên, nhất định có thể giải được thuốc này!”

Dương Kiến Bang nghe xong, kinh ngạc mở to mắt nhìn lên, thấy biểu tình thống khổ của Lâm Dật Phong, anh liền hiểu. Nếu không phải không có cách nào, anh (LDP) cũng sẽ không nhìn đau quyết định như vậy.

“Anh quyết định? Sẽ không hối hận?”

“Anh nhất định phải một lòng với Phương Phương, nếu tôi biết anh thay đổi, nhất định tôi có chết cũng không tha cho anh!”

Dương Kiến Bang cắn răng hạ quyết tâm trong lòng, kiên định trả lời.

“Được!”

Trong phòng, dưới ánh sáng mờ ảo của ngọn nến, thân hình cao ngất của hai người đàn ông hiện lên nổi bật, cơ bụng săn chắc, làn da màu đồng cổ quỳn rừ. Trên giường là một người con gái lửa thể đang không ngừng rên rỉ, thống khổ gọi tên người yêu.

“Phong... anh ở đâu... em khó chịu quá...”

Lâm Dật Phong trong lòng đau xót, tiến lên ôm cô vào lòng, nhẹ giọng vỗ về.

“Ngoan, không sao, anh ở đây!”

Nghe tiếng nói quen thuộc vang lên bên tai, Lâm Phương Phương không chút chần chờ, vươn tay kéo gương mặt của anh tới gần, dâng lên môi mọng. Đầu lưỡi xinh xắn thâm lam tiến vào trong căn quết. Bàn tay cũng không an phận đưa xuống nam căn phía dưới ve vuốt. Lúc này trong đầu cô hoàn toàn hỗn loạn không suy nghĩ được chuyện gì khác ngoài chuyện muốn nhanh chóng cùng anh kết hợp, cá nước giao hoan. Lâm Dật Phong cũng không chần chờ, trong chớp lát liền đảo khách thành chủ, hai tay to lớn vươn tới bóp nắn hai bầu ngực no đủ căng tròn với hai hạt đậu đã sớm đứng thẳng từ lúc nào. Lâm Phương Phương được anh đáp lại, thỏa mãn rên rỉ.

“Phong... mau... muốn em... yêu em... um.um”

Không để cô chờ đợi lâu, Lâm Dật Phong đưa một tay xuống xoa bóp nhẹ hoa huyết đã sớm ướt át, sau đó canh chuẩn một góc, uốn thẳng lưng một đường đưa nam căn cứng rắn như sắt đâm mạnh vào bên trong. Lâm Phương Phương đang cảm thấy trống rỗng bỗng nhiên được lấp đầy, thỏa mãn hừ lớn một tiếng.

“Ah, um, Phong, cho em, em yêu anh, Dật Phong...ah um um...”

“Anh cũng yêu em, Phương Phương. Anh mãi mãi yêu em, bảo bối!”

Vừa nói, Lâm Dật Phong vừa dùng sức ra vào bên trong hoa huyết. Tiếng va chạm cùng tiếng nước nhóp nhép vang lên không dứt. Cảnh tượng dâm nĩ này như một liều xuân dược cực mạnh đánh vào đại não Dương Kiến Bang đang đứng một bên. Nhìn thấy cô nằm dưới thân người đàn ông khác yêu kiều rên rỉ, trong lòng anh vừa cảm thấy đau đớn chua xót, lại vừa cảm thấy vô cùng hưng phấn. Dương Kiến Bang nhìn không được đưa tay vuốt ve cự long đang cương cứng run rẩy. Lâm Dật Phong vừa đưa đẩy trên thân Lâm Phương Phương vừa ra hiệu cho Dương Kiến Bang tiến lại gần. Lâm Phương Phương lúc này đang hoàn toàn chìm đắm trong bể dục vốn dĩ không nhận ra được sự xuất hiện của một người nữa trong phòng. Dương Kiến Bang dè dặt vươn tay vuốt nhẹ hai bầu ngực đang không ngừng lay động theo từng động tác ra vào của Lâm Dật Phong. Anh không khỏi thở dài một tiếng trong lòng, thật mềm, cảm xúc thật tốt, da dẻ cô so với rất nhiều người khác có độ mịn màng hơn hẳn. Càng xoa bóp anh càng mê mẩn. Bỗng nhiên, Lâm Dật Phong lên tiếng dụ dỗ.

“Bảo bối, ngoan, mau mở miệng!”

Lâm Phương Phương vô thức làm theo lời anh. Dương Kiến Bang đưa mắt hỏi ý một cái qua Lâm Dật Phong, nhận được cái gật đầu đồng ý, anh liền đem cự long to lớn của mình nhét vào trong miệng cô. Lâm Phương Phương hầu như không ý thức được mình làm những gì, cô chỉ biết theo dục vọng kêu gào trong cơ thể, há miệng đem nam căn trước mắt ngậm chặt, đầu lưỡi không ngừng ma sát xung quanh đỉnh. Dương Kiến Bang hít sâu một hơi, sau đó nhẹ nhàng di chuyển cự vật ra vào khuôn miệng nhỏ nhắn phía dưới, một chút nước miếng theo khe miệng chảy xuống ra giường. Lâm Dật Phong vẫn không ngừng đưa đẩy phía dưới ngay lập tức bị cảnh tượng này đập vào mắt, thất lưng liền tăng thêm lực đạo không ngừng đưa đẩy. Một lúc rất lâu sau đó, anh găm lên một tiếng, hưng hăng đâm vào nơi hoa huyết phấn nộn thêm vài chục cái nữa rồi đem tất cả tinh hoa của mình phun vào bên trong tử cung của cô. Lâm Phương cũng bị động tác này của anh khiến cho thân thể run rẩy, vách thịt hai bên phía trong u cổ không ngừng co bóp. Lâm Dật Phong vừa sướng lại vừa thống khổ kêu lên một tiếng.

“Ah bảo bối, em thật chặt, đây là muốn kẹp đứt anh sao?”

Nói xong anh liền ngã đè lên thân thể mềm mại của cô. Nhưng cũng không chờ lâu, anh nhanh chóng rút nam căn ra ngoài, nghiêng sang một bên Lâm Phương Phương nằm thờ đốc. Dương Kiến Bang chỉ chờ có thế, nhanh chóng tiến đến đem cự vật của mình tiến vào nơi hoa huyết vẫn còn đang co bóp từng đợt. Lâm Phương Phương vừa lên đỉnh một lần, nhưng tác dụng của thuốc vẫn còn đấy, lúc Lâm Dật Phong xong việc rút ra, cô cảm thấy cả cơ thể mình như lọt vào hư không thật trống rỗng. Cả khuôn mặt nhỏ bé là biểu tình ủy khuất. Dương Kiến Bang thấy thế không khỏi yêu thương bật cười, dịu dàng cúi xuống hôn lên môi nhỏ đang hơi chu ra của cô, cự long cũng theo đà tiến dần vào u huyết.

“Bảo bối ngoan, anh lại cho em ăn no. Không giận, không giận!”

Cự long vừa tiến vào bên trong, tử cung cô theo thói quen đem dị vật siết chặt lại. Cảm giác vừa chặt lại vừa nóng như muốn đem Dương Kiến Bang tan chảy. Quả nhiên là một vụ vật, anh thâm than trong lòng, động tác cũng hơi chậm lại một chút, đầu óc cố gắng phân tán để kiềm chế ham muốn bản ra tất cả. Đây là lần đầu anh hoan ái cùng cô, cho dù cô ở trạng thái không tỉnh táo, anh cũng không muốn bản thân mình tước vũ khí đầu hàng quá sớm. Cái anh muốn không chỉ là giải trừ phần thuốc trong người cô, mà còn là làm cho cô cảm thấy thỏa mãn sung sướng.

Lâm Phương Phương đang bay lảng trên đỉnh mây, bỗng nhiên vật phía dưới có xu hướng dừng lại, cô không vui nhỏ giọng rì rầm.

“Ừm, cho em... mau cho em...um”

Dương Kiến Bang chợt nghĩ đến trêu chọc cô, liền cúi xuống hỏi nhỏ.

“Vậy nói cho anh biết, em muốn anh cho em cái gì?”

“Ừm, cho em... cho em.um um...”

Lâm Phương Phương không khỏi vận vẹo cái eo nhỏ, tử cung cô theo đó lại càng siết chặt hơn. Dương Kiến Bang suýt nữa kiềm chế không nổi, liền yêu thương cắn nhẹ lên môi cô.

“Tiểu yêu tinh, thả lỏng một chút. Không muốn anh làm cho em sung sướng sao, kẹp chặt như vậy?”

“Ừm... ah... um...”

Đoạn đối thoại đầy dâm ngữ của Dương Kiến Bang đối với Lâm Phương Phương làm cho hạ thân Lâm Dật Phong vốn đang nhuyển sau một lần phóng lại có xu hướng tỉnh giấc. Anh xoay người đưa tay véo một bên ngực của cô, miệng cũng bắt đầu cắn mút bên còn lại. Lâm Phương Phương toàn thân bị hai người đàn ông tập kích tất cả hững điểm nhạy cảm, kể cả hạt trân châu phía dưới cũng đang được Dương Kiến Bang liên tục dùng tay xoa nắn. Cô hiện tại chỉ cảm thấy mình như bay bổng lên mây mù, cả người như muốn chết đi sống lại.

Dương Kiến Bang sau một lúc nhẹ nhàng dao động, liền tăng tốc độ đâm vào rút ra, Lâm Dật Phong nằm bên cạnh cũng không chịu thua kém, đầu lưỡi không ngừng trêu chọc hai đỉnh nhọn trước ngực Lâm Phương Phương. Sau đó, anh đổi tư thế nửa quỳ, đưa nam căn đã cứng rắn trở lại đến bên miệng cô, nhỏ giọng ní non.

“Phương Phương ngoan, mau ngậm lại. Đứng rồi, mút mạnh vào, bảo bối!”

Theo từng lời dâm mê của anh, cái miệng nhỏ của cô liên tục mút vào nhả ra cự long nóng bỏng to lớn của anh. Ba người trên giường say mê quấn lấy nhau quên trời đất, Lâm Dật Phong cùng Dương Kiến Bang thay phiên nhau hầu hạ cô suốt đêm cho đến khi phía đông bầu trời hé ra một tia sáng nhỏ đầu tiên, báo hiệu một ngày mới bắt đầu, Lâm Phương Phương hét lên một tiếng, cả thân thể run rẩy không ngừng, tử cung cũng như thân thể được lấp đầy cả đêm làm cô cuối cùng tới giới hạn, lúc thuốc bắt đầu hết tác dụng cũng là lúc cô lâm vào hôn mê không còn ý thức. Lâm Dật Phong cùng Dương Kiến Bang hai người chia ra hai bên trái phải, nằm ôm cô cùng tiến vào mộng đẹp, trên mặt ba người vẫn còn nét thỏa mãn chưa tan. Cũng may tối qua Lâm Dật Phong đã cho người giúp việc trong nhà sau tiệc sinh nhật đều được nghỉ về thăm nhà hết, nên một màn cuồng dã trên đã không bị người bất gặp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Lúc Lâm Phương Phương tỉnh lại cũng đã là quá trưa. Cô khó khăn mở mắt ra, nhìn xuống thân thể đầy dấu vết tím đỏ, bằng chứng của cuộc yêu cuồng dã tối qua, cô không khỏi đỏ mặt. Đang định mở miệng trách cứ Lâm Dật Phong nằm bên cạnh, cô chợt thấy eo nhỏ xuất hiện thêm một cánh tay vẫn còn ôm chặt mình không rời. Lâm Phương Phương hốt hoảng nhìn sang bên trái giường. Khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc của Dương Kiến Bang đập vào trong mắt làm cô hoảng hốt. Không thể như thế được, tại sao anh ta lại ở trên cùng một cái giường với cô? Lâm Phương Phương xoay người sang bên phải, là Lâm Dật Phong không sai. Lại nhìn kỹ thân thể trần truồng của cả ba, trong đầu liền oanh một tiếng. Một suy nghĩ làm cô sợ hãi hiện lên trong đầu: cô tối qua là chơi 3P với hai người bạn họ!

“Aaahh!!!!!”

Lâm Phương Phương hét to một tiếng, vôi vàng kéo chần mền che đây lại cơ thể chỉ chút dấu hôn của mình, nước mắt là chã rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Không! Dật Phong của cô không thể nào đối xử với cô như vậy. Tiếng hét chói tay đồng thời đánh thức hai người Lâm Dật Phong và Dương Kiến Bang tỉnh giấc. Nhìn thấy cô nước mắt đầy mặt, đang run rẩy cố gắng dùng chần che giấu bản thân, cả hai đều là đau lòng không thôi.

“Phương Phương ngoan, không sao hết! Có anh ở đây!”

Lâm Dật Phong vôi và lên tiếng trấn an. Đáp lại, Lâm Phương Phương chỉ là mờ mịt khóc, tiếng oán trách nức nở từng hồi đứt quãng.

“Tại sao? Tại sao đối với em như vậy?”

Từng câu từng chữ như mũi kim đâm sâu vào lòng hai người. Dương Kiến Bang nhìn không được tiến đến dịu dàng an ủi.

“Em bình tĩnh nghe anh giải thích. Sự việc không phải như em nghĩ đâu, Phương Phương!”

“Đúng vậy, Phương Phương, em bình tĩnh lại đi!”

Lâm Phương Phương hét to, nước mắt vẫn không ngừng rơi trên mặt.

“Anh muốn tôi bình tĩnh như thế nào? Cuối cùng tôi cũng chỉ là thứ đồ chơi các người chuyển tay nhau thôi. Có gì để nói nữa!”

Nghe xong, Lâm Dật Phong lao đến ôm chặt cô vào lòng, bắt chấp cô trở nên điên cuồng cào cấu đẩy mình ra xa,, từng câu từng chữ như dao đâm vào tim được anh cố gắng bật ra.

“Em bình tĩnh lại! Tối qua em bị trúng thuốc, nếu không có hai người cùng lên, em nhất định sẽ có chuyện. Anh là không còn cách nào khác, Phương Phương. Anh thà là chết cũng không muốn em xảy ra chuyện gì!”

Vừa nói, vòng lại càng xiết chặt. Lâm Phương Phương nghe xong giải thích, cả thân mình như bị tê liệt, đành chỉ giãy dụa, nhưng nước mắt vẫn không có dấu hiệu ngừng lại. Là ai? Là ai đẩy cô vào tình thế này? Rốt cuộc là ai độc ác như vậy?

Dương Kiến Bang ở bên cạnh chứng kiến tất cả hành động đau khổ của cô, trong lòng cũng là đau đớn không thôi. Cuối cùng thì anh đã rõ ràng, cô là thật sự không còn tình cảm với anh. Nhưng dù là vậy, bắt anh buông tay giờ này anh ngàn vạn lần làm không được.

“Phương Phương, cho anh một cơ hội cùng Dật Phong yêu thương em. Anh nhất định không phụ em thêm một lần nào nữa!”

Khóe miệng Lâm Phương Phương khẽ nở một nụ cười giễu cợt, quay sang Dương Kiến Bang.

“Vậy còn Liễu Thu Thu của anh phải làm sao? Không phải đời này anh yêu cô ta nhất ư?”

Dương Kiến Bang hoảng hốt lao đến ôm lấy cô vào lòng, khóe mắt cay cay, một giọt nóng hổi rơi xuống, chạm vào lưng cô.

“Thời gian trước anh đã dứt khoát với cô ta rồi. Em đừng đuổi anh ra xa nữa, anh hối hận lắm rồi. Vãn cầu em!”

“Tôi muốn yên tĩnh một mình. Hai người đi ra khỏi phòng đi!”

Hai người Dương Kiến Bang và Lâm Dật Phong cùng nhìn nhau một lúc, tuy trong lòng thập phần không muốn nhưng sau đó cũng ngầm hiểu, đều đứng dậy mặc quần áo đi ra ngoài khép cửa lại. Cô cần thời gian để tiếp nhận việc này, việc các anh có thể làm bây giờ là đi xuống chuẩn bị một bữa ăn thật ngon cho cô lấy lại tinh thần. Suy nghĩ tốt, cả hai đứng lên mặc quần áo rồi xắn tay đi xuống bếp. Cả căn biệt thự hôm nay vắng tanh, người làm ba ngày sau mới quay trở lại. Hai người đàn ông từ xưa đến giờ chưa từng động tay làm bất cứ chuyện gì, thế nhưng hành động ở trong bếp vẫn vô cùng thành thực, phối hợp vô cùng ăn ý.

Dưới lầu là cảnh đẹp ý vui, hai mỹ nam tử chuyện chú nấu nướng. Còn ở trên phòng lại là một bầu không khí u ám, Lâm Phương Phương vùi mình vào trong chần tiếp tục khóc to. Cô cần phát tiết hết những ảm ức trong lòng. Tại sao lại là cô? Không phải nữ chính là Liễu Thu Thu sao? Không phải cô ta mới là người sẽ xảy ra quan hệ nọ với rất nhiều nam chính sao? Vì cái gì lại đến lượt cô rồi? Nếu cô tới quá gần nam chính có phải là cô sẽ bị kết thúc sớm hay không? Cô chỉ muốn sống cuộc sống đơn giản trải qua với nam phụ của mình thôi mà. Ông trời ơi! Càng nghĩ Lâm Phương Phương lại càng khóc to hơn. Thẳng cho đến lúc Lâm Dật Phong cùng Dương Kiến Bang bung mâm thức ăn tinh xảo thơm ngát vào phòng cô vẫn chưa ngừng khóc. Lâm Dật Phong đau lòng không thôi, chuyện này quả nhiên tổn thương lớn đối với cô, nhưng so với việc cô bị mất cơ hội làm mẹ thân thể tổn thương lợi hại, anh thấy không hối hận quyết định của mình. Đưa tay kéo nhẹ tấm chần phủ kín đầu cô xuống, Lâm Dật Phong nhẹ giọng dỗ dành.

“Phương Phương ngoan, đến ăn một chút, cả tối hôm qua em chưa hề ăn gì rồi!”

Lâm Phương Phương ngược cặp mắt đã sưng đỏ lên vì khóc của mình nhìn hai người trước mặt không trả lời. Dương Kiến Bang từ lúc nào đã cầm sẵn trên tay một cái khăn ướt, cúi xuống dịu dàng lau sạch nước mắt trên mặt cô.

“Cho anh một cơ hội, anh sẽ chứng minh với em anh là thật lòng!”

“Việc này tuy có chút khác thường, nhưng bọn anh là tự nguyện cùng nhau chăm sóc em, tuyệt đối không xem em là đồ chơi. Em chỉ cần thử tiếp nhận, chắc chắn sẽ không hối hận!”

Cả hai mỗi người một câu, dùng hết khả năng biện luận để thuyết phục Lâm Phương Phương. Sau một lúc lâu, tuy cô vẫn im lặng không nói gì, nhưng ít nhất cũng ngừng khóc và chịu đứng dậy ra ghế ăn cơm. Hai chân vừa bước xuống giường, cả người Lâm Phương Phương nhuyền xuống suýt ngã, một dòng chất lỏng màu trắng đục từ hạ thân chảy xuống ướt cả hai đùi, hoa huyết bây giờ mới phát hiện ra đau rất khó chịu. Cái này cũng khó trách, tối qua cả ba người điên cuồng như vậy, Lâm Phương Phương nét mặt u oán nhìn sang hai người đối diện. Lâm Dật Phong và Dương Kiến Bang cùng một vẻ mặt biết lỗi tiến đến, một người nhanh chóng bế cô đi vào phòng tắm, người còn lại vội vàng đi tìm thuốc mỡ.

Dương Kiến Bang đặt cô vào bồn tắm, hành động cẩn thận như nâng đỡ trân bảo. Cả người Lâm Phương Phương ngâm vào trong nước ấm, đau xót được đẩy lui rất nhiều, bàn tay thon dài với khớp xương rõ ràng của anh cẩn thận tẩy rửa thân thể cho cô. Lâm Dật Phong đi vào bên trong, dưới ánh đèn nhà tắm nhìn từng dấu hôn nổi bật trên thân thể trắng ngần của cô, ánh mắt khóa chặt, đứng yên không nhúc nhích. Dưới tình huống bị hai nam nhân nhìn thấy toàn bộ cơ thể trần truồng của mình, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Phương Phương đỏ bừng, quay đầu sang một bên, nhắm chặt hai mắt.

Ánh mắt Dương Kiến Bang cũng dần trở nên si mê, bàn tay di chuyển xoa nắn bầu ngực căng tròn của cô. Lâm Dật Phong cũng nhanh chóng thoát đi quần áo vướng bận trên người, tiến vào bồn tắm ôm lấy Lâm Phương Phương từ phía sau, mỗi móng khê in lên cổ cô một nụ hôn dài rồi từ từ trượt xuống xương quai xanh. Chờ đến khi Dương Kiến Bang cũng hoàn toàn khỏa thân đi vào trong, Lâm Dật Phong đã áp Lâm Phương Phương dưới thân trần miên hôn liếm, hai người môi lưỡi quấn quýt, chốc chốc một vài tiếng thở gấp phát ra từ miệng Lâm Phương Phương bay vào tai Dương Kiến Bang làm nam căn phía dưới sau một đêm hoạt động cật lực lại một lần nữa đứng thẳng, anh nhẹ nhàng đến bên cạnh ôm sát cô, bàn tay cũng không yên phận mà di chuyển khắp người cô đốt thêm lửa nóng. Lâm Phương Phương vừa cảm thấy ngượng ngùng lại vừa cảm thấy kích thích khó nhịn, hai bên đùi là hai cự vật to lớn nóng hổi liên tục cọ cọ, khắp người là bàn tay của hai nữ nam không ngừng vuốt ve dụ dỗ, bên tai vang lên giọng nói êm dịu đầy ma hoặc như muốn kéo cô cùng chìm sâu vào bể dục vọng không lối thoát.

“Bảo bối, em thật là đẹp!”

“Mèo nhỏ, anh thật yêu chết em!”

Ngay sau đó, Lâm Dật Phong lật người quay trở lại phía sau lưng Lâm Phương Phương, tựa người nửa ngồi vào thành bồn tắm, đem cô đặt lên đùi mình, cánh tay để ở phía dưới hơi dùng sức nâng cô lên, hai tay đem cặp chân dài trắng tấp của cô kéo sang hai bên làm chỗ tư mật của cô hoàn toàn hiện rõ trước mắt Dương Kiến Bang. Hai cánh hoa bây giờ không còn phấn nộn hồng hào nữa, sau một đêm liên tục bị gầy vò đã chuyển thành màu đỏ au, gần phía trên là những sợi tơ đen nhánh còn vương chút nước, hạ thân tỏa ra thoang thoang mùi nữ nhân nhẹ nhàng mà ngọt ngào.

Dương Kiến Bang dùng tư thế nửa quỳ, đưa tay trợ giúp Lâm Dật Phong đỡ lấy phần mông tròn trĩnh, sau đó không chút chần chừ há miệng ngậm lấy đóa hoa ướt đầm, đầu lưỡi cũng thuận thế đưa vào bên trong tìm tòi, tay còn lại lúc mạnh lúc nhẹ xe nắn hạt trân châu phía trên. Ở đằng sau, Lâm Dật Phong không ngừng hôn liếm vành tai nhỏ bé, lưỡi anh cũng thi thoảng đưa vào bên trong khuấy đảo, phía dưới kẽ mông cô, nam căn cứng rắn chậm rãi ma sát. Trong phòng tắm vang lên tiếng hôn hít, liếm mút chắc chắn cùng tiếng nữ nhân vì kích tình mà rên rĩ yêu kiều. Lâm Phương Phương theo bản năng hé môi anh đào nức nở.

“Ừm...um... không được... Phong..em không muốn...”

“Nói anh nghe, em không muốn cái gì?”

Lâm Dật Phong thổi khí nóng vào tai cô, cất giọng ma mị dụ dỗ. Lâm Phương Phương ủy khuất kêu nhỏ.

“Ừm..ah..em không muốn anh.. um!”

“Không muốn anh làm gì? Bảo bối, em không nói rõ làm sao anh biết?”

“Ô ô.. Em không muốn anh.. Hôn chỗ đó... bên trong em...um..um!”

Lâm Dật Phong đưa mắt ra hiệu cho Dương Kiến Bang. Trong nháy mắt, Dương Kiến Bang liền hiểu ý, quỳ thẳng lên, cảm cự long nhẹ nhàng ma sát bên ngoài, sau khi thấm ướt phần đầu, anh liền chậm rãi đưa vào bên trong từng chút từng chút một, bàn tay vẫn về viên trân châu vẫn không dừng lại. Lối vào đang trống rỗng, ngứa ngáy như ngàn vạn con côn trùng cắn phá trong phút chốc được lấp đầy. Cự long vừa vào bên trong cũng lập tức được hai vách thịt hai bên siết chặt, cảm giác ấm nóng chặt chẽ, quả nhiên là dục tiên dục tử, Dương Kiến Bang không khỏi gầm nhẹ.

“Ah.. bảo bối, thả lỏng một chút. Cấn chặt như vậy là muốn làm đứt anh sao?”

“Ừm.. Ừm...đừng nói nữa...um..um!”

“Vậy nói cho anh nghe, là ai đang thao em, bảo bối?”

“Ô ô... là anh...Kiến Bang..um..là Kiến Bang anh đang thao em..um..a.a..a...”

Dâm thủy theo va chạm của hai người chảy ra ngày càng nhiều, ướt đầm cả hai đùi Lâm Dật Phong. Động tác không nhanh không chậm, Lâm Dật Phong đưa một bàn tay quệt một chút chất lỏng trơn trượt lên ngón tay, sau đó nhẹ nhàng ma sát bên ngoài đóa hoa cúc, đến khi cảm giác có chút co dãn, anh vươn tay lấy thêm chút nữa, lại tiếp tục vừa ma sát vừa thử đưa ngón tay vào bên trong, mô tả động tác ra vào như lúc anh dùng cự long chiếm đoạt hoa huyết của cô. Lâm Phương Phương vẫn đang chìm trong chuyển động của Dương Kiến Bang, hoàn toàn mất cảnh giác, kể cả khi Lâm Dật Phong thử đưa cự vật của mình đi vào nơi cúc huyết cô cũng chưa phát hiện, thẳng cho đến khi anh dứt khoát đẩy một cái, đem toàn bộ cự long vùi sâu vào đó, cảm giác đau xé mới làm cô tỉnh lại, thất thanh la lên.

“Không được, Phong, anh.. đi ra ngoài cho em Đau... đau quá!”

Đồng thời, hai giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, Lâm Phương Phương đáng thương òa lên khóc, bộ dáng ủy khuất vô cùng. Dương Kiến Bang nhìn thấy không khỏi đau lòng, dừng lại động tác, cúi xuống hôn lên môi cô, cùng lúc Lâm Dật Phong bắt đầu lặp lại hành động kích thích những nơi nhạy cảm trên người cô, anh liếm nhẹ từ vành tai xuống đến bờ vai mềm, nhỏ giọng dụ hoặc, thổi khí bên tai.

“Ngoan, rất nhanh em sẽ thấy thoải mái, bảo bố!”

Dương Kiến Bang phía trước không ngừng thả xuống từng nụ hôn nóng bỏng, đem hạt đậu đỏ trên ngực cô vào giữa hai răng nanh xiết nhẹ, bàn tay còn lại dịu dàng xoa nắn phía bên kia, cự vật vui trong hoa huyết lại chậm chậm di chuyển. Từ trong cơn đau, Lâm Phương Phương lại bị hai người đàn ông trước sau không ngừng kích thích, liên cảm giác được nỗi đau dần chìm xuống, vô thức lại hòa vào nhịp điệu của hai người, mở miệng tiếp tục rên rỉ.

Thấy cô đã không còn đau nữa mà đã bắt đầu nhập cuộc, Lâm Dật Phong mới nhẹ nhàng di chuyển hông, đem cự vật của mình xâm chiếm cúc huyết của cô. Lâm Phương Phương cùng lúc bị hai cự vật trước sau xâm nhập, chỉ cách một lớp màng mỏng, so với miêu tả trong truyện lúc trước cô từng đọc quả thật chỉ có hơn chứ không hề kém. Từng tế bào trong người như run lên theo từng nhịp ra vào, mười đầu ngón chân, ngón tay như bị điện giật, cảm giác trống rỗng rồi nhanh chóng được lấp đầy khiến khoái cảm trong người như một ngọn núi lửa sắp phun trào. Bỗng cô kêu lên một tiếng nho nhỏ.

“Không được... em muốn tiểu ra... Phong, em không được...um.um”

“Bảo bố, em muốn thì cứ tiểu ra, không ngại!”

“Không...ân.um, các anh dừng lại cho em...um”

Hai người không những không nghe lời dừng lại mà động tác trước sau ra vào càng thêm cuồng dã. Lâm Phương Phương chịu thêm một lúc nữa thì cả người đột nhiên căng lên, sau đó không ngừng run rẩy, tử cung cùng cúc huyết đồng thời mãnh liệt co bóp, một dòng nước ấm nóng bên trong tử cung xối thẳng lên thân nam cần to lớn của Dương Kiến Bang không ngừng. Kích thích quá mức bạo liệt, rốt cuộc hai người đàn ông cũng không thể cầm cự thêm nữa, cùng nhau sắp thêm vài chục cái nữa rồi đồng thanh gầm lên một tiếng, hai dòng tinh dịch trắng đục như sữa mạnh mẽ bắn vào bên trong nơi sâu nhất của cô.

“Ah...a...a tiểu yêu tinh, cái miệng nhỏ của em làm bọn anh thật sướng thật chặt...ân.a...”

Qua cao triều, Lâm Phương Phương mắc cỡ muốn độn thổ, đem đầu chôn chặt vào ngực Dương Kiến Bang phía trước. Ô ô, cô cứ nhiên đi tiểu trước mặt hai người đàn ông này, sau này cô tuyệt đối không cần gặp người nữa. Lâm Dật Phong cùng Dương Kiến Bang thấy vậy sùng nịch mỉm cười, đưa tay vuốt tóc cô dịu dàng nói.

“Bảo bố, không phải là tiểu tiện, đây là em đạt cao trào. Bọn anh có thể làm cho em đạt được đến cao trào, quả thật rất cao hứng!”

Lâm Phương Phương vẫn không nói gì, một bộ dáng dờ dề nhắm mắt lại, cái đầu nhỏ khể lắc. Không cần a, cô không muốn nghe nữa, hai người các anh thật xấu!

Cả ba người mất hơn một tiếng đồng hồ mới tẩy rửa sạch sẽ, Dương Kiến Bang ôm chặt Lâm Phương Phương cả người mềm nhũn không còn chút sức ra ngoài phòng. Lâm Dật Phong phụ trách dứt từng miếng nhỏ vào miệng cô, kiên nhẫn như dỗ dành tiểu hài tử, cho đến khi xác định cô đã ăn no mới hài lòng đặt cô xuống giường, sau đó mới cùng Dương Kiến Bang, hai người bắt đầu bữa ăn đầu tiên trong ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Sau hôm đó, Dương Kiến Bang liền quay trở về Dương gia, còn nhiều việc ở tập đoàn Dương thị cần anh trực tiếp giải quyết. Lâm Dật Phong cũng không thể trì hoãn lâu cũng phải quay trở lại công việc. Sự việc bỏ thuốc cuối cùng cũng không đạt được thu hoạch gì lớn, ngoài ý muốn lại phát hiện Trần Hiểu Lan cũng bỏ thuốc vào trong ly rượu của Dương Kiến Bang, nhưng rõ ràng không cùng loại với thứ đã hạ cho Lâm Phương Phương, chưa kể liều lượng cũng rất nhỏ, không đủ để làm người ta mất kiểm soát. Tuy nói là như thế, Dương Kiến Bang cũng không nghĩ sẽ dễ dàng buông tha cho Trần thị. Có gan lớn muốn tính toán anh, cho dù anh cũng không nghĩ ra tới cùng là tính toán như thế nào, nhưng nhất định phải chuẩn bị tốt đón nhận những gì anh đáp lại. Đầu tiên, tất cả những hợp đồng làm ăn với Trần thị từ trước đến nay của Dương thị đều nhất loạt bị kết thúc, những hạng mục làm ăn chung mà chủ yếu Trần thị đi theo Dương thị kiếm ăn cũng đồng loạt bị hủy bỏ. Chỉ trong một ngày, khi tin tức được công bố ra bên ngoài, cổ phiếu Trần thị tuột dốc không phanh, Trần thị rơi vào khủng hoảng trước nay chưa từng có, chiếc ghế chủ tịch của Trần tổng liền lung lay.

Lúc này, ngay ở Trần gia, hai vợ chồng Trần tổng cùng Trần Hiểu Lan đang ngồi ở phòng khách, sắc mặt cực kỳ khó coi. Trần phụ đã nhiều lần tìm cách liên lạc hẹn gặp Dương tổng, nhưng tất cả đều vô ích, nếu thư ký không nói là Dương tổng bận họp thì sẽ nói thẳng Dương tổng không có thời gian không muốn gặp mặt. Khó khăn lắm ông mới tìm được chút biện pháp tiếp cận thư ký riêng của Dương tổng, đòi lại được một nụ cười nhạt cùng câu nói “Trần tổng không cần tìm cách gặp mặt Dương tổng nữa, cứ về nhà hỏi lại xem Trần tiểu thư đã làm chuyện tốt gì, đây là báo đáp Dương tổng dành cho Trần tiểu thư!”. Sau khi nghe xong ông một mạch chạy về nhà tìm vợ con.

“Hiếu Lan, nói cho cha nghe, con đã làm gì với Dương tổng để thư ký anh ta lại nói như vậy?”

Trần Hiếu Lan ngồi im lặng cắn cắn môi, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch, chuyện đó rõ ràng cô đã làm tốt lắm, sao Dương tổng lại có thể biết được? Trần mẩu ngồi bên cạnh con gái lên tiếng bênh vực.

“Sao chuyện đó lại liên quan đến Hiếu Lan nhà chúng ta chứ? Có phải Dương tổng có hiểu lầm gì không? Mà chuyện công ty sao ông lại lôi con gái vào đây?”

“Bà thì biết cái gì? Đúng là đàn bà tóc dài kiến thức ngắn. Tình hình công ty bây giờ như thế nào bà có biết không? Nếu không cẩn thận, cái ghế chủ tịch này tôi cũng không cần ngồi nữa. Tất cả những mối làm ăn từ trước đến nay có liên quan đến Dương thị của chúng ta đều vì Dương tổng tức giận con gái bà mà bãi hết. Còn không mau nói cho cha biết, con đã làm gì để Dương tổng giận dữ như vậy?”

Trần phụ tức giận tuôn một tràng, Trần mẩu sau khi nghe xong, cả thân người run rẩy, bà hoàn toàn không nghĩ con gái lại có thể gây ra chuyện ảnh hưởng lớn đến như vậy, vội vàng quay sang nắm tay Trần Hiếu Lan đang sợ hãi sắp khóc lấp bắp hỏi.

“Hiếu Lan, con mau nói đi, rốt cuộc con đã đụng chạm gì đến Dương tổng vậy?”

“Con... con dùng thuốc lén trước nhờ mẹ tìm...bỏ...bỏ vào trong rượu của Dương tổng...”

Lời vừa nói xong, Trần phụ nổi con thịnh nộ đập mạnh tay xuống bàn, trong khi Trần mẩu tròn to mắt kinh ngạc.

“Sao lại là Dương tổng? Không phải đối tượng của con là Lâm tổng sao? Tại sao lại tính kế Dương tổng?”

“Ô ô. Con ở đó suốt một tháng trời Lâm tổng chỉ biết quan tâm chăm sóc Lâm Phương Phương. Cho dù con cố gắng thế nào anh ấy cũng không để con vào mắt, nên con nghĩ nếu làm cho Dương tổng và cô ta tái hợp thì Lâm tổng sẽ để ý đến con ô ô”

Nói xong Trần Hiếu Lan nhào vào lòng Trần mẩu khóc lớn. Trần phụ ngồi ở bên cạnh tức muốn trào máu họng, ngón tay chỉ cũng run lên.

“Con đúng là đồ không có não. Bảo con đi lấy lòng Lâm tổng lại không chuyên tâm làm. Không có chuyện gì lại nghĩ ra cái kế hoạch ngu xuẩn như vậy. Con nghĩ bỏ thuốc người ta sẽ không thể tra ra con sao?”

Nhìn Trần Hiếu Lan khóc lóc trong lòng, Trần mẩu cũng rơi bời ruột gan. Một lúc lâu sau, Trần phụ lấy lại được bình tĩnh mới bắt đầu mở miệng.

“Chiều nay con đi theo cha đến xin lỗi Dương tổng.”

Trần Hiếu Lan nức nở gật gật đầu, cũng chỉ còn cách đó, tuy Dương tổng hành động có hơi chút làm cô sợ hãi, nhưng nghĩ đến khuôn mặt tuần mĩ tuyệt luân kia, Trần Hiếu Lan ngoài sợ hãi, trong lòng lại vô thức nổi lên một tia chờ mong.

.....

Cao ốc Dương thị, thư ký riêng của Dương Kiến Bang đứng ngoài cung kính gõ cửa.

“Vào đi!”

Giọng nói Dương Kiến Bang lạnh lùng vang lên, trán thư ký rịn chút mồ hôi, đầu năm nay công việc thư ký quả nhiên là khó làm a, từ khi Dương tổng ly hôn với phu nhân xong, tính tình cũng thay đổi, nhiều lúc anh cũng không biết đường nào mà hầu hạ, chỉ sợ không cẩn thận bị hù tới mất luôn cái mạng nhỏ, a a a anh còn chưa có lấy vợ đây! Thầm than một tiếng trong lòng, thư ký cẩn thận từng chữ lên tiếng.

“Thưa chủ tịch, bên ngoài có cha con Trần tổng xin gặp!”

Nói xong lén lén nhìn phản ứng của Dương Kiến Bang, chỉ thấy biểu tình anh vô cùng lạnh lùng, cất tiếng.

“Cho họ vào phòng tiếp khách chờ đi!”

Trần Hiếu Lan! Giời lắm, dám có gan bỏ thuốc anh, may cho cô ta, tối hôm đó người anh xảy ra quan hệ là Phương Phương, nếu là người khác, hừ, bây giờ cũng không phải là chèn ép Trần thị nhẹ nhàng như vậy đâu.

.....

Hắt xì... Lâm Phương Phương ngồi trên xe bỗng nhiên nhảy mũi một cái. Là ai nhắc cô nhỉ? Sáng nay Lâm Dật Phong báo phải đi ra nước ngoài một tuần làm việc, còn dặn dò cô nên qua lại với Dương Kiến Bang bên kia nhiều một chút, ít nhất có người thay anh chiều cô lúc anh không có ở đây, Lâm Phương Phương có chút không tự nguyện ngồi xe hướng cao ốc Dương thị đi tới, ý định muốn tìm Dương Kiến Bang dùng bữa trưa. Xe đi tới cửa cao ốc, vô tình để cho cô bắt gặp Liễu Thu Thu cũng hướng cửa chính đi vào, Lâm Phương Phương khẽ cau mày ý định muốn tránh mặt. Nữ chính nhà, cô còn chưa có nguyện ý làm đá kê chân cho cô ta, tránh voi chẳng xấu mặt nào. Nhưng ông trời dường như không nghe tâm ý của cô, Liễu Thu Thu bên kia nhanh chóng phát hiện ra sự xuất hiện của cô thanh thanh lớn tiếng gọi.

“Chị Phương Phương, chị cũng đến tìm Kiến Bang sao? Thật trùng hợp, chúng ta cùng lên trên đi!”

Liều Thu Thu sớm nhìn thấy Lâm Phương Phương đi đến, trong lòng đang rối rắm không biết làm sao để gặp Dương Kiến Bang liền nhẹ nhàng thả xuống. Đúng vậy, có Lâm Phương Phương ở đây, cô hôm nay nhất định có thể gặp được Kiến Bang, nhưng cũng có chút không cam lòng, từ khi nào mà cô muốn gặp anh lại phải nhờ vào cái đồ tiện nhân này rồi? Tuy nghĩ như vậy, nhưng trên mặt Liều Thu Thu thủy chung vẫn treo nụ cười ôn thuận, tiến đến thân thiết muốn kéo tay Lâm Phương Phương cùng đi. Lâm Phương Phương không dấu vết tránh thoát khỏi lời kếp của Liều Thu Thu không nói gì, im lặng đi vào trong sảnh. Bàn tay Liều Thu Thu vươn ra cứng ngắc ở đó, cô ta khẽ cắn môi một cái, ổn định lại tâm tình, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, thu tay về rồi nhanh chóng đi theo phía sau Lâm Phương Phương.

Tiếp tân dưới sảnh sau khi nhìn thấy thiếu phu nhân cũ bước đến đã nhanh chóng gọi điện báo cho thư ký Dương tổng, ai có mắt mà không biết Dương tổng đối với vợ cũ vô cùng đề ý cơ chứ. Dương Kiến Bang sau khi nghe thư ký báo lại, liền không do dự bỏ mặc cha con Trần Hiểu Lan ngồi chờ ở phòng tiếp khách, nhanh chóng tự mình đi xuống dưới tiếp Lâm Phương Phương đi lên, tâm trạng cũng vô cùng kích động. Là Phương Phương chủ động đến tìm anh từ sau khi ly hôn đó, anh nên vui mừng không phải sao? Nhưng vừa xuống dưới, nhìn thấy Liều Thu Thu một bộ dáng chim nhỏ khép nép, biểu tình ủy khuất đứng bên cạnh Lâm Phương Phương, anh liền nhăn mày, lại là chuyện gì đây, không phải là anh đã nói rõ ràng với cô ta rồi ư? Sao hôm nay lại đến đây, còn là đến cùng lúc với Phương Phương nữa? Dương Kiến Bang bất an nhìn sang khuôn mặt Lâm Phương Phương, thấy biểu tình cô lạnh nhạt đứng bên cạnh, tâm tình càng thêm thấp thòm. Liều Thu Thu thu vào toàn bộ phản ứng trên mặt anh, trong lòng dù rằng hận đến nghiến răng, cũng không dám lộ ra ngoài, chỉ đành dụi dụi pha chút trách móc nói.

“Kiến Bang, thật lâu em đã không có thấy anh!”

Trong giọng nói có chút nũng nịu lại thêm chút thương yêu. Lâm Phương Phương đứng bên cạnh cười lạnh, trong lòng có chút ghê tởm. Đây là đóng bộ dáng cảm tình thâm thiết muốn cho cô xem? Đang muốn quay đầu bước đi, Dương Kiến Bang bên cạnh hoảng hốt nắm tay cô kéo lại, cũng không đáp lời Liều Thu Thu mà có chút nịnh hót bộ dáng nói với cô.

“Bà xã em đến sao không nói cho anh một tiếng để anh cho người đón? Có một không? Lên trên ngồi một chút sau đó anh dẫn em đi ăn chút đồ, có được không?”

Lâm Phương Phương nhìn đến nụ cười lấy lòng, con giận cũng bị lược đi hơn phân nửa, nhưng cũng không nói tiếng nào, ngược lại cũng để mặc kệ anh nắm tay. Thấy vậy, Dương Kiến Bang thoáng yên lòng, dịu dàng nửa ôm nửa kéo cô đi về phía thang máy. Liều Thu Thu triệt để bị bỏ qua một bên, giận mà không dám nói, thấy Dương Kiến Bang xoay người muốn bỏ đi, gấp không nhận được, vội vàng chạy đến trước mặt nắm lấy tay anh, hai hàng nước mắt vòng quanh, nức nở nói.

“Kiến Bang, em biết sai rồi. Anh tha thứ cho em có được không? Em hứa sẽ sửa đổi mà, anh đừng như vậy nữa...”

Dương Kiến Bang bị Liều Thu Thu đột ngột xông lên nắm tay, cả người như đụng phải lửa, ngay tức khắc giật tay lại, sau khi nhìn qua gương mặt Lâm Phương Phương thấy cô không có phản ứng gì mới quay qua Liều Thu Thu lạnh giọng.

“Anh đã nói với em, giữa chúng ta đã chấm dứt. Trước mặt vợ anh em cũng đừng làm hành động như vừa rồi nữa. Anh không muốn cô ấy có thêm bất kỳ không vui nào nữa. Em cũng không phải không có người theo, tội gì nhất định chui đầu vào người có vợ như anh. Em về đi, lần sau đừng tìm anh nữa!”

Cả người Liều Thu Thu cứng đờ, toàn bộ khuôn mặt trắng bệch, sau đó ánh mắt nhìn Lâm Phương Phương lạnh nhạt bên cạnh càng thêm phần hận. Nếu không phải tiện nhân này, cô và Dương Kiến Bang hiện giờ nhất định vẫn vui vẻ không phải sao? Lại nhìn sang thái độ dứt khoát của Dương Kiến Bang, trong lòng là một cỗ tuyệt vọng nói không nên lời. Anh làm người ra sao, cô không phải là hiểu rõ một hai ư, anh đã nói chấm dứt, thì nhất định là thật chấm dứt, cô níu kéo cách nào đây? Nhưng nói buông tay, cô cam lòng sao? Tìm đâu ra một nam nhân vẻ ngoài tuấn mĩ không tì vết, gia cảnh giàu có vượt bậc, khả năng trên giường lại giỏi như anh, cô biết tìm đâu? Liều Thu Thu nghĩ đây, lại cố gắng vớt vát thêm một câu.

“Không phải trước đó anh nói là anh yêu em nhất sao? Vì cái gì anh lại thay đổi? Nếu em làm sai chỗ nào anh nói cho em biết em nhất định sẽ sửa. Không cần lại lấy chị ta đến kích thích em!”

Nói đến đây, Liều Thu Thu như tìm thêm được cho mình một lý do để kiên trì. Đúng vậy, chắc chắn là anh đem đồ tiện nhân này ra để kích thích cô chứ chưa chắc anh đã thật lòng muốn như vậy. Ánh mắt Liều Thu Thu nhìn lên Lâm Phương Phương có chút khiêu khích. Dương Kiến Bang âm thầm đỡ trán đau đầu, sao Liều Thu Thu lại nghĩ vậy, còn nói trắng ra trước mặt Lâm Phương Phương như thế này, đây là muốn anh thật sự xuống tay sao? Nói cho cùng cũng là anh quá mềm lòng rồi. Suy nghĩ tốt, Dương Kiến Bang quay sang Liều Thu Thu vẫn đứng bên cạnh, biểu tình khiêu khích kia cô ta cũng chưa kịp thu lại đều bay vào trong mắt anh, Dương Kiến Bang cất giọng lạnh thấu xương.

“Vậy là em không nghe rõ ý của anh? Có phải cần anh thật sự xuống tay với em thì em mới tin những gì anh nói là thật?”

Nói trắng ra đến vậy rồi, Liều Thu Thu cuối cùng cũng không thể kiên trì thêm nữa. Nhưng ý nghĩ kia vừa nghĩ ra liền như chòi cây cắm rễ trong suy nghĩ không cách nào bứt ra được. Liều Thu Thu cũng không thể ngay tại chỗ này làm ra hành động quá lớn, đành phải dùng biểu tình nhu nhược đáng thương, yếu ớt đáp trả.

“Anh còn giận em nên mới nói vậy, em hiểu. Em sẽ đi. Nhưng anh cũng đừng nên vì giận em mà liên lụy người vô tội. Chuyện tình cảm chúng ta nên tự chúng ta giải quyết, kéo theo người khác vào chỉ là tổn thương tình cảm của họ, em thấy không nên!”

Trước khi xoay người đi, còn không quên đưa một ánh nhìn thương hại pha chút giễu cợt nhìn Lâm Phương Phương. Cái nhìn đó phá lệ làm Lâm Phương Phương cảm thấy vô cùng ngu ngốc lại đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

"Đứng lại!"

Lâm Phương Phương vừa mở miệng, cả Liễu Thu Thu cùng Dương Kiến Bang đều cảm thấy bất ngờ. Vốn tưởng cô sẽ như vậy giữ im lặng, nhất là Liễu Thu Thu, cô ta hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Phương Phương sẽ mở miệng kêu cô ta đứng lại, này giờ nghe đối thoại cũng có thấy cô lên tiếng chút nào đâu. Liễu Thu Thu mờ mịt ngược lên hỏi.

"Có chuyện gì?"

Chát..t..t!

Một cái bạt tai vang dội rơi trên khuôn mặt Liễu Thu Thu, Lâm Phương Phương xuống tay không hề có chút lưu tình, thậm chí lòng bàn tay cô còn cảm thấy hơi đau.

"Cái này là dành cho việc cô năm lần bảy lượt tới khiêu khích tôi!"

Chát..t..t!

Liễu Thu Thu chưa kịp phản ứng đã nhận thêm cái tát thứ hai, lần này còn vang dội hơn lần trước, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta phút chốc sưng đỏ lại.

"Cái này là cho việc cô dòm ngó đàn ông của tôi!"

"Cô..cô dám xuống tay với tôi.."

Liễu Thu Thu đưa tay bịt mắt, hai dòng nước mắt lăn chã rơi, vô cùng ủy khuất nhìn qua Dương Kiến Bang đang tròn mắt đứng bên cạnh. Hừ, được lắm, đồ tiện nhân hôm nay là gan cũng thật lớn, dám ra tay đánh cô, còn đánh trước mặt Dương Kiến Bang nữa, để xem lần này anh thấy được bộ mặt thật của cô ta còn nghĩ tốt về cô ta hay không, Liễu Thu Thu có chút hả hê trong lòng. Tuy Liễu Thu Thu không dự đoán được Lâm Phương Phương sẽ xuống tay với cô, nhưng chuyện này cũng coi như là loại chuyện không tệ. Dương Kiến Bang đứng kế bên bị hành động của Lâm Phương Phương làm cho hết hồn, không nghĩ cô này giờ im lặng không nói tiếng nào, ra tay đánh người lại cường hãn như vậy. Bất quá, nhìn tay cô sau đó cũng đỏ lên một mảng, anh không khỏi cảm thấy đau lòng, tiến lên, cầm tay cô xoa nhẹ.

"Sao lại không cẩn thận như vậy? Có đau không?"

Liễu Thu Thu nghe xong tròn to mắt, không thể tin nhìn Dương Kiến Bang.

"Người bị đánh là em! Anh có làm lẫn không? Em mới là người bị đau cơ mà!"

Dương Kiến Bang rét lạnh nhìn một mắt.

"Thì sao? Phương Phương muốn đánh ai liền để cô ấy đánh. Nếu cô không chịu nổi ủy khuất có thể kiện!"

"Sao anh có thể đối với em như vậy? Cuối cùng thì em đã làm gì để thua cho chị ta?"

"Cô không làm gì cả. Cô cũng không cần tìm mọi cách lắt lư trước mặt cô ấy và tôi nữa. Đừng để tôi phải lặp lại thêm lần nữa!"

Xong cũng không thèm nhìn Liễu Thu Thu thêm một chút nào nữa, Dương Kiến Bang nửa ôm nửa dắt kéo Lâm Phương Phương đi về phía thang máy. Liễu Thu Thu một mình đứng ở sảnh rộng lớn, khuôn mặt sưng đỏ, ánh mắt cực kỳ phẫn hận nhìn theo phương hướng hai người bỏ đi, bàn tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào thịt rớm máu, sau đó không cam lòng quay người nện bước rời đi.

Lâm Phương Phương đi theo Dương Kiến Bang lên phòng chủ tịch trên tầng cao nhất, tâm trạng vô cùng mất hứng. Vốn dĩ lúc tới đây tuy rằng cô cũng không phải thật sự tình nguyện, là do Lâm Dật Phong lo lắng cản dận nên mới tới, nhưng tốt xấu gì, Dương Kiến Bang cũng đã cùng cô thân mật, bây giờ một nữ nhân khác đến nói hươu nói vượn trước mặt cô, lại không khéo nữ nhân đó là Liễu Thu Thu, nữ chủ vốn dĩ có quan hệ mật thiết với nam chính, điều đó làm tâm trạng Lâm Phương Phương càng thêm bức bối, khó chịu. Dương Kiến Bang một đường đi không dám nói chuyện mà lặng lẽ quan sát biểu tình Lâm Phương Phương, thấy khuôn mặt cô lạng lừng, hai hàng chân mày nhăn chặt lại liền biết cô đang mất hứng, cũng thừa biết là bản thân mình chọc họa nên hành động càng thêm sẵn sàng. Hai người vừa bước vào phòng chủ tịch, thư ký riêng của Dương Kiến Bang đã bước đến nhắc nhở.

"Dương tổng, phía hai cha con Trần tổng chờ bên kia, không biết nên an bài thế nào?"

Trần Hiểu Lan? Nghe nhắc đến lông mày Lâm Phương Phương càng nhíu chặt. Dương Kiến Bang quay qua nói.

"Cứ để họ tiếp tục chờ!"

Thư ký thấy không khí có phần không đúng, cũng không tốt nói nhiều, đáp một tiếng rồi nhanh chóng đi ra ngoài đóng cửa lại. Cửa vừa khép lại, Dương Kiến Bang vội ôm Lâm Phương Phương vào lòng, nhẹ giọng gọi.

"Bà xã... mắt húng sao?"

Lâm Phương Phương hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác không đáp. Dương Kiến Bang càng thêm luống cuống, vòng tay ôm Lâm Phương Phương càng chặt.

"Anh đã cắt đứt với cô ta rồi, cũng không biết hôm nay cô ta đến. Em đừng tin mấy lời bậy bạ hời hợt cô ta nói. Anh yêu em thật hay không, em nhìn hành động của anh là đủ rồi!"

"Em không có thời gian. Anh yêu ai cũng không quan hệ đến em, nói cho cùng, bây giờ chúng ta trên mặt luật pháp cũng không có gì ràng buộc nhau hết, anh yêu ai em cũng không quản được, càng không có ý muốn quản!"

Nghe xong lời nói này, Dương Kiến Bang thấy trong lồng ngực nhéo một cái. Một cổ chua xót trào lên, cô nói chuyện cũng quá tuyệt tình rồi. Tuy biết không phải một sớm một chiều là có thể lấy lại tâm của cô, nhưng nghe xong những lời này anh cũng không thể coi như không nghe thấy được. Vòng tay ôm cô lại vô thức xiết chặt thêm một chút. Anh mất anh mê mang nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của cô, lướt trên làn môi đỏ căng mọng. Dương Kiến Bang khẽ cúi xuống há miệng gặm lấy từng chút một. Đầu lưỡi bá đạo đưa vào trong căn quáy, kéo mở đầu lưỡi nhỏ của cô, nước bọt đầy đưa. Lâm Phương Phương bị bất ngờ tập kích, còn chưa kịp mở miệng kháng nghị, cả khuôn miệng đã bị lấp đầy, cô chỉ còn biết ưm ưm nho nhỏ trong miệng, yếu ớt giãy dụa. Không phản ứng còn tốt, phản ứng lại càng kích thích Dương Kiến Bang phía trên hành động càng thêm mạnh mẽ. Bàn tay với những ngón tay thon dài của anh khẽ trượt xuống ngực, mở ra cúc áo, rồi luồn vào bên trong, lách qua áo ngực, vờn về hạt nhũ tiêm của cô. Kích thích bất ngờ làm Lâm Phương Phương không kịp phản ứng. Đến khi định thần lại đã bị anh bế đến trong phòng nghỉ phía trong, đặt trên giường. Không hiểu vì sao trong đầu Lâm Phương Phương xẹt qua một ý nghĩ, anh và người kia cùng nhau trên chiếc giường này. Cô dùng hết sức đẩy anh ra, miệng thở hổn hển.

"Không được...ở nơi này.."

"Vì sao?"

"Bản..."

Dương Kiến Bang đâu phải là loại người chịu thua dễ dàng, nhanh chóng áp cô xuống, bàn tay lại lưu loát thoát đi áo ngoài cùng áo ngực của cô, miệng lạnh nhạt đáp một tiếng.

"Đã đổi...tất cả trong phòng này đã đổi..không liên quan ai..."

Lâm Phương Phương chưa kịp phân tích kỹ câu nói kia, đã bị cả thân hình cao lớn của anh đè ép xuống. Nụ hôn của anh kéo dài từ phần trán, trượt xuống cái cổ thon thon, lưu luyến chần chờ nơi khuôn ngực. Bàn tay chu du khắp chốn trên cơ thể cô làm loạn. Mùi hương quyến rũ từ người cô tỏa ra len vào trong chóp mũi, đánh thẳng lên thần kinh làm Dương Kiến Bang có chút mất kiểm soát. Đầu nhũ ngậm trong miệng bị anh dùng răng nanh nhéo nhẹ một cái, Lâm Phương Phương khẽ rên lên.

"ưm...đau...Kiến Bang...ừ...m..."

Khi ngón tay trỏ của anh trượt xuống khe hẹp phía dưới của cô, ở đó đã là một mảnh ướt đầm. Mím cười vươn tay kéo xuống chiếc váy trên người cô, Dương Kiến Bang cúi xuống một đường đem u cốc non mềm kia ngậm chặt trong miệng, đầu lưỡi không quên chà sát phần trần châu đã sớm trời lên phía trên hoa huyết. Lâm Phương Phương bị kích thích thoáng rung mình một cái. Cô không hiểu vì sao hai người Lâm Dật Phong cũng như Dương Kiến Bang đều rất thích hôn hít chỗ đó của mình, tuy đem lại cho cô khoái cảm rất cao, nhưng cũng làm cô vô cùng ngại ngùng, nhất là bây giờ đang là ban ngày, trong phòng rèm che cũng không cản nổi ánh sáng, mọi thứ hiện ra rõ ràng làm cô mắc cỡ không biết làm. Lâm Phương Phương co người lại, đưa tay đẩy cái đầu Dương Kiến Bang ra xa một chút, ngại ngùng nói.

"Đừng...Kiến Bang...rất...mắc cỡ...chỗ đó..."

Dương Kiến Bang mỉm cười đối mặt cô dễ dàng.

"Không phải, Phương Phương. Chỗ đó rất đẹp, mùi vị rất ngon!"

Nói xong lại đem cả người cô kéo lại gần, cúi đầu tiếp tục dùng đầu lưỡi đưa vào bên trong căn quáy. Lâm Phương Phương vốn định nói thêm gì đó, đúng lúc Dương Kiến Bang dùng răng nanh cạo nhẹ hạt châu phía trên u huyết của cô một cái. Một luồng xuân thủy tứa ra, Lâm Phương Phương khẽ rung mình, suy nghĩ thoáng chốc bay lên tận trời xanh. Hai vách tường thịt bên trong hoa huyết không ngừng bị đầu lưỡi chà sát, liên tục co siết lại. Xung quanh chóp mũi Dương Kiến Bang là mùi vị nữ nhân mà anh yêu thương đang động tình. Ngược nhìn lên thấy hai mắt cô long lánh chút nước, cái miệng nhỏ bật ra tiếng rên rí như mèo con, Dương Kiến Bang chỉ cảm thấy máu huyết trong người sôi trào, nhanh chóng thoát ly quần áo, đem cự long sớm đã cứng rắn đâm thẳng vào cửa huyết nhỏ hẹp ướt át kia. Cơ thể Lâm Phương Phương đang trống rỗng bay bổng, bỗng nhiên tiếp nhận thêm một dị vật to lớn, theo bản năng, từ cung của cô nhanh chóng tiến đến ôm siết lấy vật lạ. Một cảm giác chặt chẽ, ẩm ướt lại có phần ấm nóng bao quanh lấy cự long, Dương Kiến Bang không biết có thể diễn tả đến cùng là như thế nào, chỉ thấy cả người vừa thư sướng lại vừa nóng nảy như muốn nổ tung. Anh nhanh chóng di chuyển phần hông, đẩy cự long của mình ra vào không ngừng nơi cửa huyết, chín cạm một sâu, liên tục kích thích Lâm Phương Phương. Phía

trên hai tay anh cũng không nhàn rồi, một tay xoa nắn hai bầu vú, còn lại đem hai ngón tay cho vào miệng cô mô tả động tác ra vào phía dưới. Nhìn gương mặt chìm trong lửa dục của cô, anh khẽ mỉm cười hài lòng, phía dưới càng bỏ thêm sức cố gắng cày cấy. Hai người giằng co khoảng gần một tiếng đồng hồ nữa thì kết thúc. Lâm Phuong Phuong cả người mềm nhũn được Dương Kiến Bang bế trong ngực đem vào buồng tắm bên cạnh tẩy rửa sạch sẽ. Sau đó hai người sóng vai bước đến phòng khách gặp hai cha con Trần tổng, nói là sóng vai bước đi, không bằng nói Dương Kiến Bang nửa ôm nửa dìu Lâm Phuong Phuong đi. Ban đầu anh vốn muốn để cô nằm trong phòng nghỉ ngơi tốt nhưng khi Lâm Phuong Phuong biết Trần Hiểu Lan đợi ở đây liền nhất định muốn đi gặp.

Khi hai người bước vào cũng là lúc cha con Trần tổng chờ đợi đến nóng nảy. Cửa vừa mở, Trần Hiểu Lan thấy bóng dáng cao lớn của Dương Kiến Bang bước vào hai mắt xẹt qua một tia sáng, đến khi thấy bóng dáng Lâm Phuong Phuong bên cạnh, ánh nhìn không tự chủ tối sầm lại. Sao cô đi đâu cũng đụng phải đồ tiện nhân này, Trần Hiểu Lan thầm rủa một tiếng trong lòng. Trần phụ vừa nhìn thấy Dương Kiến Bang bước vào, nhanh chóng đứng dậy tươi cười đưa tay ra bắt, biểu tình thoải mái, bộ dáng thân thanh khí爽 của anh cũng được ông ta thăm cho vào mắt, đẩy lên hi vọng Trần thị sẽ thoát khỏi hiểm cảnh trong lòng. Trần phụ mau mắn bước lên ha ha cười lấy lòng.

"Không nghĩ tới hôm nay lại được gặp mặt Dương phu nhân ở chỗ này, xem xem, hai người thật xứng đôi!"

Ánh mắt Dương Kiến Bang ánh lên một tia hài lòng, bắt tay xong với Trần phụ liền nhẹ nhàng tiêu sái ngồi xuống, Lâm Phuong Phuong ngồi bên cạnh mỉm cười nhưng không nói gì. Trần Hiểu Lan nhìn đến khuôn mặt tinh xảo, da dẻ mịn màng, ánh mắt còn lóng lánh hàm xuân, rõ ràng là bộ dáng người đàn bà được yêu thương nâng niu phá lệ làm cô cảm thấy chối mắt. Ghen tị trong lòng như con mẫn xà gào thét muốn bật ra ngoài, bàn tay vô thức nắm chặt lại, móng tay bầu chặt vào da thịt muốn bật máu. Tại sao cô lại phải ngồi một bên hãm mộ ghen tị nhìn tiện nhân này trôi qua ngày được dễ dàng khoái hoạt như vậy. Không, cô không cam lòng. Trần phụ không để ý đến thay đổi xúc cảm của Trần Hiểu Lan, mà ngồi một bên vừa nói vừa đưa tay đẩy đẩy cô ta ra hiệu.

"Hôm nay tôi tới đây dắt theo con gái xin lỗi với Dương tổng, có gì không phải còn mong Dương tổng bỏ qua cho!"

Dương Kiến Bang bộ dáng quay trở về lạnh nhạt như lúc trước, lơ đãng nói.

"Trần tiểu thư làm sao lại đụng chạm gì tôi, Trần tổng quá lời!"

Bộ dáng không để ý này càng làm trong lòng Trần phụ gấp gáp, tay bên cạnh ra sức đẩy Trần Hiểu Lan thêm cái nữa, cười lấy lòng.

"Nhà chúng tôi không dạy dỗ tốt con gái, mong Dương tổng giơ cao đánh khẽ. Chỉ là con gái còn trẻ người non dạ không hiểu chuyện, mong Dương tổng người lớn đại nhân đại lượng bỏ qua cho!"

"Ha ha bây giờ tôi mới biết tôi lấy vợ trẻ con đấy!"

Lời nói xong, cả khuôn mặt Trần phụ cứng ngắc tím tái. Ông đã quên mất con gái mình bằng tuổi Lâm Phuong Phuong. Nhưng lời nói rồi cũng không còn cách thu lại, chỉ có thể trừng mắt nhìn con gái mình. Trần Hiểu Lan bên cạnh cuối cùng cũng mở miệng, giọng điệu có chút không tình nguyện.

"Là tôi sai lầm bỏ thuốc Dương tổng, mong Dương tổng rộng lượng thứ lỗi!"

Dương Kiến Bang cười như không cười dựa lưng ra sau ghế, mắt nhìn Trần Hiểu Lan.

"À thì ra là Trần tiểu thư bỏ thuốc tôi, nếu không phải chính miệng Trần tiểu thư đây nói, Dương mỗ còn không có biết. Như vậy làm sao nói thứ lỗi hay không nhỉ!"

Trần Hiểu Lan lúc này có chút nóng nảy.

"Nói vậy thì sao Dương tổng anh lại hạ thù lên Trần thị được cơ chứ? Cho dù nói tôi bỏ thuốc anh là sai, cũng không phải nhờ vậy anh và vợ mình lại được một lần nữa ở chung với nhau sao?"

"Như thế tôi ngược lại còn phải nói một tiếng cảm ơn với Trần tiểu thư rồi!"

Trần Hiểu Lan vẫn chưa nghe ra được ý tứ trong đó, tự cho là đúng tiếp tục nói.

"Cảm ơn thì không cần, nhưng anh cũng không nên xuống tay với Trần thị của chúng tôi!"

Trần phụ ngồi bên cạnh nghe con gái nói như vậy, hận không thể ngay tại chỗ cho Trần Hiểu Lan một cái tát tai, quát khẽ một tiếng.

"Hiểu Lan, con ngâm miệng lại cho cha!"

Trần Hiểu Lan tuy vẫn còn một bụng âm ức, nhưng hiển nhiên vẫn sợ Trần phụ nên đành không tình nguyện ngồi im, ánh mắt nhìn Lâm Phuong Phuong càng thêm thù hận. Tất cả đều được Dương Kiến Bang thu hết vào trong mắt. Hừ, dám có tư thù với vợ anh, ngại sống quá tốt sao? Không khí im lặng bao trùm cả căn phòng, nhìn sắc mặt Dương tổng hoàn toàn không đoán ra được tâm tình của anh lúc này, Trần phụ không khỏi cảm thấy trong lòng có rút mấy bận, nếu lần này không thể văn hòa, tương lai Trần thị ông thật không dám nghĩ. Hơn mười lăm phút trôi qua, cuối cùng Dương Kiến Bang mới chậm rãi cất lời.

"Chuyện bỏ thuốc này dù sao cũng không gây ra thiệt thòi lớn nào cho tôi nên coi như dừng lại ở đây!"

Hai cha con Trần Hiểu Lan nghe được lời này cùng nhau thở ra một hơi. Nhưng chưa vui mừng được bao lâu lại nghe Dương Kiến Bang nói tiếp.

"Nhưng sau này chuyện hợp tác giữa Dương thị và Trần thị chúng ta coi như không còn duyên phận. Tương lai, Dương thị và Lâm thị cũng sẽ không nhúng tay vào bất kỳ việc làm ăn nào của Trần thị nữa."

Trần phụ tái mặt. Xưa nay việc làm ăn của Trần thị phần lớn đều đi theo Dương thị và Lâm thị, nếu hai nhà đều bỏ mặc Trần thị qua một bên, không cần nghĩ cũng biết, tương lai Trần thị nhất định là khó càng thêm khó. Trần Hiểu Lan ngồi bên cạnh tức giận vội gắp gắp lên tiếng.

"Chuyện quyết định của Lâm thị cũng không phải là Dương tổng có thể nói. Dù sao chúng tôi cũng chưa từng nghe Lâm tổng đề cập qua chuyện này cơ mà!"

Ánh mắt Trần phụ nhìn sang Lâm Phương Phương thoáng có chút hi vọng cùng chờ mong. Dù sao con gái ông cũng coi như là bạn thân từ nhỏ của Lâm tiểu thư, có lẽ Lâm gia nhìn trên phần nhân tình này sẽ không bỏ mặc Trần thị chứ. Còn Trần Hiểu Lan trong lòng xưa nay vẫn nghĩ mình không sớm thì muộn sẽ kết hôn với Lâm Dật Phong nên chuyện Lâm thị kết hợp cùng Dương thị bỏ rơi Trần thị đối với cô ta càng là chuyện không thể nào. Lâm Phương Phương ngồi một bên này giờ giữ im lặng, cuối cùng cũng mở miệng.

"Chuyện Lâm thị đúng là không tới phiên Dương tổng quyết định thật. Bất quá, việc Trần tiểu thư bỏ thuốc Dương tổng ngay trong tiệc sinh nhật của tôi tại Lâm gia, anh trai tôi cũng phải cho Dương tổng một công đạo. Mà việc này tôi không tiện tham dự. Có gì thắc mắc có thể hỏi thẳng Lâm tổng!"

Trần Hiểu Lan tròn mắt, không kiềm chế được la lớn.

"Không thể nào, Dật Phong không bao giờ đối xử tôi như vậy. Tôi không tin. Cô ghen tị tôi ở chung với anh ấy nên bày ra việc này đúng không?"

Tuy là câu hỏi, nhưng vốn dĩ trong lòng Trần Hiểu Lan cũng đã có tám phần đáp án. Có điều cô ta vẫn ôm lấy hai phần hi vọng không thể buông tha. Dù sao cô ta yêu thích Lâm Dật Phong lâu như vậy, đối với mấy người bạn chơi chung cùng bóng gió nói rằng cô ta sớm muộn gả cho Lâm Dật Phong làm Lâm phu nhân. Bây giờ nói anh đối xử với Trần thị nhà cô thế này, cô thật không muốn tin. Lâm Phương Phương đối với chất vấn của Trần Hiểu Lan cũng không tỏ thái độ gì, chỉ im lặng gọi điện thoại cho Lâm Dật Phong đang làm việc ở nước ngoài. Điện thoại vừa reo một tiếng đã có người nhấc máy, cô bấm loa ngoài cho mọi người trong phòng cùng nghe, giọng nói dịu dàng ôn nhu của Lâm Dật Phong vang lên.

"Phương Phương, có chuyện gì tìm anh sao? Đã ăn trưa chưa?"

Khóe miệng Lâm Phương Phương khẽ mỉm cười, mỗi lần nghe được giọng nói của anh, tâm tình của cô không biết sao liền tốt hơn rất nhiều, cô nhỏ nhẹ đáp lời.

"Chuẩn bị đi ăn rồi. Nhưng còn cha con Trần tổng ở bên này đang muốn hỏi về chuyện Lâm thị chúng ta ngưng hợp tác trong tương lai với Trần thị, nhất là Trần tiểu thư, có vẻ như còn khúc mắc với anh đấy!"

Đầu dây bên kia Lâm Dật Phong cười thành tiếng.

"Có khúc mắc gì? Căn bản anh và cô ta chưa từng có tiếp xúc thân mật, anh cũng không hề có ý nghĩ đó, vậy khúc mắc của cô ta không liên quan đến anh. Còn việc ngưng hợp tác với Trần thị, đó là việc anh đã làm xong quyết định, việc cô ta dám làm thì cũng nên có can đảm thừa nhận hậu quả."

"Nếu vậy em không nói thêm nữa. Anh nghỉ ngơi đi, tối nay em lại gọi cho anh!"

"Được, Phương Phương không có anh ở nhà phải biết tự chăm sóc bản thân cho tốt. Anh rất nhanh sẽ trở về!"

Lâm Phương Phương đáp một tiếng rồi cúp máy. Ngược nhìn về mặt Trần phụ xám xịt cùng gương mặt trắng bệch của Trần Hiểu Lan phía đối diện, cô chậm rãi lên tiếng.

"Hai người cũng nghe thấy, chuyện này thật sự là quyết định của Lâm tổng!"

Trần Hiểu Lan như người mất lý trí, đột nhiên xông lên, muốn túm lấy áo Lâm Phương Phương gào to.

"Là cô, là cô nói gì với anh ấy đúng không? Tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy? Tôi đã làm gì sai cơ chứ? Nếu tôi lấy anh trai cô thì cũng va chạm gì với đứa em gái là cô đâu? Tại sao lại muốn dồn tôi vào đường cùng?"

Trần phụ nhìn thấy thế tái mặt vội vã lao đến kéo Trần Hiểu Lan ra. Bây giờ Trần thị đã như vậy, nếu thật sự để con gái đắc tội với hai nhà Lâm Dương nữa, Trần gia nhất định bị hủy.

"Con điên à? Mau bỏ Dương phu nhân ra!"

Dương Kiến Bang đang muốn xông lên, một tiếng Dương phu nhân liền làm con tức của anh giảm xuống một chút. Trước khi Trần phụ tha Trần Hiểu Lan ra ngoài, Dương Kiến Bang tốt bụng nói thêm một câu.

"Trần thị tiểu thư xem ra cần có một người đến quản giáo thật tốt rồi. Bằng không, Trần gia thật không biết tương lai như thế nào đâu!"

Một câu nói đề tỉnh Trần phụ. Cũng không còn cách nào, ngoài Trần Hiểu Lan ra hai vợ chồng ông còn đứa con trai nữa, nếu tiếp tục để con gái điên cuồng như vậy phá nát tâm huyết cả đời của ông, không bằng kiếm một người có thể quản giáo nó được gả đi, cũng coi như có câu trả lời cho hai nhà

Lâm Dương. Ông nhìn lại, gật đầu một cái.

"Cảm ơn Dương tổng chỉ bảo. Sau này nhất định không để nha đầu này làm loạn phiên đến ngài nữa."

Sau đó nhanh chóng đưa Trần Hiểu Lan đi mất. Đáng lý là một buổi trưa tốt lành, sự xuất hiện của Liễu Thu Thu cùng hai cha con Trần Hiểu Lan hoàn toàn phá vỡ tâm tình của Lâm Phương Phương. Cô dứt khoát cự tuyệt Dương Kiến Bang, một mình ngồi xe trở về nhà, trong lòng thầm bỏ thêm một câu, Dương thị đúng là chỗ có phong thủy đối nghịch với cô, sau này nên ít tới đó mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Những ngày sau, Lâm Phương Phương một lòng làm sâu gạo, chỉ ở nhà ăn và ngủ, đôi khi có đi ra khu trung tâm mua sắm dạo phố một chút. Dương Kiến Bang cũng liên lạc với cô nhiều lần, nhưng sự việc làm cô mất hứng ngày đó vẫn khiến cho Lâm Phương Phương cảm thấy có chút không muốn gặp mặt Dương Kiến Bang. Nói cho cùng, sự việc một nữ hai nam đối với Lâm Phương Phương cho đến giờ vẫn khó chấp nhận. Cô từng đọc nhiều tiểu thuyết thị trấn, trong đó không thiếu những cốt truyện một nữ nhiều nam, nhưng để nói chính bản thân vui vẻ chấp nhận chuyện đó, cô vẫn có phần không thích ứng được, chưa nói đến Liễu Thu Thu và Dương Kiến Bang là hai nhân vật chính xuyên suốt câu chuyện có bàn tay vàng của tác giả, mà đối với miêu tả về tính cách nam chính, Lâm Phương Phương kiểu gì cũng thấy lạnh xương sống, làm người tuyệt tình lãnh mạc, giết người không thấy máu, lục thân bất nhận, mấy câu này đủ để làm cho cô tuyệt đối kiêng kỵ tránh xa. Nghĩ đến cái ngày cô xảy ra quan hệ xác thịt với nam chính, Lâm Phương Phương ngoài việc cảm thấy khả năng giường chiếu cao siêu của anh ra thì tâm trạng cũng vô cùng mâu thuẫn mỗi khi nghĩ đến Lâm Dật Phong, cảm giác như mình đang làm chuyện rất có lỗi với anh.

Ngày Lâm Dật Phong quay trở lại là một ngày mưa tầm tã, cả bầu trời đen tối, nhiệt độ lạnh lẽo, sấm sét sáng choang cả một khoảng bầu trời. Lâm Phương Phương như mèo lười, nằm cuộn mình trong chăn trên ghế da ở phòng chiếu phim trong nhà chăm chú xem một bộ phim tình cảm. Sau khi Lâm Dật Phong tẩy rửa sạch sẽ xong tiến vào phòng, phim đang chiếu đến đoạn nam chính bị rơi xuống vách núi, nữ chính gào khóc thảm thiết, Lâm Phương Phương cũng sụt sịt cái mũi nhỏ liên hồi. Lâm Dật Phong không tiếng động ôm cô vào lòng. Lâm Phương Phương đang thút thít chợt thấy cánh tay bắt ngờ vòng quanh hông, định há miệng la lớn, quay sang thì phát hiện gương mặt tuấn dật của anh kề sát, liền đổi thành vui mừng la lên.

"Anh đã trở lại!"

Lâm Dật Phong dùng mặt cọ nhẹ cái mũi xinh xắn của cô, dịu dàng lên tiếng.

"Phải, anh đã về. Bảo bối có nhớ anh hay không?"

Lâm Phương Phương xoay người đối diện anh, không khách khí vòng tay qua ôm chặt lấy anh.

"Nhớ, em nhớ anh chết đi được!"

Sau đó chủ động dán môi mỏng của mình lên đôi môi mỏng của anh nhẹ nhàng mút một cái. Trên người anh vẫn còn vương mùi sữa tắm bạc hà thoang thoảng, cô vươn tay luồn vào mái tóc vẫn còn ẩm ướt phía trên đầu anh vô nhẹ, kéo anh sát lại. Nụ hôn càng lúc càng thêm táo bạo, Lâm Phương Phương bỗng chốc cảm thấy bản thân mình mong muốn Lâm Dật Phong hơn bao giờ hết. Cơ thể anh, mùi hương nam tính của anh tất cả những gì thuộc về anh, cô đều muốn đem mình hòa tan vào trong đó. Sự chủ động của cô làm Lâm Dật Phong thoáng chút bất ngờ, nhưng nhiều hơn là vui sướng, anh để mặc bàn tay cô di động trên người mình, vẽ một vòng từ đỉnh đầu, đi xuống cổ, lượn qua xương yết hầu rồi xuống ngực, nhẹ nhàng như một sợi lông vũ mềm mại.

Lâm Phương Phương vươn đầu lưỡi quét lên từng chiếc răng bên trong khoang miệng anh, quấn quýt cuốn lấy cái lưỡi ẩm ướt, tham lam nhấp từng giọt nước ngọt ngào. Bàn tay cô như con rắn nhỏ linh hoạt luồn vào bên trong vạt áo Lâm Dật Phong tìm đến hạt đậu đỏ phía trên, không nặng không nhẹ gầy gầy. Anh cũng nhanh chóng thoát đi quần áo ngủ trên người mình. Lúc Lâm Phương Phương hoàn toàn chui ra khỏi tấm chăn, Lâm Dật Phong hít mạnh một hơi, cô thể nhưng không nặc gì bên trong. Lâm Phương Phương cũng không để anh mất tập trung lâu, nhanh chóng đẩy anh nằm xuống dưới. Ghế da trong phòng chiếu phim rất lớn, diện tích gần bằng một cái giường nhỏ, nhưng khi cả người Lâm Dật Phong thật sự nằm đè lên thì lại cảm thấy hình như không thoải mái. Lâm ở địa phương như vậy quả nhiên cũng là một phen thú vị, lần sau nhất định cho người đối lại một cái ghế khác lớn hơn mới được. Trong đầu Lâm Dật Phong chỉ còn lưu lại một câu này. Sau đó, anh liền bị Lâm Phương Phương ngồi lên phía trên bụng. Trong ánh sáng mập mờ của màn hình chiếu phim hắt ra, thân hình cô hiện lên huyền ảo như hồ tiên mị tử, hai bầu ngực săn chắc cùng với hai hạt đậu đã sớm đứng thẳng cao vút, ánh mắt cô mê hoặc, bàn tay nhỏ đang trượt từ trên người anh đi xuống phía dưới. Lâm Dật Phong phát hiện mình hít thở có chút khó khăn. Khi năm ngón tay búp măng của cô đi tới địa phương đó, anh khẽ rùng mình một cái. Phản ứng của anh làm Lâm Phương Phương mỉm cười hài lòng. Ít nhất lần đầu tiên cô chủ động, có thể kích thích anh như vậy cũng coi như không tệ. Lâm Phương Phương đem cả thân thể mềm mại của mình chà nhẹ lên người anh, dùng cả bộ ngực sữa cọ quẹt lên ngực anh, hai đỉnh ngực khiêu khích hai hạt đậu của anh ma sát qua lại. Trong cổ họng Lâm Dật Phong cảm thấy khô đắng, anh liên tục nuốt nước miếng. Lâm Phương Phương tiến đến gần anh khẽ thì thầm, thổi hơi nóng bên tai.

"Anh nói, mấy ngày cách xa em anh có nhớ em hay là không?"

Vừa hỏi, bàn tay phía dưới của cô vươn tới nắm trọn cục long nóng bỏng của anh trong tay, không nặng không nhẹ vuốt ve lên xuống. Phía trên đỉnh đầu

không chịu nổi kích thích, từ sớm đã nhả ra từng giọt từng giọt nước lỏng lạnh, tràn xuống phía dưới thân. Lâm Dật Phong cố gắng kiềm nén, khề cấn trong miệng, khó khăn nhả ra từng chữ.

"Nhớ, anh rất nhớ em!"

Lâm Phương Phương cũng không vì vậy mà chịu buông tha anh, đẩy nhanh tốc độ di động phía dưới, bên trên lại bắt đầu găm cấn trên người anh từng chút một. Khi di chuyển đến hai hạt đậu đỏ đang cương cứng kia, cô từ từ đem chúng lần lượt đưa vào trong miệng, dùng răng nanh cạo cạo, thỉnh thoảng lại đem đầu lưỡi đùa nghịch. Cả người Lâm Dật Phong căng cứng, kích thích trên ngực làm phần trên đầu của cự long lại nhả ra thêm vài giọt nước. Phần ngực cũng là phần nhạy cảm trên cơ thể người đàn ông, bây giờ bị Lâm Phương Phương dùng phương pháp chậm rãi trêu đùa như thế làm cả người Lâm Dật Phong như có lửa đốt. Anh nhanh chóng lật người lại đè cô xuống dưới thân, găm nhẹ một tiếng nhỏ.

"Bảo bối, từ khi nào mà em biết trêu chọc người như vậy, hả?"

Lâm Phương Phương kéo khoé miệng nở một nụ cười câu hồn người, nhanh chóng trượt người xuống phía dưới, đem toàn bộ nam căn của anh nuốt trọn vào trong miệng, đầu lưỡi nhỏ như con rắn lượn lách phía trên đầu cự long ma sát, cái miệng xinh xắn dùng lực đem cự long nuốt chặt, bàn tay cũng không vì thế mà ngừng lại hành động vuốt ve. Lâm Dật Phong bị cô kích thích đến cực hạn, vô thức phát ra tiếng rên rỉ, móng cũng theo nhịp đem nam căn đưa ra đẩy vào trong miệng cô. Lâm Phương Phương âu yếm cự long thêm một lúc nữa rồi bất chợt dừng lại trườn lên trên, mặt đối mặt với anh. Cô đem bàn tay vừa cầm nắm cự long với những ngón tay còn vương chút dịch thủy cho vào miệng nuốt mấy cái, đầu lưỡi nhẹ liếm một vòng quanh môi, sau đó mới chậm rãi lên tiếng khiêu khích.

"Thế nào, anh có thích hay không, Phong?"

Hình ảnh dâm mãnh này ánh vào trong mắt, chọc cho máu huyết trong người anh như muốn sôi trào, Lâm Dật Phong cúi xuống găm cấn đôi môi đỏ ướt át trước mặt, đem những lời cô nói nuốt xuống. Vị ngọt ngào của nước bọt cộng với vị mặn rất nhẹ khó nhận ra lưu vào trong miệng trở thành thuốc kích dục trí mạng. Lâm Dật Phong mạnh mẽ đẩy cự long đã căng trướng cứng rắn vào bên trong nơi đóa hoa ướt át của cô. Cả hai người vì sự kết hợp này mà cùng rên lên một tiếng. Khoé mắt Lâm Phương Phương trượt xuống một giọt nước mắt. Đây là người đàn ông cô yêu, người đàn ông đầu tiên của cô. Lâm Dật Phong nhìn thấy nước mắt lăn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, động tác của anh dừng lại một chút.

"Bảo bối, anh làm em đau sao? Ngoan, không khóc!"

"Không em không đau. Em khóc vì em thấy mình thật hạnh phúc!"

Lâm Phương Phương biết anh thấy cô khóc trong lòng lo lắng. Cô liên tục lắc đầu, cánh tay vươn ra ôm anh sát vào người, phía dưới hạ thân cũng ra sức kết hợp với anh đưa đẩy. Lâm Dật Phong hôn lên đôi mắt, đem lưỡi liếm hết những giọt nước mắt của cô. Phía dưới lại tiếp tục ra vào theo nhịp. Bên trong cô vừa ướt át, nóng ẩm lại vừa xiết chặt, giống như hàng trăm cái giác hút liên tục đem anh hút sâu vào. Nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương chút nước mắt, bộ dạng yếu đuối run rẩy như con thỏ nhỏ làm bản năng chiếm đoạt trong người anh dâng trào. Lâm Dật Phong có chút mất tự chủ, động tác tăng thêm phần mạnh mẽ. Mỗi một cú thúc sâu vào bên trong là một lần nghe thấy cô rên rỉ thành tiếng, cự long lại như lớn thêm một vòng.

"Nói anh nghe, bảo bối. Anh có làm em sướng hay không?"

"Ừm.a.a..có, anh làm em ừm..aa..."

"Hừ, con mèo nhỏ hư hỏng, rên lớn tiếng một chút. Gọi tên anh!"

"Àn... a.a...Phong.ừm.ừm"

"Bảo bối, em nhìn xem cái miệng nhỏ dâm dăng kia cắn nuốt thật chặt a! Là muốn cắn đứt anh hay sao?"

Lâm Dật Phong có thói quen khi làm tình hay nói ra những lời dâm mị này, Lâm Phương Phương sớm đã làm quen với nó, cô cũng không bài xích việc này, còn có phần cảm thấy kích thích mỗi khi nghe chúng. Lúc này đây, cô cũng không còn câu nệ cái gì mà xấu hổ hay ngại ngùng nữa, mà vui lòng đi theo cảm thụ bản năng của mình, cùng kết hợp với động tác của anh, miệng cũng lầm bầm.

"Ừm, Phong...ừm đúng rồi, Phong...chỗ đó...ừm... thật lớn...ừm"

Lâm Dật Phong lần đầu tiên nghe cô rên rỉ dâm ngữ bên tai, phá lệ cảm thấy cực kỳ hưng phấn, bàn tay đem hạt trân châu bên hoa huyết của cô cạo chà xát. Thân thể cô phía dưới anh động tình tỏa ra mùi hương quyến rũ bay vào trong khứu giác. Thần kinh anh bị kích thích đến cực điểm. Cảm giác vừa sung sướng lại vừa như bị giầy vò thống khổ làm anh muốn nổ tung, động tác phía dưới càng thêm mãnh liệt. Ngay lúc anh cảm thấy bản thân sắp không kiềm chế được nữa, Lâm Phương Phương ở dưới bỗng nhiên run rẩy lợi hại, từ cung đang bao bọc cự long của anh bỗng nhiên co rút liên tục, một dòng nước ấm nóng phun lên trên phía đầu nam căn, hai vách tường thịt như đệm cao su siết chặt. Lâm Dật Phong cuối cùng không cầm cự thêm được nữa, dùng sức rút ra đưa vào thêm vài chục cái nữa rồi thẳng lưng đem tất cả tinh hoa của mình bắn vào nơi sâu nhất của hoa huyết. Sau đó cả thân hình anh như mất đi trọng lực nằm đè lên người Lâm Phương Phương thở hổn hển, chỗ kết hợp giữa hai thân thể vẫn chưa từng bị tách ra.

Lâm Phương Phương nhắm mắt lại cảm nhận một luồng thủy nhiệt nóng bỏng bắn vào bên trong thân thể mình. Thân hình săn chắc thon dài của Lâm Dật Phong đè lên người nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy nặng. Cô nhắm chặt mắt lại, ôm siết Lâm Dật Phong vào người mình. Một hồi sau, cảm giác được kích thích đã dịu xuống, Lâm Phương Phương mới nhỏ tiếng thở thê bên tai Lâm Dật Phong.

"Phong, em có việc muốn nói với anh!"

Lâm Dật Phong nghe cô lên tiếng, khẽ lật người nằm sang bên cạnh, dang tay ôm lấy thân hình thơm tho nhỏ bé của cô vào lòng, dịu dàng nói.

"Có chuyện gì sao?"

Lâm Phương Phương chần chờ một lát, Lâm Dật Phong như cảm thấy được bất thường, nét mặt thêm vài phần nghiêm túc, đem khuôn mặt mình đối diện với cô, kiên nhẫn hỏi lại.

"Sao vậy? Thật sự có chuyện?"

"Ừm, em muốn...không muốn...tiếp tục xảy ra quan hệ với Dương Kiến Bang nữa!"

"Hừm? Tên đó lại làm chuyện gì chọc em mất hứng sao?"

"Không có...chỉ là em..."

Nhìn lên vẻ mặt chăm chú lắng nghe của Lâm Dật Phong, cô có phần khó nói ra lời, Lâm Phương Phương hít vào một hơi rồi nhắm chặt mắt liều mạng nói.

"Em yêu anh, chỉ muốn làm chuyện đó với một mình anh thôi, em không muốn giữa chúng ta có thêm ai khác, em không muốn!"

Nói xong những lời này, Lâm Phương Phương cũng đem cả đầu mình vùi vào trong ngực Lâm Dật Phong, nghe thấy trái tim anh đập từng nhịp hữu lực, bên mũi mùi cơ thể nam tính của anh vòng quanh cô mới cảm thấy tâm trí mình bình tĩnh lại. Không biết sao lúc này, cô thấy khóe mắt mình ẩm ướt, chớp mũi chưa xót. Nước mắt không biết từ đâu lộp bộp chảy xuống, trong phút chốc ướt đẫm một khoảng trước ngực anh. Lâm Dật Phong nghe từng giọt từng giọt nước rơi tí tách xuống ngực mình, như từng mũi kim đâm thấu vào trong tim. Lúc quyết định cho một người đàn ông khác đụng vào cô, anh chỉ nghĩ đến sức khỏe thân mình cô, chưa nghĩ đến tình cảm cô dành cho anh sẽ bị tổn thương như vậy. Trong chuyện này anh vốn nghĩ chỉ mình anh hi sinh, nhìn đau nhìn một người khác ngoài anh giao hoan với cô, thậm chí là ngay trước mắt mình anh cũng chịu được, miễn là cô hoàn hảo an toàn, vậy là đủ rồi. Không nghĩ tới trong lòng cô khó chịu đến mức này. Lần đầu tiên trong đời, Lâm Dật Phong băn khoăn không biết có phải trước đó anh đã quyết định sai rồi không! Cánh tay ôm Lâm Phương Phương càng thêm xiết chặt, anh khẽ hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô, thở dài.

"Anh xin lỗi! Là anh không tốt!"

Lâm Phương Phương cũng không trả lời, đầu vẫn vùi vào trong ngực Lâm Dật Phong nức nở. Không, là cô không tốt mới đúng, nếu cô không ngu ngốc để người ta bỏ thuốc mình thì mọi chuyện đã không như thế này. Nếu cô kiên quyết hơn chút nữa, cô đã không cùng Dương Kiến Bang làm chuyện ấy, làm sao chỉ trách mỗi mình anh được. Nghĩ đến kẻ đã bỏ thuốc mình ngày ấy, trong đầu Lâm Phương Phương xẹt qua một khuôn mặt quen thuộc, Liễu Thu Thu, cùng nụ cười thanh thuần tưởng như vô hại kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Buổi tối ngày hôm ấy, sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lâm Dật Phong liền gọi điện thoại hẹn Dương Kiến Bang đến nhà. Chuyện này có chút khó mở lời, nhưng anh cũng không nghĩ sẽ làm cho Lâm Phương Phương ngột ngạt khó chịu. Nếu thật sự cô không muốn cùng Dương Kiến Bang, vậy thì để cô trực tiếp nói rõ ràng một lần vậy.

Khi Dương Kiến Bang bước vào phòng ngủ của Lâm Phương Phương, không khí có phần kỳ dị, Lâm Dật Phong ngồi trên ghế dựa im lặng, Lâm Phương Phương ngồi cúi đầu trên giường cũng không cất tiếng. Dương Kiến Bang mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

"Khụ. Hai người là có chuyện gì sao?"

"Kiến Bang, hôm nay tôi gọi anh đến vì Phương Phương có chuyện muốn nói với anh. Tôi ra ngoài trước!"

Lâm Dật Phong cuối cùng mở miệng, sau đó nhanh chóng bước ra ngoài đóng cửa lại, trong phòng phút chốc chỉ còn lại hai người. Chuyện này anh ở đây cũng không tiện, tốt nhất anh nên tránh mặt.

Lâm Dật Phong vừa đi, Dương Kiến Bang bỗng cảm thấy một cỗ bất an dâng lên trong lòng, anh lại gần Lâm Phương Phương vẫn đang ngồi cúi mặt trên giường rồi ngồi xuống bên cạnh.

"Phương Phương có chuyện gì muốn nói với anh? Vì sao lại thần bí như vậy?"

Lúc này Lâm Phương Phương mới ngước mắt lên nhìn anh, hai hốc mắt đã đỏ từ khi nào. Cô cất giọng khàn khàn, vừa nghe liền biết cô trước đó nhất định đã khóc được một lúc.

“Kiến Bang, em muốn chúng ta dừng lại ở đây thôi!”

Lời vừa dứt, Dương Kiến Bang như bị sét đánh mạnh, cả người lung lay muốn đổ, cũng may anh ngồi trên giường chứ không phải đứng nên không có té ngã xuống. Trong lòng anh là một trận chua xót cào xé. Anh khó khăn lên tiếng hỏi.

“Vì sao? Vì sự xuất hiện của Liễu Thu Thu?”

“Không phải. Chỉ là em không muốn tiếp tục nữa!”

“Vì sao? Vì sao không cho anh cơ hội? Không lẽ sai một lần là không còn cơ hội quay đầu sao?”

Anh yêu cô, càng lúc càng yêu. Nhưng làm như thế nào tâm của cô thủy chung vẫn không trở lại. Chưa bao giờ Dương Kiến Bang lại cảm thấy bản thân bất lực như vậy. Nếu có thể cho thời gian quay ngược trở lại, anh nhất định sẽ không phạm phải sai lầm như trước, nhất định một lòng một dạ yêu thương cô. Nhưng, trên đời không có thuốc hồi hận!

“Ít ra cũng cho anh biết lý do không thể sao? Ít nhất anh cũng rõ ràng nguyên nhân tại sao mình thất bại, có đúng không?”

“Em...em...em không muốn gần gũi ai ngoài Dật Phong. Em...cũng không muốn làm anh ấy đau lòng!”

Dương Kiến Bang cười khổ, đau đớn nói.

“Phương Phương, em thả loạn luân với anh trai của mình cũng không muốn để cho anh một cơ hội? Em vì luyến tiếc anh ta đau lòng, nhắm tâm đâm một dao vào tim anh sao?”

Lâm Phương Phương lần này cũng không trả lời, nhắm mắt lại quay đi chỗ khác. Dương Kiến Bang giận dữ xoay người cô lại, bắt cô mở mắt nhìn mình, gần giọng từng tiếng một.

“Em mở mắt ra nhìn anh. Nói cho anh nghe, anh có chỗ nào không bằng Lâm Dật Phong?”

Lâm Phương Phương bị bắt buộc phải mở mắt, cuối cùng không nhắm tâm nhìn lên khuôn mặt đầy đau khổ của anh, yếu ớt mở miệng.

“Anh cần gì phải vậy? Ngoài kia còn rất nhiều người tốt hơn em gấp vạn lần. Với điều kiện của anh, tội tình gì phải cùng người cộng thể?”

“Nhưng anh không cần ai ngoài em cả! Cộng thể thì sao, anh không quan tâm. Anh chỉ cần biết anh yêu em là đủ!”

“Nhưng em không làm được như vậy!”

‘Em thật sự rất sợ con người của anh, em không biết khi nào thì anh sẽ đổi ý quay lại với nữ chính Liễu Thu Thu rồi cùng cô ta đối phó với em’. Trong đầu Lâm Phương Phương gào thét một câu như thế, nhưng cô thủy chung vẫn cắn chặt hàm răng lại, ngăn cho lời nói tràn ra ngoài. Dương Kiến Bang bất lực buông hai vai Lâm Phương Phương xuống, ôm đầu nhắm mắt tuyệt vọng. Anh phải làm sao, phải làm sao? Từ khi phát hiện bản thân càng lúc càng chìm sâu vào tình cảm này, anh đã buông bỏ rất nhiều thứ, tự tôn của một người đàn ông anh cũng không giữ lại, chấp nhận cùng người cộng thể, nhưng bây giờ, đến cả như vậy cô cũng không muốn. Cho dù là những lần cùng anh âu yếm anh luôn cố gắng hết sức làm cho cô thỏa mãn, nhưng tất cả những thứ đó cũng không đủ để giữ chân cô lại, cô vẫn không cần có anh bên cạnh! Dương Kiến Bang vô lực thì thào.

“Đừng như vậy có được không? Anh biết sai rồi! Anh thật sự biết sai rồi, không được sao? ”

Ngữ khí hèn mọn cầu xin, cũng là duy nhất từ trước đến nay Dương Kiến Bang anh chưa từng thể hiện ra với bất kỳ ai. Lâm Phương Phương làm sao không nghe ra được chua xót cùng đau đớn trong lời nói của anh, nhưng bản thân là một nữ phụ, số mệnh nhất định là không đầu lại nữ chính, cô chỉ muốn yên ổn sống thật tốt đẹp hiện tại, hoàn toàn không muốn có bất kỳ dây dưa nào với nữ chính cả. Nghĩ đến kết cục truyện, nam chính vì nữ chính mà chà đạp nữ phụ, nuốt trọn cả tập đoàn Lâm thị, Lâm Phương Phương đánh cái rưng mình. Giọng nói mang theo một tia quyết tâm, nhưng vẫn có chút nhẹ nhàng uyển chuyển.

“Anh đừng như vậy có được không? Anh còn tương lai rất rộng ở phía trước, không cần phải vì em mà làm quyết định khiến nhiều người cười chê. Cộng thể rất khổ sở. Đau dài không bằng đau ngắn.”

Một cổ tuyệt vọng vọt lên đầu làm Dương Kiến Bang có chút choáng váng. Cô hẳn là đã rất quyết tâm khi nói ra những lời này với anh, như vậy anh còn níu kéo thế nào nữa? Vô dụng, có làm gì giờ đây cũng vô dụng, không bằng chấp nhận để giữ lại chút tôn nghiêm ít ỏi trước mắt cô. Dương Kiến Bang khó khăn đứng dậy, nở nụ cười còn khó coi hơn khóc.

“Nếu em đã quyết ý như vậy, xem ra anh cũng không còn lựa chọn nào. Anh chúc em luôn hạnh phúc!”

Dứt lời xong, Dương Kiến Bang đi nhanh ra khỏi phòng. Anh thật sự không đủ dũng khí ở lại lâu thêm phút nào nữa, tránh cho bản thân hối hận đổi ý. Sau khi Dương Kiến Bang rời đi, Lâm Dật Phong nhẹ nhàng tiến vào phòng. Lâm Phương Phương trùm chăn kín qua đầu nằm trên giường, không khí trong phòng có chút ngột ngạt. Lâm Dật Phong mở hé cửa sổ ra một chút, một luồng không khí mới tràn vào mang theo một mùi hương hoa nhè nhẹ. Anh khẽ mở hé góc chăn, lộ ra cái đầu nhỏ nhỏ của cô, dịu dàng dễ dàng.

“Nếu em đổi ý vẫn còn kịp. Tên kia chắc vẫn chưa đi được xa đâu!”

Lâm Phương Phương mở to đôi mắt đã sớm đỏ ửng, lắc đầu cắt giọng.

“Không cần, hai chúng ta sống với nhau như thế này em đã thấy đủ. Anh ấy cũng nên có cuộc đời của mình!”

Lâm Dật Phong cũng không tốt nói thêm gì nữa. Cô đau lòng anh, chỉ muốn một mình anh, điều đó làm cho anh thật cao hứng. Nhưng nhìn thấy cô vì người đàn ông khác trở thành cái bộ dạng này, anh cũng thấy trong lòng có chút khổ sở. Chỉ sợ là cô đã yêu Dương Kiến Bang rồi mà chính bản thân cô còn chưa nhận ra đi. Anh lặng lẽ ôm lấy thân hình nhỏ bé của cô vào sát bên mình. Một đêm nặng nề trôi qua, cả ba người mỗi người ôm một tâm trạng khác nhau vượt qua thời gian, chờ trời sáng.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Lâm Dật Phong rời giường đi làm, Lâm Phương Phương vẫn còn chìm trong giấc ngủ, hai mắt cô vẫn còn chút sưng làm anh thấy đau lòng không dứt, động tác lúc rời giường cũng thêm mấy phần nhẹ nhàng, sợ làm cô tỉnh giấc.

Đến cao ốc Lâm thị, Lâm Dật Phong vừa vào đến văn phòng của mình, chưa kịp ngồi xuống chuông điện thoại đã reo, giọng của quản lý Hà vang lên bên đầu dây bên kia.

“Thiếu gia, bây giờ tôi có thể gặp thiếu gia ở quán cà phê X bên cạnh cao ốc Lâm thị được không?”

“Có chuyện gì sao má Hà?”

Lâm Dật Phong hơi chút ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên quản lý Hà muốn nói chuyện với anh ở bên ngoài, từ trước đến giờ mọi việc trong nhà có gì cần thiết bà cũng là trực tiếp nói với anh ở nhà. Giọng quản lý Hà ở đầu dây bên kia hơi nức nở, vừa nghe liền biết bà vừa trải qua một cơn xúc động.

“Tôi...tôi muốn xin nghỉ việc. Nhà.. nhà tôi có việc gấp!”

“Vậy má chờ một chút tôi sẽ xuống ngay!”

Lâm Dật Phong vội vã đặt tập công văn trên tay xuống bàn, bước nhanh ra khỏi văn phòng đi đến chỗ hẹn. Quản lý Hà chăm sóc hai anh em anh từ nhỏ đến giờ, sau khi cha mẹ anh qua đời lại càng dụng tâm yêu thương, cả đời bà không lập gia đình, coi hai anh em anh giống như con ruột, lo lắng từng tí một, giữa anh em anh và bà từ lâu đã không còn là mối quan hệ chủ tớ, quản lý Hà rất được anh tôn trọng, xưng hô cũng không giống với người khác, trực tiếp gọi bà là ‘má Hà’.

Khi Lâm Dật Phong đến nơi đã thấy quản lý Hà ngồi đó từ bao giờ, liên tục nhìn ra cửa. Quán cà phê X gần cao ốc Lâm thị được coi như là một quán sang trọng, bàn ghế được sắp xếp tỉ mỉ, dùng tấm bình phong làm ngăn cách giữa các bên, vừa tạo được không gian riêng tư lại vừa có thể trang trí. Bây giờ là buổi sáng, quán vẫn chưa có khách đến ngồi, anh và quản lý Hà được coi như là những khách hàng đầu tiên trong ngày. Lâm Dật Phong vừa kéo ghế ngồi xuống, nhân viên phục vụ đã nhanh chóng đặt xuống bàn ly cà phê thơm phức. Bao nhiêu năm chăm sóc hai anh em Lâm Dật Phong, sở thích ăn uống của hai người ra sao, quản lý Hà vẫn coi trọng, đặt trong lòng, trước khi anh đến đã dặn người làm cà phê đúng khẩu vị anh thường dùng, cà phê thượng hạng từ châu nữ, một phần đường hai phần sữa.

Sau khi Lâm Dật Phong uống một hớp mới im lặng nhìn vào mắt quản lý Hà, chờ đợi bà lên tiếng. Quản lý Hà cũng không vòng vo, nói thẳng vào vấn đề.

“Hôm nay tôi đến tìm thiếu gia để xin nghỉ làm. Thiếu gia cũng biết, tôi còn sót lại cha mẹ già dưới quê, bao năm rồi tôi thiếu sót không phụng dưỡng họ. Mới sáng sớm nay tôi nhận được cuộc gọi từ người quen, nói cha mẹ tôi bị té ngã ở nhà, giờ không thể tự sinh hoạt. Tôi muốn quay trở về phụng dưỡng họ phần đời còn lại. Thiếu gia và tiểu thư bây giờ cũng đã lớn, không còn gì để tôi phải lo lắng nữa!”

“Chuyện này xảy ra có chút đột ngột, để tôi sắp xếp người đưa má về quê, lại sắp xếp thêm bác sĩ riêng và hộ lý đỡ đần má công việc chăm sóc. Má không cần phải nghĩ luôn, Lâm gia vẫn là nhà của má, khi nào má muốn quay về, Lâm gia vẫn mở rộng cửa chào đón má!”

“Tôi cảm ơn thiếu gia chăm sóc. Hôm nay tôi hẹn thiếu gia ra đây còn có một chuyện tôi không tiện nói ở nhà.”

“Má cứ nói!”

Nói xong câu này, quản lý Hà còn cẩn thận nhìn xung quanh một vòng, chắc chắn không có ai mới dám nhỏ tiếng hỏi.

“Có phải thiếu gia và tiểu thư xảy ra quan hệ?”

Lâm Dật Phong nghe xong có chút lúng túng hiện lên trên mặt. Dù sao chuyện của anh và cô đã vượt qua rào chắn đạo đức, không phải là chuyện tốt cho người khác biết. Quản lý Hà nhìn thấy phản ứng này của anh, thờ dãi một tiếng, tiếp tục.

“Thiếu gia không nói tôi cũng đã biết. Có một lần tôi đem đồ ăn khuya cho tiểu thư, đến trước cửa phòng có nghe chút tiếng động.”

Nghe đến đây, khuôn mặt Lâm Dật Phong đỏ lên. Làm chuyện xấu bị người bắt gặp đúng là chuyện khó cất mặt lên được. Quản lý Hà cũng không chờ anh lên tiếng, vẫn tiếp tục nói, có phần như lăm vào kỳ ức.

“Thật ra chuyện này cũng không thể trách thiếu gia được, hai anh em mất cha mẹ từ sớm, nương tựa lẫn nhau, sinh hoạt không có ai trông chừng, để chung phòng với nhau từ nhỏ đến lớn, chuyện xảy ra quan hệ cũng khó trách lên người thiếu gia. Tuy nhiên, có một chuyện tôi nghĩ là mình nên nói ra, có lẽ giúp được hai người. Chuyện này đáng lý tôi sẽ giữ trong bụng đến khi xuống mồ, nhưng cả hai người đã đến tình trạng này, nói ra có lẽ là tốt nhất!”

“Má cứ nói, tôi nghe!”

Quản lý Hà từ ái gật gù đầu.

“Lúc thiếu gia còn nhỏ có bị một lần tai nạn, làm mất đi chút ký ức, lão gia và phu nhân dựa vào chuyện đó cũng liền đem sự việc đi xuống, căn dặn người làm trong nhà không ai được nhắc đến. Tiểu thư và thiếu gia vốn dĩ không phải anh em ruột. Mà tiểu thư là do một lần phu nhân đi ra ngoài về đến nhà, thấy tiểu thư còn đang quần trong bọc tã, bị người vứt bỏ trước cổng, phu nhân từ lúc sinh được thiếu gia xong thì thân thể không tốt mang thai lần nữa, đó vẫn là nỗi canh cánh trong lòng bà cho đến khi nhặt được tiểu thư, phu nhân liền coi như duyên phận, giữ lại bên người nuôi nấng như con gái ruột. Sau đó thì thiếu gia bị tai nạn mất trí nhớ. Chuyện qua rất nhiều năm, tôi những tưởng không cần phải lời ra, nhưng hôm nay, tôi nghĩ nói ra chân tướng vẫn là tốt hơn cho hai người.”

“Má nói cái gì? Má nói lại tôi nghe?”

Thông tin quá mức bất ngờ làm Lâm Dật Phong phản ứng không kịp, chỉ biết lắp bắp hỏi lại. Quản lý Hà hơi đề cao âm giọng một chút.

“Tôi nói Lâm tiểu thư không phải là con gái ruột của Lâm gia, không phải là em gái ruột của thiếu gia ngài!”

Lâm Dật Phong nghe khăng định lại một lần nữa mới chắc chắn mình không nghe lầm. Trong thoáng chốc ánh mắt mừng rỡ như điên, không biết nói gì thêm, chỉ có thể cầm tay quản lý Hà thật chặt. Thật tốt quá, anh và Phuong Phuong không chung huyết thống, điều đó nói lên, anh và cô thật sự có thể có tương lai với nhau, anh thật sự có thể quang minh chính đại ở cùng cô.

Phía bên kia bình phong, một người cũng đang lâm vào trạng thái mừng rỡ hết như anh, đó là Trần Hiểu Lan. Từ lúc hai cha con Trần Hiểu Lan rời khỏi Lâm thị, cha ả vẫn oán trách và không ngừng tìm hôn sự cho ả. Tất cả những người đến đều không một ai có thể lọt vào mắt ả được. Chưa kể Trần Hiểu Lan vẫn không buông tha cho một tia hi vọng rằng Lâm Dật Phong không thể hoàn toàn không bị ả làm cho động tâm nên sau khi biết Lâm Dật Phong thường hay đến nơi đây uống cà phê, ngày nào ả cũng đến đây ngồi từ sáng sớm chờ đợi, không ngờ hôm nay ả lại chờ được một tin tức tốt như vậy. Đoạn đầu cuộc đối thoại ả thật ra không nghe rõ ràng, nhưng câu khẳng định Lâm Phuong Phuong không phải là con gái ruột Lâm gia, nhờ quản lý Hà hơi đề cao âm giọng nên ả nghe được khá rõ, chỗ ngồi của ả hôm nay lại bị bức bình phong che khuất, ai có thể nghĩ được bên phía đó có người ngồi hay không. Lần này để ả nhặt được chuyện tốt đến bức này, để xem sau khi xuất thân thật sự của tiện nhân kia bị công bố, ngày sau của cô ta khi mất đi thân phận Lâm gia tiểu thư sẽ như thế nào, Lâm Dật Phong cùng Dương Kiến Bang có còn sủng ái cô ta như trước giờ nữa hay không, Trần Hiểu Lan thật sự nghĩ thôi cũng đã thấy trong lòng kích động vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Lâm Dật Phong mang tâm trạng vui sướng đi như bay ra khỏi quán cà phê. Sau khi hủy toàn bộ lịch trình làm việc trong ngày trước con mắt trọn to hết cỡ của thư ký, anh lên xe trực tiếp lái thẳng về nhà, giữa đường còn ghé qua tiệm hoa mua một bó hoa baby lớn trắng ngần, đây là loại hoa mà Lâm Phuong Phuong thích nhất. Không thể không nói, thông tin mà quản gia Hà vừa nói với anh buổi sáng là một tin làm cho anh kích động nhất từ trước tới giờ, cũng dứt khoát cởi bỏ xuống phần nặng nề còn lại trong lòng anh. Từ nay anh đã có thể quang minh chính đại yêu cô, có thể nghĩ tới tương lai với những đứa con xinh xắn cùng cô, trên đời này với anh không còn chuyện gì có thể vui sướng hơn. Quảng đường lái xe thường ngày mất hơn nửa tiếng mới về nhà, nhưng hôm nay anh dùng tốc độ nhanh nhất có thể rút ngắn xuống còn hơn mười lăm phút.

Vừa về đến nhà, Lâm Dật Phong vội vàng vứt chìa khóa xe cùng áo vest cho người giúp việc, chạy như bay lên lầu, hướng phòng ngủ của Lâm Phuong Phuong đi tới. Lâm Phuong Phuong lúc này vừa mới tắm rửa xong bước ra, trên người còn quấn một chiếc khăn tắm màu trắng, mái tóc vừa được cô sấy khô xỏa xuống bờ vai trần mềm mại. Khi Lâm Dật Phong bước vào phòng, Lâm Phuong Phuong đang đứng trước gương gần phía cửa sổ, ánh nắng vàng như sợi tơ chiếu trên gương mặt xinh xắn làm nổi bật lên từng đường nét tinh xảo, khăn tắm mỏng manh quấn hờ quanh ngực không che được hết những đường cong hấp dẫn mà càng làm nó như ẩn như hiện cực kỳ cuốn hút. Lâm Dật Phong ba bước thành một tiến đến ôm lấy cô xoay tròn. Lâm Phuong Phuong cười khúc khích la lớn.

"Bỏ em xuống..ha ha..mau bỏ em xuống, Dật Phong!"

Lâm Dật Phong cũng không trả lời, đi đến ngồi xuống giường, chuyển tư thế bế cô đặt lên đùi mình, khẽ cúi đầu xuống, đắp lên môi cô một nụ hôn dài. Anh hôn cô say mê, cuồng nhiệt như chưa bao giờ được hôn. Đầu lưỡi hung hăng tiến vào trong khoang miệng, cạy mở từng chiếc răng nhỏ xinh, liếm nuốt từng giọt nước ngọt ngào tiết ra trong miệng cô, thẳng cho đến khi Lâm Phuong Phuong khó thở gãy dựa anh mới hài lòng rời môi cô, giữa hai khuôn mặt là một đường chỉ bạc mỏng manh lấp lánh dưới ánh nắng đang xuyên vào phòng. Thái độ nhiệt tình bất ngờ của anh làm cô vừa ngạc nhiên lại vừa hạnh phúc.

"Sao hôm nay anh về sớm vậy? Có chuyện gì vui à?"

"Ừ đúng là có chuyện vui. Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn mừng!"

Nói xong anh còn đùa giỡn kéo kéo góc khăn trên người cô. Lâm Phuong Phuong mắc cỡ gất nhẹ.

"Đừng đùa, tuột ra bây giờ!"

"Thì cứ để nó tuột ra. Dù sao em không mặc gì vẫn rất đẹp!"

"Luuu mạnh!"

Lâm Phương Phương bị anh đùa giỡn tức giận như con mèo giương móng vuốt, đứng dậy định bỏ đi chỗ khác. Lâm Dật Phong thấy vậy vội vã vươn tay kéo cô lại, thái độ thành khẩn.

"Đừng đi! Là anh sai rồi. Bà xã đại nhân đại lượng."

"Ai là bà xã của anh? Đừng nói lung tung..."

Nói đến đây, cô tự nhiên cảm thấy nghẹn ngào. Đúng vậy, cô và anh là hai anh em, đạo lý luân thường sẽ không bao giờ có thể chấp nhận tình yêu này. Lâm Dật Phong tự nhiên cảm thấy cô thay đổi cảm xúc, liền biết cô nghĩ đến cái gì, anh dịu dàng ôm cô vào lòng dỗ dành.

"Đối với anh, em là bà xã duy nhất, mãi mãi không ai có thể thay thế được em trong lòng anh!"

"Ừm, ừ!"

Lâm Phương Phương gạt đầu nhẹ, hít mũi một cái rồi quay sang nhìn anh hỏi.

"Sao hôm nay anh về sớm thế? Ở công ty không có chuyện gì à?"

Nghe thấy cô muốn đổi đề tài câu chuyện, Lâm Dật Phong cũng hài lòng hòa theo, vui vẻ đáp lời.

"Hôm nay anh có chuyện vui. Không, là chúng ta có chuyện vui nên anh nghỉ một ngày, dắt em đi chơi!"

"Em cũng có chuyện vui? Không phải chuyện vui nhất của em là ở bên cạnh anh hay sao?"

Lâm Phương Phương chun cái mũi trâu ghẹo, Lâm Dật Phong chính là yêu nhất chính là biểu cảm này của cô, sùng nịch cúi xuống in lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng. Lâm Phương Phương cũng nhiệt tình đáp trả, vươn đôi tay trắng mịn như ngọc thạch quấn lấy cổ anh, đầu lưỡi cô cũng hòa theo đùa nghịch cùng anh trong miệng. Chiếc khăn tắm sớm đã bị Lâm Dật Phong kéo xuống vớt chông chênh dưới đất làm làn da trắng như bạch ngọc của cô bại lộ trước mắt anh. Lâm Dật Phong cẩn thận đưa tay vuốt nhẹ, ánh mắt si mê nhìn Lâm Phương Phương không chớp. Rồi khỏi hai cánh môi mỏng, anh nhẹ nhàng hôn lên cần cổ thon, bàn tay dùng lực xoa nắn hai khóa căng trần trước ngực cô, ngón tay chốc chốc lại đem đỉnh nhọn miết nhẹ. Lâm Phương Phương nhắm mắt hưởng thụ cảm giác tê dại truyền đi khắp thân thể theo từng cử động bàn tay của anh. Khi ngón tay trượt xuống nơi non nớt mềm mại phía dưới, khẽ tách ra hai cánh hoa xinh đẹp rồi tiến vào bên trong u cốc, cổ họng cô bật ra một tiếng rên nhỏ, một luồng thủy nhiệt theo chuyển động ngón tay chảy ra bên ngoài, cơ thể Lâm Phương Phương dưới cơn kích thích liên tục tỏa ra một mùi thơm quyến rũ. Quần áo trên người Lâm Dật Phong đã được anh thoát xuống từ lúc nào. Vòng ngực tinh trắng cùng cơ bụng săn chắc màu lúa mạch của anh nổi bật trước mắt cô, hơi thở nam tính vây quanh làm Lâm Phương Phương thoáng chốc chìm vào mê muội. Lâm Dật Phong âu yếm thì thầm bên tai cô, tiếng nói như tiếng đàn réo rắt dụ hoặc.

"Phương Phương, sinh con cho anh, có được không?"

Lâm Phương Phương mờ mịt nhìn vào mắt anh, sinh con sao? Anh quên rằng hai người bọn họ vốn định sẵn là không thể cùng nhau sinh con sao? Cơ thể Lâm Phương Phương đang bay bổng trong cảm giác phiêu bồng trong chốc lát vì đề nghị của Lâm Dật Phong mà trở về trạng thái tỉnh táo. Cô chưa xót trả lời anh.

"Không phải anh cũng biết giữa chúng ta là không thể sinh? Anh đang đùa cợt em sao?"

Lâm Dật Phong yêu thương sờ trán cô, vén những sợi tóc đen lòa xòa sang hai bên, sau đó chậm rãi thả một nụ hôn rồi nhẹ giọng đáp trả.

"Không, anh hoàn toàn nghiêm túc. Hôm nay quản gia Hà nói với anh một bí mật. Bảo bối, chúng ta không phải anh em ruột, hoàn toàn có đủ tư cách cùng nhau sinh con!"

Lâm Phương Phương nghe xong tròn to mắt, không thể tin được lắp bắp trong miệng hỏi lại.

"Là... là thật? Anh không có gạt em?"

"Là thật. Nếu em không tin, chiều nay chúng ta đi làm xét nghiệm chứng thực!"

"Không! Đi, đi ngay bây giờ, em không thể đợi đến chiều được!"

Lâm Phương Phương nói xong hấp tấp xuống giường, chạy đến tủ quần áo lục lọi. Để lại Lâm Dật Phong nằm chổng trơ trên giường, tiểu đệ phía dưới còn đang sừng sững đứng vững chãi. Giương mắt anh khẽ nhéo lên một nụ cười khổ, lắc lắc đầu cố gắng đè nén dục vọng trong lòng xuống, rồi anh đi đến bên cạnh cô hỗ trợ mặc quần áo, bản thân mình cũng nhanh chóng kiểm một bộ đồ mới mặc vào.

Trên xe đi đến bệnh viện, Lâm Phương Phương ngồi cũng không yên tâm mà nhấp nhòm nhìn hai bên đường, quãng đường vốn dĩ mọi thường không có gì, vậy mà sao hôm nay cô lại thấy như nó dài ra đi mãi không đến. Lâm Dật Phong lái xe bên cạnh nhìn thấy biểu cảm sốt ruột đỏ khòe miệng cong lên,

trong lòng là một mảnh ấm áp.

Xe rẽ vào bệnh viện D, đi vào khu vực đậu xe riêng dành cho những bệnh nhân có thân phận nhạy cảm. Viện trưởng bệnh viện này vốn là bạn thời đại học của Lâm Dật Phong nên mỗi lần anh có việc đến đây đều không cần phải chờ lâu, và lại trực tiếp viện trưởng sẽ khám cho anh. Yêu cầu hôm nay có phần đặc biệt, là xét nghiệm ADN chứng minh quan hệ huyết thống của hai anh em nhà họ Lâm, đích thân trưởng khoa huyết học dưới sự chỉ đạo của viện trưởng thực hiện. Sau khi lấy mẫu máu cùng mẫu tóc giữ lại, Lâm Dật Phong được hẹn đến ngày hôm sau sẽ nhận được kết quả.

Rời bệnh viện, tâm trạng Lâm Phương Phương vẫn chưa hết kích động. Nếu chuyện này là thật, đồng nghĩa với việc cô sẽ được công khai nắm tay anh dạo phố, công khai đi bên cạnh với danh nghĩa là bạn gái chứ không phải là em gái, cũng được công khai đem những người đàn bà vây xung quanh anh đuổi đi xa, công khai yêu anh, thật là tốt quá, hai hàng nước mắt theo ý nghĩ chảy tràn ra hai bên. Lâm Dật Phong dịu dàng đưa tay lau mắt cho cô, sùng sục nói.

"Tại sao lại khóc? Việc này là việc vui không phải sao, bảo bối?"

"Đúng, là việc vui. Chúng ta có thể quang minh chính đại sống bên nhau mà không sợ người đời cười chê nhạo báng. Em cũng không cần phải ngày đêm lo sợ việc này sẽ làm hại đến anh nữa!"

Lâm Phương Phương vừa nói vừa gật đầu, nhưng nước mắt vẫn cứ tràn ra như vỡ đê. Ở phía xa xa khuất tầm nhìn của hai người, một ống kính máy ảnh bấm tách tách liên hồi. Từ lúc xe của Lâm Dật Phong lăn bánh ra từ biệt thự Lâm gia đã có người lái xe đuổi theo cho đến khi anh đưa Lâm Phương Phương đi vào bệnh viện. Cả hai người đang chìm trong tâm trạng kích động vui sướng vốn dĩ không để ý xung quanh. Sau khi đỗ dành Lâm Phương Phương ổn định một chút, Lâm Dật Phong mới lái xe đưa cô đi dạo phố mua sắm, một ngày này anh vui vẻ làm người xách đồ kiểm tra tiền, chọc cô cười không thôi. Sau đó cả hai cùng nhau đi xem phim như những cặp đôi bình thường khác, rồi kết thúc một ngày với một bữa ăn lãng mạn bên ánh nến trong nhà hàng trên tháp xoay nổi tiếng của thành phố.

Tại biệt thự Trần gia.

Xoàng...

Trần Hiểu Lan tức giận cầm chiếc bình hoa bên cạnh ném xuống đất vỡ tan thành từng mảnh. Trên bàn là hình ảnh thám tử tư vừa gửi cho ả, Lâm Dật Phong cùng Lâm Phương Phương vui vẻ hạnh phúc dạo phố mua sắm xem phim, cuối cùng là hình ảnh hai người cùng sánh vai đi vào bên trong một nhà hàng hạng sang, anh cung chiêu gấp đồ ăn vào chén cho Lâm Phương Phương. Tất cả những điều này chọc Trần Hiểu Lan tức phát điên. Tại sao, tại sao cô ta lại có thể có được tất cả yêu thương cung chiêu của anh? Vậy thì Trần Hiểu Lan cô càng muốn biết anh sẽ phản ứng ra sao nếu việc cô ta không phải là con gái ruột Lâm gia được công khai cho cả thế giới biết? ả muốn xem anh còn có thể bảo vệ được cô ta nữa không?

Nghĩ đến là làm ngay, Trần Hiểu Lan lập tức nhắc điện thoại lên tìm một người gọi về máy tính, tung lên mạng lời đồn Lâm gia tiểu thư Lâm Phương Phương, người vừa mới ly hôn với Dương tổng của tập đoàn Dương thị trở về nhà mẹ đẻ không phải là con gái ruột của Lâm gia. Tin tức này lập tức thành đề tài nóng nhất trên mạng. Dư luận là vậy, luôn luôn có hứng thú muốn tò mò về cuộc sống bên trong của các gia đình thuộc giới thượng lưu ngoài việc theo dõi đến đời tư của các ngôi sao giải trí. Một truyền mười, mười truyền trăm, tin này càng lan càng xa, cũng biến tướng trở thành Lâm gia tiểu thư sau khi ly hôn lập tức quay trở về Lâm gia mục đích muốn cùng Lâm gia tổng tranh giành gia sản, cũng có một vài người liên tưởng đến hai anh em Lâm gia vì nguyên nhân không phải anh em ruột nên đối với nhau bằng mặt mà không bằng lòng, những hành động cung chiêu em gái của Lâm tổng vốn là dùng để che mắt người ngoài mà thôi.

Lời đồn càng truyền càng khó nghe. Khi sự việc đến tai Lâm Dật Phong, nó đã được bàn tán hết một ngày. Tất cả những tranh luận suy đoán nhắm vào Lâm gia hầu hết nằm trên các mạng xã hội chứ không đăng lên bất kỳ tờ báo nào, cho nên nói, muốn dập tắt chúng hoàn toàn là một chuyện không đơn giản. Tuy nhiên, để điều tra được ra nguồn gốc ai là thủ phạm phát tán tin đồn thì lại dễ dàng hơn nhiều. Tôn không đến một ngày thời gian, Lâm Dật Phong đã biết được kẻ gây ra sự việc. Cầm tờ giấy báo cáo được đặt trên bàn, ánh mắt Lâm Dật Phong lạnh lẽo, tựa hồ như muốn giết người. Trần gia, Trần Hiểu Lan, giỏi cho một mưu kế ném đá giấu tay! Bàn tay nắm tờ giấy của anh siết chặt lại.

Trong lúc đó, tại Trần gia, Trần Hiểu Lan vẫn đang há hê đọc những bình luận trên mạng về tin tức ả vừa cho người phát tán, hoàn toàn không hề biết nguy cơ đang rình rập, thì Trần phụ đã đá mạnh cánh cửa phòng, hét lớn.

"Hiểu Lan, con ra đây cho cha mau lên!"

Tiếng gày đá vào cánh cửa cùng tiếng la lớn của Trần phụ làm Trần Hiểu Lan đang ôm điện thoại nằm trên giường giật mình. ả lú lú bước đến mở cửa, lí nhí hỏi.

"Cha, có chuyện gì vậy? Ai đã làm cha tức giận sao?"

"Cái này cha phải hỏi con. Con có làm gì đụng chạm đến Lâm tiểu thư của Lâm thị nữa hay không? Mau nói cho cha biết!"

Trải qua lần kinh nghiệm đau thương trước, Trần phụ rất nhạy cảm với mỗi hành động của Dương thị và Lâm thị đối với Trần thị của mình. Trần thị sau khi bị hai tập đoàn lớn bỏ rơi đến giờ vẫn còn chưa tìm được đường ra, tuy ông không bị mất đi ghế chủ tịch nhưng vẫn bị các cổ đông nhìn chằm chằm tạo áp lực. Hôm nay trong một ngày, Trần thị bị Lâm thị đoạt đi ba mối làm ăn mà Trần phụ khó khăn lắm mới kiếm được làm giá cổ phiếu của Trần thị lại một lần nữa trượt dài. Ba mối làm ăn này tuy nói là rất quan trọng với Trần thị nhưng nếu đem so sánh cho Lâm thị thì thật ra lại không đáng là gì. Khi không Lâm thị lại bỏ công sức đi đoạt mối làm ăn của Trần thị, việc này làm cho Trần phụ liên tưởng tới lần trước Trần Hiểu Lan gây họa. Không suy nghĩ nhiều, Trần phụ liền lập tức về nhà kiểm Trần Hiểu Lan hỏi cho ra lẽ. Trần Hiểu Lan vừa làm chuyện xấu, nay bị người hỏi đến có phần chột dạ, nhưng vẫn cứng miệng lấp bắp chối.

"Cha..cha nói gì..con nghe không hiểu!"

Thái độ này liền lập tức làm Trần phụ càng thêm nghi ngờ, âm giọng cũng cất cao hơn.

"Con dám nói con không làm gì? Vậy tại sao Lâm thị lại bắt đầu ra tay động thủ với Trần thị?"

Trần Hiểu Lan nghe xong tròn mắt, buột miệng nói.

"Cái gì? Tin tức mới vừa tung ra hôm qua, làm sao họ có thể tra ra được nhanh như vậy?"

Vừa nói xong Trần Hiểu Lan liền biết mình lỡ lời, vội vã đưa tay bịt miệng. Trần phụ cũng không phải là người già lãng tai, cộng thêm thái độ chột dạ của Trần Hiểu Lan liền hiểu được con gái lại làm ra chuyện ngu xuẩn, giận dữ hạ xuống một cái tát như trời giáng xuống mặt Trần Hiểu Lan, làm khuôn mặt trắng trẻo của ả đau rất sưng đỏ lợi hại.

"Đồ ngu xuẩn, mày có biết mày đã làm hại Trần thị như thế nào không? Tại sao tao lại để ra đứa con ngu ngốc như mày chứ? Chuyện lần trước Dương tổng cảnh cáo mày đã quên rồi hả? Mày thật sự muốn trải qua cuộc sống nghèo khổ thiếu ăn thiếu mặc mày mới biết hối hận?"

Trần Hiểu Lan đang đưa tay che một bên má oán hận, nghe xong hậu quả Trần phụ nói, khuôn mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch. Không, ả không muốn sống nghèo khổ cơm không đủ no, ả chỉ muốn giẫm đạp tiện nhân Lâm Phương Phương kia dưới chân mình chứ không phải là đem cuộc sống giàu sang sung sướng hiện giờ của ả bồi vào trong đó mà không được gì cả. Trong đầu Trần Hiểu Lan gào thét lên như vậy, nhưng thân mình lại xụi lơ run rẩy dựa vào góc tường không còn chút sức, lúc này ả mới biết sợ hãi, nhưng không biết bây giờ...sợ hãi có còn kịp không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Lâm Dật Phong cũng không để Trần Hiểu Lan phải sợ hãi lâu, hành động mau lẹ trong vòng chưa đến một tuần, đem cổ phiếu Trần thị tuột thấp xuống chỉ còn 30% giá trị lúc trước, một mặt thả ra tin đồn với các cổ đông của Trần thị về việc Trần gia đắc tội người khác, nếu Trần phụ ngày nào còn ngồi trên ghế chủ tịch thì Trần thị ngày đó còn có nguy cơ phá sản. Lập tức các cổ đông lớn của Trần thị vội vã mở một cuộc họp hội đồng khẩn cấp, Trần phụ bị bỏ phiếu phủ quyết, chính thức mất đi ghế chủ tịch, tân chủ tịch Trần thị lại là người trước nay có bất hòa gay gắt với Trần phụ, cho nên có thể nói, chuỗi ngày sau này của Trần phụ trôi qua nhất định khó chịu, số cổ phiếu trong tay Trần phụ trước đó vì ba mối làm ăn kia đã bán ra ngoài để tạo nguồn vốn, thủy chung nghĩ rằng làm xong vụ này lấy lại tiền sẽ đem cổ phần kia mua trở về, không ngờ xui xẻo liên tiếp nối đuôi nhau không dứt, cổ phần kia sau vài vòng trao tay lại rơi vào tay vị tân chủ tịch mới vô phương mua trở về, Trần gia chính thức xuống dốc, ngay cả tư cách làm một cổ đông có tiếng nói Trần phụ cũng không còn. Trần phụ tuổi đã không còn nhỏ, không chịu nổi cảnh bị người dưới quyền trước kia trong công ty bây giờ xoay qua dè bĩu coi thường, cắn răng bán nốt số cổ phiếu ít ỏi còn lại trong tay rồi nghỉ việc ở công ty, Trần thị chính thức đổi chủ, đổi tên thành Hoa Thái công ty.

Sau khi giải quyết xong Trần gia, Lâm Dật Phong liền hẹn ngày mở một cuộc họp báo công bố kết quả xét nghiệm ADN, thừa nhận việc Lâm Phương Phương không phải là con gái ruột Lâm gia, lại đồng thời đưa cô vào danh sách người thừa kế duy nhất của Lâm gia sau anh. Hành động này lập tức có tác dụng dập tắt ngọn lửa đồng đội Lâm Phương Phương chịu chèn ép ác cảm vì không cùng huyết thống Lâm gia với Lâm Dật Phong trên mạng. Tuy nhiên cũng làm dấy lên một tin đồn mới, nói hai anh em Lâm gia trước đó cùng nhau xảy ra chuyện cầu tha sau khi cô ly hôn trở về Lâm gia, lúc này xuất hiện hai luồng ý kiến trái ngược nhau, bên ủng hộ nói hai người dù sao cũng không cùng huyết thống nên nếu lỡ có xảy ra quan hệ cũng là chuyện có thể thông cảm, một bên kịch liệt lên án nói dù sao hai người trên danh nghĩa cũng là anh em, nếu xảy ra chuyện khác gì cùng nhau loạn luân, như vậy sẽ tạo ảnh hưởng tiêu cực với giới trẻ. Hai luồng ý kiến này tranh luận kịch liệt trên mạng suốt một thời gian dài mới tạm có dấu hiệu tạm ngưng lại.

Mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, Lâm Dật Phong cùng Lâm Phương Phương trải qua một đoạn thời gian vô cùng ngọt ngào hạnh phúc, nắm tay đi du lịch nhiều nơi, vai tựa vai ngắm bình minh hé dạng nơi bờ biển, hay cùng nhau leo núi cắm trại, cuộc sống trải qua vô cùng thích ý. Nếu không đi du lịch thì sáng sớm Lâm Dật Phong sẽ ra cửa đi làm, đến chiều tan việc sẽ hẹn Lâm Phương Phương đi ăn uống mua sắm, anh chủ động giảm bớt lượng công việc để có thêm nhiều thời gian ở cùng cô. Mấy tháng đó cả hai như một cặp vợ chồng son thực thụ, ngọt ngào như mật.

.....

Vào một buổi sáng, Lâm Phương Phương một mình đi lòng vòng trong trung tâm mua sắm đợi Lâm Dật Phong kết thúc buổi họp thường niên với các cổ đông. Lúc này còn chưa đến mười giờ, khách mua sắm vẫn còn vắng vẻ, Lâm Phương Phương lơ đãng xách túi đi nhìn ngắm xung quanh. Bỗng điện thoại của cô reo vang, Lâm Phương Phương cầm lên nhìn thấy tên của Lâm Dật Phong hiện trên màn hình, mỉm cười vui vẻ bắt máy.

"Alo, anh đã xong việc?"

"Đúng vậy, bây giờ em đang ở đâu? Anh đến đón em!"

Sau khi báo cho anh biết địa chỉ khu mua sắm, Lâm Phương Phương đi loanh quanh thêm một lúc rồi chậm rãi hướng đến khu ăn uống định mua một ly nước trái cây. Cô vừa đi vừa nhìn ngắm chiếc váy đầm xinh đẹp đang được hai nhân viên cửa hàng đối diện mặc vào người ma-nơ-canh, chợt một người con gái mặc váy trắng đi ngược chiều đụng trúng, đồ trong túi xách cô rơi vãi ra xung quanh.

"Tôi xin lỗi, cô có sao không?"

Giọng nói êm ái vang lên bên tai Lâm Phương Phương. Cô ngừng lại động tác nhặt đồ ngược lên nhìn, một khuôn mặt xinh xắn thanh thuần rơi vào trong mắt, đáng tiếc, khuôn mặt kia lại có một vết sẹo nhỏ trên trán, tuy hơi mờ nhưng cũng không phải là không nhìn thấy được. Đối phương vẻ mặt đầy biết lỗi, vội vàng cúi xuống giúp cô nhặt nhanh đồ rơi vãi xung quanh. Lâm Phương Phương thầm nói một tiếng đáng tiếc trong lòng rồi mỉm cười khoát tay.

"Cũng không sao. Tôi không có gì!"

"Cũng tại tôi không chú ý, chỉ lo nhìn màn hình điện thoại nên đụng vào cô."

Đối phương sau khi giúp Lâm Phương Phương thu dọn đồ vương vãi, nhẹ nhàng đưa tay dịu dờ cô đứng lên.

"Cô thật sự không sao? Nếu có bị đau ở đâu phải nói với tôi đấy!"

Lâm Phương Phương mỉm cười lắc đầu.

"Tôi thật sự không sao, cô cũng cần không lo sợ như vậy!"

"Cô không sao thì tốt rồi. Tôi tên là Cố Tích, đây là danh thiếp của tôi, nếu cô về nhà thấy trong người có chỗ nào khó chịu, cô cứ đi bệnh viện khám, chi phí cô cứ theo địa chỉ trên đây gửi hóa đơn cho tôi!"

Người tự xưng Cố Tích nở một nụ cười dịu dàng, đem tấm danh thiếp nhét vào tay Lâm Phương Phương. Bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng nói ôn nhu dịu dàng của Lâm Dật Phong.

"Phương Phương, đang nói chuyện với ai mà vui vẻ vậy?"

Hai người theo tiếng nói cùng quay đầu lại, nhìn rõ người đối diện, gương mặt người tự xưng Cố Tích trắng bệch, miệng lắp bắp.

"Dật Phong... Lâm Dật Phong.. là anh sao?"

Lâm Dật Phong nghe có người đứng đằng sau Lâm Phương Phương kêu tên mình liền nhìn sang, sau khi thấy rõ gương mặt đối phương, cả người anh cứng ngắc, mắt tròn to. Lâm Phương Phương đứng bên cạnh chưa kịp phản ứng, Cố Tích đã nhanh chóng nhào vào lòng Lâm Dật Phong nức nở oà khóc.

"Thật là anh rồi, Dật Phong. Anh không sao, thật tốt quá! Anh có biết em vì nghĩ anh chết rồi mà đau khổ hết hơn mười năm không?"

Lâm Dật Phong cứ đứng đó bất động, trong đầu anh là một trận hỗn loạn, người con gái trước mặt anh thật sự là Cố Tích, khuôn mặt này không thể sai được. Cô còn sống sao? Trong khi anh vẫn còn chưa ra khỏi hoang mang, Cố Tích vẫn rúc trong lòng anh nức nở từng cơn, Lâm Phương Phương bị một màn trước mắt làm chần chừ, đứng bên cạnh không biết nói gì, nhìn hình ảnh Cố Tích trong lòng anh làm cô thấy tức giận, vậy mà anh không đẩy cô ra vẫn đứng đó. Lâm Phương Phương cực kỳ không muốn nhìn thấy cảnh này chút nào. Lúc này trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ muốn rời khỏi nơi này thật nhanh. Lâm Phương Phương trong đầu vừa chuyển, hai chân đã không do dự xoay người bước nhanh đi chỗ khác. Khoảnh khắc Lâm Phương Phương chuẩn bị bỏ đi, Lâm Dật Phong liền bừng tỉnh khỏi khiếp sợ, vội vã đẩy Cố Tích ra xa, vươn tay kéo Lâm Phương Phương trở lại.

"Phương Phương, em định đi đâu?"

"Em đi đâu cũng không liên quan đến anh. Anh lo đỡ dành người yêu của mình là tốt rồi!"

Lâm Dật Phong vừa vội vừa sợ vội vàng đính chính.

"Anh không có gì với cô ấy cả. Em đừng hiểu lầm!"

"Hai người ôm ấp công khai như vậy em còn có thể hiểu lầm thế nào? Anh mau buông em ra!"

Làm sao Lâm Dật Phong có thể dễ dàng buông tay cô được, anh nóng nảy ôm chặt lấy Lâm Phương Phương vào ngực, miệng không ngừng nói.

"Là anh sai rồi. Đáng lý khi cô ấy ôm anh, anh phải biết đẩy ra. Chỉ tại vì anh bị giật mình không phản ứng kịp. Bà xã đại nhân đại lượng tha cho anh lần này đi!"

Cố Tích đứng bên cạnh còn chưa thoát khỏi cảm giác hụt hẫng khi bị Lâm Dật Phong đẩy ra, lại nghe được rõ ràng từng câu từng chữ anh nói, trong lòng nổi lên một trận xót xa đau đớn. Cô cố gắng hít thở sâu một cái, xoa đi nước mắt trên mặt, cố gắng nặn ra một nụ cười nhìn còn khó coi hơn khóc, ngập ngừng giải thích với Lâm Phương Phương.

"Là tôi lỗ mãng rồi. Xin lỗi cô...tôi và anh ấy...là bạn cũ lâu ngày gặp lại nên tôi có chút mất kiểm soát. Mong cô thứ lỗi bỏ qua cho!"

Giọng nói nhẹ nhàng thành khẩn, làm Lâm Phương Phương tuy cảm thấy trong lòng tức giận cũng không tiện phát tiết, nhưng cũng không thể tiêu trừ vì nấy lời nói đơn giản đó, liền lạnh nhạt đáp lời.

"Hai người là bạn cũ à? Thật trùng hợp. Không sao, chuyện bạn bè lâu ngày gặp lại có chút xúc động cũng là lẽ thường. Nếu không có gì nữa tôi xin phép đi trước, hai người cứ tự nhiên!"

Nói xong, Lâm Phuong Phuong dứt khoát rút tay mình trong tay Lâm Dật Phong đi thẳng. Lâm Dật Phong nóng ruột muốn đuổi theo, vừa định xoay người, liền bị một bàn tay mềm mại không xương nắm lại.

"Anh khoan đi có được không? Em còn rất nhiều chuyện muốn nói với anh!"

"Có chuyện gì nói sau!"

Cả khuôn mặt Cổ Tịch đượm lên nét bi thương, nhìn kỹ còn có thể thấy được một tia thâm tình trong ánh mắt. Lâm Dật Phong một lòng nóng nảy nhìn bóng dáng Lâm Phuong Phuong đang đi xa dần làm gì còn tâm trạng ở lại nghe Cổ Tịch nói chuyện, bỏ lại một câu qua loa xong vội vàng để lại danh thiếp rồi nhanh chân chạy đi. Nhìn bóng dáng Lâm Dật Phong nhanh chóng biến mất trong tầm mắt, gương mặt Cổ Tịch tiếp tục rơi xuống hai hàng nước mắt, Dật Phong của cô vẫn như ngày xưa, hoàn toàn dừng dừng không hề quan tâm tới cô. Nhìn xuống đôi tay còn lưu lại chút mùi hương của anh, trong lòng Cổ Tịch nổi lên một cảm giác mơ hồ, không biết quyết định trở về của mình là đúng hay sai đây...

Lâm Dật Phong cuối cùng cũng đuổi kịp Lâm Phuong Phuong trước khi cô bước lên taxi đi mất. Anh vất vả một hồi mới đưa được cô lên xe của mình. Cũng không vội rời ga, Lâm Dật Phong ngồi trong xe nắm chặt tay Lâm Phuong Phuong nhẹ giọng dỗ dành.

"Bà xã đừng giận nữa có được không? Anh biết sai rồi!"

Lâm Phuong Phuong vẫn không trả lời, quay đầu đi chỗ khác.

"Lúc đó anh quá bất ngờ, không nghĩ cô ấy còn sống sau từng ấy năm nên khi cô ấy lao vào lòng anh, anh cũng không kịp phản ứng. Nhưng anh có thể khẳng định với em, anh không hề có ý định muốn ôm cô ấy, không, là anh không hề muốn ôm ấp gần gũi ai ngoài em! Đừng giận nữa có được không? Anh biết sai rồi!"

Lâm Phuong Phuong vẫn như cũ giữ im lặng không nói tiếng nào. Trong đầu cô tràn ngập hình ảnh Cổ Tịch dựa vào ngực Lâm Dật Phong nức nở đáng thương. Không hiểu sao cô bỗng cảm thấy ngực như bị cái gì đó nặng nề chèn ép khiến cho mình hít thở không thông, một cổ chua xót tràn lên cổ họng. Cổ Tịch, người con gái từng yêu anh, từng vì anh mà đỡ một viên đạn, giữa hai người họ còn chuyện gì mà cô không biết nữa hay không? Mà khoan đã, trong truyện cũng không hề nhắc đến nhân vật Cổ Tịch này, vì sao lại nhảy ra một người như vậy? Không lẽ vì sự xuất hiện của cô đã làm cốt truyện phát sinh biến hoá? Vốn dĩ nữ chính Liễu Thu Thu bây giờ cũng nên có cuộc sống phong cảnh bên cạnh nam chính Dương Kiến Bang, mức độ ảnh hưởng nên phủ sóng rộng rãi mới phải.

Nhưng hình như lâu rồi cô cũng không nghe nhắc tới cái tên đó nữa. Chưa kể nam chính Dương Kiến Bang còn phát sinh quan hệ với cô, cho dù chỉ là một đoạn thời gian rất ngắn nhưng cũng đủ rung lên một hồi chuông cảnh báo cho cô biết, cốt truyện đã không còn giống hoàn toàn cốt truyện cô đã biết trước đó nữa rồi. Cái này, có lẽ là hiệu ứng bướm bướm khi cô xuất hiện chăng? Như vậy, có phải cô đã thoát khỏi kiếp nữ phụ không cần dính dáng đến bất kỳ tình tiết nào của truyện để cuối cùng phải làm vật hi sinh không? Hay nữ chính sẽ thay đổi từ Liễu Thu Thu sang Cổ Tịch nên mới cho Cổ Tịch trở về? Như vậy, cô vẫn chưa thể an toàn sống cuộc sống của mình muốn có phải hay không? Lâm Phuong Phuong sa vào suy nghĩ đến mức xuất thần để mặc Lâm Dật Phong ngồi bên cạnh lòng như lửa đốt. Bây giờ trong lòng anh hối hận xanh ruột, biết như thế này ngay từ đầu anh nên giữ tình tảo phản ứng mau lẹ mới phải. Haiz, đúng là tự tạo nghiệt không thể sống mà. Lâm Dật Phong khẽ lắc đầu thở dài, lặng lẽ đạp ga phóng xe đi về nhà.

Lâm Phuong Phuong vẫn giữ trầm mặc như vậy cho đến khi về nhà và lên đến phòng ngủ của mình. Cô phải nghiêm túc nghĩ lại xem tình tiết truyện đã bắt đầu sai ở đâu nếu không muốn đi lại con đường nữ phụ mà tác giả đã vạch sẵn. Có lẽ... Lâm Phuong Phuong nheo mắt, bắt đầu sai lầm ở lúc cô đồng ý ly hôn với nam chính Dương Kiến Bang, rồi sau đó cô lại nảy sinh quan hệ thể xác với nam phụ Lâm Dật Phong, rồi sau đó... Lâm Phuong Phuong lắc mạnh đầu, như vậy có thể nói những tình tiết trong truyện mà cô đã biết vốn không thể sử dụng làm tư liệu cho cô ở thế giới này nữa, sau này như thế nào đành phải dựa vào bản thân cô rồi.

Sự xuất hiện của Cổ Tịch là một biến số, Lâm Phuong Phuong cũng không biết biến số này sẽ làm cuộc sống hiện tại của mình ảnh hưởng đến mức nào, nhưng có một điều chắc chắn, những ngày yên bình của cô đã không còn nữa rồi. Một người con gái vì người mình yêu mà đến cả tính mạng của bản thân cũng không cần sẽ dễ dàng trở mặt mặc kệ anh ta vui vẻ hạnh phúc bên người con gái khác hay sao? Câu trả lời là không. Nhưng nếu cô ta không cam lòng, vậy tại sao khoảng thời gian qua cô ta lại biến mất? Hơn mười năm sau mới xuất hiện? Không lẽ đây chỉ là sự trùng hợp? Trực giác mách bảo cho Lâm Phuong Phuong biết chuyện này hoàn toàn không đơn giản như vậy. Nhưng quái lạ ở chỗ nào thì cô cũng không nghĩ ra. Cũng như việc cô đứng ở khía cạnh khách quan có thể hiểu được vì sao khi Cổ Tịch nhào vào lòng mà Lâm Dật Phong lại chậm chạp không phản ứng, nhưng lại không thể không chế được bản thân mình tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Lâm Dật Phong từ lúc về đến nhà cho tới giờ vẫn kiên nhẫn im lặng đi bên cạnh Lâm Phuong Phuong. Thái độ trầm mặc cùng biểu cảm nhủ mày liên tục của cô làm anh vừa lo lắng nóng nảy lại vừa cảm thấy ảm ức. Không phải anh đã cố gắng giải thích rồi hay sao, cũng đâu phải anh cố ý, là Cổ Tịch kia

khi không bỏ nhào vào người anh cơ mà, một người được cho là đã chết bỗng nhiên một ngày sống sò sò hiện ra trước mắt, có mấy người nào giữ được bình tĩnh, không hốt hoảng? Vì sao cô có thể vì chuyện này mà giận anh lâu như vậy? Lâm Dật Phong không kiên nhẫn thêm được nữa, lên tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng đến khó chịu này.

“Anh đã nói anh không có ý ôm cô ta rồi, sao em không chịu hiểu mà cứ như vậy bày thái độ với anh? Không phải quá bất công rồi?”

Lâm Phương Phương đang trầm mặc, bị giọng điệu lên án của Lâm Dật Phong kéo về thực tại, có chút giật mình, sau lại thêm chút uất ức. Anh lớn tiếng cái gì à? Không phải là ôm người khác sao, bị động hay thụ động thì cũng là ôm, cô cũng chỉ là im lặng chút thôi, cần gì phải to tiếng như vậy cơ chứ? Ánh mắt Lâm Phương Phương có phần ai oán nhìn lên khuôn mặt bất mãn của Lâm Dật Phong.

“Anh mặc kệ em, to tiếng như vậy là ý gì? Vì người khác mà to tiếng với em?”

Lâm Dật Phong chống lại ánh mắt của cô, cảm giác giận thật sự. Cô cũng quá vô lý rồi. Không chấp nhận giải thích của anh thì thôi, lại còn nói cái gì mà anh vì người khác to tiếng với cô? Anh là vì bản thân anh có được hay không?

“Em hôm nay thật sự không nói lý. Anh không cãi với em nữa!”

Nói xong, Lâm Dật Phong xoay người bước ra ngoài mặc Lâm Phương Phương còn lại một mình trong phòng, sững sờ nhìn bóng dáng anh bỏ đi cho đến khi tiếng cửa gỗ đóng cách một tiếng mới tỉnh táo. Một cỗ lo sợ cuộn lên trong lòng làm thân mình cô không tự chủ run lên từng chập. Anh vậy mà bỏ mặc cô, không như mọi lần kiên nhẫn dỗ dành cô. Lâm Phương Phương vẫn chưa quên ám ảnh bản thân mình xuyên vào thân thể của một nữ phụ, hoàn toàn không có hào quang của nữ chính, cũng không có bàn tay vàng của tác giả, bây giờ cô lại làm anh giận bỏ đi như vậy, rất có khả năng cô trở về tay trắng như ngày xưa, không có gì cả, không ai đau tiếc, chỉ có bản thân cô cô linh linh vượt qua ngày. Càng nghĩ Lâm Phương Phương lại càng sợ, một cỗ tanh ngọt trào lên nơi khóe miệng phụt một tiếng, một dòng máu đỏ tươi bắn lên tẩm thắm màu xám trắng trên sàn nhà, nổi bật như một đóa hoa hồng rực rỡ. Kế tiếp, Lâm Phương Phương choáng váng đầu óc, râm một cái, thẳng tắp ngã xuống không còn biết gì!

Lâm Dật Phong sau khi bỏ đi cũng có chút hối hận. Trước giờ cô quen được anh nâng niu trong lòng bàn tay, một câu nói nặng cũng chưa từng nói với cô. Hôm nay anh không những to tiếng lại còn sập cửa trước mặt cô nữa, không biết cô có khóc không, có đau lòng hay không? Lâm Dật Phong chưa kịp nghĩ tiếp thì nghe một tiếng râm từ trong phòng cô phát ra liền hoảng hốt xoay người quay trở lại. Vừa mở cửa ra đã thấy cô nằm dưới sàn nhà, xung quanh lấm tẩm mấy vết đỏ, trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh lợn lợ, trái tim Lâm Dật Phong co rút một cái, vội vàng bế cô lên giường, điện thoại gọi bác sĩ đến. Lâm Phương Phương nằm trong lòng anh hai mắt nhắm nghiền, cả khuôn mặt trước đó còn hồng hào, bây giờ trắng bệch như sáp nến, hơi thở cũng trở nên yếu ớt mong manh. Lâm Dật Phong lúc này còn lòng dạ nào giận dữ với cô nữa, trong lòng bây giờ chỉ còn lo lắng tột cùng và tự trách sâu sắc. Nếu anh không chộc tức cô thì cô cũng đâu cần phải ngất xỉu đến tình trạng này, càng nghĩ anh càng muốn cho bản thân một đám.

Rất nhanh liền có bác sĩ đến đo khám, xác định cô không sao, hôm nay có lẽ bị chuyện gì kích thích quá lớn nên mới ngất xỉu. Lâm Dật Phong nghe xong thậm chí bản thân một câu hỗn đản rồi ngoan ngoãn đi theo bác sĩ lấy đơn thuốc cùng những vấn đề cần chú ý sức khỏe. Sau khi tiễn bác sĩ ra về, Lâm Dật Phong nhẹ nhàng tiến đến bên giường Lâm Phương Phương đang nằm, lặng lẽ cởi quần áo ngoài ra, chui vào trong chăn mỏng, vươn tay ôm lấy cô vào lòng. Hơi thở Lâm Phương Phương đã trở lại gần như bình thường, nhưng chân mày của cô vẫn nhíu chặt, đôi môi thỉnh thoảng mấp máy câu gì đó không rõ, tổng thể là một bộ dáng nằm nhắm mắt bất an. Lâm Dật Phong càng thêm thương tiếc, vòng tay ôm cô cũng chặt hơn, trong lòng thậm chí quyết tâm, sau này cũng không dính dáng gì đến phụ nữ khác mới tốt, mà không, đến cả thú vật giống cái cũng nên tránh xa cho chắc ăn!

Lúc Lâm Phương Phương tỉnh lại thì trời đã tối đen. Cô nhắm chặt mắt một lần nữa rồi thử mở mắt ra, cảnh vật xung quanh hiện vào trong mắt hơi mờ mờ. Quay sang bên phải, Lâm Phương Phương thấy khuôn mặt tuấn mĩ của Lâm Dật Phong đang chìm trong giấc ngủ. Sống mũi cao thẳng, hơi thở mang lẫn mùi bạc hà thơm mát của anh len vào trong mũi cô vẫn vút nhẹ nhàng. Lâm Phương Phương vô thức muốn đưa tay sờ lên từng đường nét khuôn mặt anh. Bàn tay cô với những ngón tay búp măng xinh xắn đưa đến gần, cách gương mặt anh khoảng một centimet thì ngừng lại, vẽ trong không khí, men theo cái mũi thon dài, xuống đến cánh môi mỏng khiêu gợi, rồi lại ngược lên mô tả theo hàng lông mi dày rậm, cong vút như cánh quạt của anh.

Lâm Phương Phương khê thờ dài, đây đúng là lam nhan họa thủy a! Cô quả thật bởi vì nét đẹp hoàn mĩ này mà cứ chìm dần, cuối cùng gần như đem bản thân mình đuôi trong tình yêu dành cho anh, đến nỗi mỗi tác da thịt trên người anh đều khiến cô lưu luyến không muốn rời. Lâm Phương Phương thờ dài trong lòng, rút tay trở về. Bất chợt cổ tay nhỏ nhỏ của cô bị một bàn tay to lớn nắm lại. Lâm Dật Phong mà cô nghĩ là đang ngủ say đã mở mắt từ lúc nào, đem bàn tay cô đưa lên miệng nắn một cái. Trong đêm tối, giọng nói trầm ấm của anh vang lên dịu dàng.

“Em đã tỉnh rồi? Có thấy trong người còn khó chịu ở đâu không?”

Anh cũng không chờ cô trả lời mà nói tiếp.

“Cả buổi chiều tới tối em chưa ăn gì rồi. Anh có dặn nhà bếp nấu chút cháo, để anh xuống hâm nóng mang lên đây cho em!”

Lâm Phương Phương cảm thấy cái mũi cay cay, vươn tay ôm chặt thắt lưng của anh, vùi đầu vào ngực anh nói nhỏ.

“Em xin lỗi. Là em không hiểu chuyện, vô cớ gây sự với anh. Từ nay sẽ không như vậy nữa!”

Lâm Dật Phong vòng tay đem cô giữ chặt trong ngực, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán cô, ôn nhu dỗ dành.

“Là anh không đúng. Anh không cho em đủ cảm giác an toàn! Lúc em ngất xỉu anh thật sự sợ em bị làm sao, nếu như vậy anh sẽ không tha thứ chính mình. Từ giờ anh sẽ không để em chịu ủy khuất như hôm nay nữa!”

Lâm Phương Phương mắt uơu uốt dựa đầu vào ngực anh gật nhẹ. Lâm Dật Phong ôn nhu bế cô đi xuống phòng ăn đặt lên ghế rồi xoay qua múc cháo, Lâm Phương Phương ăn khoảng gần một chén cháo rồi ngừng lại, sau đó tự mình đi lên phòng, làm vệ sinh cá nhân xong là lên giường, mệt mỏi nhắm

mất thiếp đi. Lâm Dật Phong không yên tâm, từ lúc đó tới khi trời sáng đều ôm chặt cô trong lòng không buông. Bởi vì cả đêm không ngủ ngon nên hôm sau Lâm Dật Phong cũng không đến công ty làm mà chuyển hết phần việc trong ngày về nhà ở trong phòng làm việc dưới lầu xử lý. Sau khi giải quyết xong Trần gia, cũng không phát sinh thêm việc gì đặc biệt nữa nên thời gian này công việc công ty vận hành tương đối nhàn nhã, cái gì nên làm thì vẫn theo như trước giờ mà làm.

Lâm Dật Phong vừa đọc báo cáo vừa bưng ly cà phê uống một ngụm. Điện thoại trên bàn reo lên mấy tiếng, anh theo thói quen bấm nút trả lời, giọng thư ký bên kia đều đều vang lên.

“Lâm tổng, có một người đến tự xưng là Cố Tích, bạn cũ của anh, lại nói là có hẹn với anh trước đó, bây giờ đang ngồi chờ ở phòng khách của công ty. Anh có muốn gặp hay không?”

Nghe đến tên của Cố Tích, lông mày Lâm Dật Phong nhíu chặt. Anh vẫn chưa quên vì cô ta mà anh và mèo nhỏ không vui ngày hôm qua. Nhanh như vậy hôm nay đã đến tìm anh, không biết cô ta muốn gì? Nhưng anh cũng tò mò nguyên nhân vì sao Cố Tích này không chết lại không trở về, ngược lại mất tích hơn mười năm, đến cha mẹ gia đình cũng không màng tới. Cuối cùng Lâm Dật Phong hạ quyết định gặp mặt Cố Tích một lần.

“Được, khoảng một tiếng nữa tôi sẽ đến, nói cô ta chờ tôi!”

Gác máy xuống, việc đầu tiên Lâm Dật Phong làm là đi đến phòng của Lâm Phuong Phuong xem một chút, thấy cô vẫn còn ngủ, hành động anh càng thêm nhẹ nhàng, rón rén bước lại từ quần áo lấy một bộ tây trang thay vào rồi bước ra khỏi phòng. Khi cửa phòng đóng lại là lúc Lâm Phuong Phuong tưởng chừng đang ngủ say mở mắt ra. Thật sự thì cô đã thức từ khi anh bước vào phòng và đến gần cô trên giường, nhưng cô một phần vì mệt mỏi, một phần nghĩ là anh sẽ như mọi lần tiến lên giường nằm cạnh mình nên cũng lười mở mắt ra. Không nghĩ tới anh chỉ đứng nhìn cô một chút, sau đó cô nghe thấy tiếng cửa từ nhẹ nhàng mở ra cùng tiếng ỳ phức sột soạt, cuối cùng là tiếng bước chân anh rời khỏi phòng đóng cửa lại. Trong lòng Lâm Phuong Phuong có chút hụt hẫng không thành lời, phần giường bên cạnh cô đã không còn hơi ấm của anh từ lúc nào. Lâm Phuong Phuong hoàn toàn không còn cảm giác muốn nằm ngủ nữa, nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng tắm làm vệ sinh.

Khi cô thay quần áo xong xuống dưới nhà thì anh đã lái xe đi đến công ty. Lâm Phuong Phuong hỏi người giúp việc vài câu, sau khi xác định Lâm Dật Phong đi đến Lâm thị, cô qua loa ăn vài miếng rồi quyết định đi theo anh đến đó, thuận tiện muốn cùng anh dùng bữa trưa luôn.

Một tiếng sau, ở cao ốc tập đoàn Lâm thị.

Cố Tích trang điểm nhẹ nhàng ngồi ở ghế sofa phòng tiếp khách, sắc mặt có chút khàn trương. Sáng nay thức dậy, cô không ngăn được xúc động trong lòng, liền nhấc điện thoại gọi cho Lâm Dật Phong trên danh thiếp, gấp được thư ký riêng của anh, nhận được trả lời, cô liền vội vã đi đến đây. Nghĩ đến sắp được gặp lại người con trai mình tâm tâm niệm niệm hơn mười năm trời, Cố Tích cảm thấy trong lòng tràn ngập chờ mong cùng khàn trương.

Khi Lâm Dật Phong đẩy cửa bước vào, nhìn thấy trong phòng khách một người con gái mặc một cái váy hồng pastel xinh đẹp, khuôn mặt trang điểm thanh thoát làm người khác cảm thấy thoải mái, đang ngồi trên ghế không ngừng nhìn về phía cửa. Thấy anh bước vào, cô lộ vẻ khàn trương, đưa mắt lưu luyến khóa chặt lấy anh, tham lam nhìn lên từng đường nét khuôn mặt anh như muốn in sâu nó vào trong lòng. Hình ảnh này làm Lâm Dật Phong nhớ lại mười năm về trước, một cô gái thanh thuần thiện lương, như con chim nhỏ suốt ngày nhảy nhót quần quít lấy anh không rời, thật đáng yêu ngây thơ.

Lại nhớ đến khuôn mặt khổ sở vì đau sau khi đón thay anh một viên đạn, thân hình nhỏ bé của cô ngã xuống trước mắt anh, Lâm Dật Phong có chút thất thần, tức giận ngày hôm qua cùng buổi sáng nay tiêu tán đi hơn phân nửa. Cố Tích trong trí nhớ của anh tới giờ vẫn là cô gái nhỏ như vậy, chỉ tiếc, anh hoàn toàn không có cảm giác yêu đương nam nữ với cô, chỉ có thể coi cô như một người bạn tri giao. Vừa nghĩ đến yêu, Lâm Dật Phong liền nghĩ đến con mèo nhỏ của anh ở nhà. Không biết giờ này cô đã dậy chưa. Không biết khi cô phát hiện ra anh không có ở nhà có giận dỗi hay không. Khóe miệng anh theo suy nghĩ cong lên một chút.

“Dật Phong...!”

Cố Tích dịu dàng gọi một tiếng, thành công kéo Lâm Dật Phong đang thất thần tỉnh táo lại. Ánh mắt Cố Tích nhìn anh có chút khổ sở, lại có chút không muốn rời. Mười năm qua đi nhưng anh vẫn như thế, có thay đổi thì cũng là đường nét gương mặt bớt đi nét non trẻ lại thêm vào mấy phần thành thực quyền rũ. Chồng lại ánh mắt gắt gao của Cố Tích, Lâm Dật Phong bình tĩnh mở lời.

“Em có khỏe không? Tại sao em không sao mà hơn mười năm nay không chịu xuất hiện làm gia đình em thật lo lắng? Bây giờ cuộc sống em thế nào?”

Nghe giọng nói chứa đựng chút quan tâm của Lâm Dật Phong, Cố Tích chảy xuống hai dòng nước mắt, cổ nén xúc động, dùng giọng nói nhẹ như gió thoảng trả lời anh.

“Ngày đó em bị đạn bắn sượt qua ngực, may mà không trúng chỗ hiểm nên không chết. Một trong những người có mặt ngày hôm đó đã cứu em. Mười năm nay em vì sợ người kia trả thù nên không dám lộ diện, qua người quen cũng biết được gia đình em được anh giúp đỡ rất nhiều nên quyết định tránh mặt một thời gian. Vừa rồi nghe tin người kia đã chết, em mới yên tâm quay trở về nước, xin vào làm trong Hoa Thái công ty.”

Hoa Thái công ty là Trần thị lúc trước bị Lâm Dật Phong dọn dẹp, bây giờ đã đổi tên, cung cách làm ăn cũng thay đổi, hoàn toàn không đụng chạm gì với Lâm thị nên Lâm Dật Phong cũng gần như quên mất có một Hoa Thái trên đời. Nay nghe thấy Cố Tích nhắc đến có một chút ấn tượng. Bây giờ cô quay trở lại, cuộc sống đi làm cho Hoa Thái coi như cũng ổn định, như vậy anh cũng yên lòng. Lâm Dật Phong nhìn Cố Tích mỉm cười, giọng nói cũng mang theo chút hòa nhã.

“Sau này em có gì khó khăn, cứ đến Lâm thị tìm anh, giúp được gì anh sẽ giúp em. Một viên đạn ngày đó em đỡ cho anh, anh vẫn nhớ!”

Cố Tích cắn môi, hít sâu một hơi, lên chút tinh thần, lớn gan hỏi.

“Dật Phong, anh đã kết hôn rồi phải không? Người phụ nữ hôm qua là vợ anh?”

Nghe Cổ Tích hỏi đến Lâm Phương Phương, đáy mắt Lâm Dật Phong hiện lên chút vui vẻ khó giấu, mở miệng hào phóng trả lời.

“Người hôm qua là bạn gái anh, bọn anh chưa kết hôn, nhưng chắc cũng sắp rồi!”

Nghe anh nói như vậy, cõi lòng Cổ Tích đau như có ai dùng dao cùn cắt một cái. Cô không tự chủ rơi xuống hai giọt nước mắt, ngẩng đầu lên đáng thương nhìn Lâm Dật Phong.

“Em biết bây giờ nói điều này với anh có chút vô nghĩa, nhưng em vẫn muốn nói ra một lần. Ngày đó nếu em không biến mất, có phải là anh và em sẽ có cơ hội ở bên nhau không?”

Lâm Dật Phong nghe Cổ Tích hỏi hơi giật mình, không nghĩ tới người con gái ngày xưa nhút nhát này bây giờ dám có gan hỏi thẳng anh vấn đề tình cảm này như vậy. Anh đang suy nghĩ trả lời cách nào không làm cho Cổ Tích tiếp tục khóc nữa, thì Cổ Tích đột nhiên mạnh dạn tiến đến trước mặt, dang hai tay nhỏ nhắn ra ôm chầm lấy anh, kiếng chân nhắm tới làn môi mỏng của anh hôn lên. Ngay lúc đó, cửa phòng bật mở, Lâm Phương Phương tiến vào vui vẻ cất tiếng.

“Phong, em không thấy anh trong phòng làm việc, thư ký nói với em, anh ở đây...”

Câu nói còn chưa nói hết, Lâm Phương Phương lập tức im bật, trợn to mắt không thể tin được nhìn hai người trước mắt đang hôn nhau, chính xác là Cổ Tích hôn còn Lâm Dật Phong đứng cứng ngắc không nhúc nhích, nhưng Lâm Phương Phương làm gì có thể để ý đến nét mặt hay biểu cảm của Lâm Dật Phong nữa, hình ảnh hai đôi môi trước mắt cô đang chạm vào nhau hết sức chói mắt đủ để đánh bay hết mọi thứ xung quanh.

Tìm Lâm Phương Phương trong lồng ngực đập bang bang mạnh mẽ, hai chân cô như muốn mềm xuống không đứng vững. Lâm Dật Phong thấy người đẩy cửa vào là Lâm Phương Phương đã nhanh chóng đẩy Cổ Tích ra xa, nhưng thủy chung vẫn không nhanh bằng ánh mắt Lâm Phương Phương. Nhìn biểu tình trước mắt của cô, trong đầu anh chuông báo động loại nguy hiểm nhất reo lên không ngừng. Mọi thứ nói thì lâu, nhưng kì thực diễn ra rất nhanh, Lâm Dật Phong còn chưa kịp nói câu gì, Lâm Phương Phương đã nhanh chóng đóng cửa, bỏ lại một câu trước đi chạy trốn chết ra ngoài.

“Xin lỗi đã làm phiền...”

Lâm Dật Phong hoảng hốt muốn chạy đuổi theo Lâm Phương Phương, nhưng Cổ Tích bên cạnh nắm chặt tay anh, giọng điệu yếu ớt hoảng hốt.

“Dật Phong, cô ấy có hiểu lầm hay không? Em thật sự không biết cô ấy sẽ đến...”

Vừa nói, cả gương mặt Cổ Tích hiện lên nét hoảng sợ. Cô thật sự không cố ý mà, cô làm sao biết được Lâm Phương Phương sẽ đến đây. Lâm Dật Phong còn lòng dạ nào thương tiếc Cổ Tích sợ hãi bên cạnh nữa, thậm chí còn có phần hơi oán giận cô, hai lần gặp cô là hai lần anh bị đặt vào tình huống làm mèo nhỏ giận dữ hiểu lầm, cũng không biết Cổ Tích có cố ý hay không nữa. Anh lạnh lùng hất tay Cổ Tích ra.

“Anh không biết em có cố tình hay không, nhưng cũng không quan trọng. Anh là người đã có bạn gái rồi, em đừng làm những hành động gây hiểu lầm đó nữa!”

Cổ Tích chưa xót chảy nước mắt, giọng nói cũng có chút run run.

“Em cũng biết em không nên làm như vậy. Nhưng em yêu anh thì biết phải làm sao đây? Ngay cả đến bản thân em cũng không thể khống chế tình cảm này, nếu không khi xưa em cũng...”

Lời nói ẩn ý rằng nếu Cổ Tích khi xưa vì yêu Lâm Dật Phong mà ngay cả tính mạng cũng không cần, không chút suy nghĩ đỡ viên đạn đó cho anh. Lâm Dật Phong có chút đau đầu, cũng có chút cảm giác gánh nặng. Vốn dĩ lúc xưa khi Cổ Tích đi theo sau lưng, anh đuổi cũng không đi, cô lại im lặng không gây phiền phức, thái độ ngây thơ thanh thuần nên lâu ngày anh cũng không muốn phí công quan tâm cũng không bài xích cô ngày ngày leo đèo theo sau lưng, ngày anh bị đối thủ tập kích, vốn dĩ trong người anh có mang sẵn áo chống đạn nên nếu viên đạn ngày đó có bắn trúng anh cũng sẽ không chết. Nhưng không biết Cổ Tích ở đâu lại bất thành linh nhảy ra đẩy anh sang một bên khi nghe thấy tiếng súng bắn.

Trong lòng anh thật sự cũng có một chút cảm kích đối với cô. Sau khi mọi chuyện được giải quyết, anh cùng đám tay chân cũng có tìm Cổ Tích nhưng không biết cô ở đâu, lúc đó lại hỗn loạn, không thể ở lại lâu nên anh cùng thuộc hạ liền vội vã bỏ đi. Một thời gian sau anh cũng cho người tìm kiếm nhưng không thấy tung tích Cổ Tích đâu, anh mới chuyển báo đáp sang người nhà của cô. Hơn mười năm nay, cho dù gia đình Cổ Tích không yên phận, liên tục kiếm có đòi tiền, vì nghĩ cô là người của anh nên ra sức lợi dụng, nhưng Lâm Dật Phong vẫn im lặng chu cấp. Bây giờ cô trở về, anh ngoài kinh ngạc và chút cảm kích còn sót lại thì cũng không thể nảy sinh tình cảm nam nữ với cô được. Chưa kể mèo nhỏ vốn trước nay được anh đặt trong lòng mà yêu thương còn ở đây, có chỗ nào cho Cổ Tích chen chân. Lâm Dật Phong cũng không bận tâm cảm giác của Cổ Tích, thẳng tưng nói ra lời thật, lọt vào trong tai Cổ Tích như từng hạt muối rắc vào vết thương lòng của cô.

“Anh rất cảm kích những gì khi xưa em đã làm cho anh. Nhưng anh không thể vì chút cảm kích này mà cưỡng ép bản thân yêu em được. Em đừng tiếp tục để bản thân khổ sở như vậy, theo đuổi thứ không thuộc về mình. Nếu em chịu đặt anh ở vị trí bạn bè, em sẽ thấy làm bạn với anh đạt được ưu việt hơn yêu anh rất nhiều!”

Nói xong cũng không chờ nhìn Cổ Tích phản ứng ra sao, Lâm Dật Phong dứt khoát xoay người rời đi. Chỉ còn lại một mình trong phòng, Cổ Tích vô lực ngồi thụp xuống đất ôm mặt khóc nức nở. Những lời Lâm Dật Phong nói ra như từng cây kim nhỏ đâm xuyên vào lòng cô. Nhìn lại quãng thời gian khi xưa, Cổ Tích cảm thấy bản thân mình thật đáng thương. Cô trao ra nhiều như vậy, cuối cùng cũng không được gì. Lại nhìn cách anh đối xử giữa cô và

Lâm Phương Phương, cô lại cảm thấy ông trời thật không công bằng, Lâm Phương Phương kia đã làm cái gì cho anh đâu, sao cô ta không công lại hưởng được hết tất cả yêu thương sủng ái của anh? Gần đây còn có thông tin trên báo nói cô ấy còn không phải là người nhà họ Lâm nữa, thế mà... Có Tịch cảm thấy trong lòng đau khổ nhưng không biết làm sao, cố gắng đè nén ép xuống ghen tị tự lằm bằm ở trong lòng, cô vốn là người lương thiện, không thể vì không có được anh mà đổ oán giận lên Lâm Phương Phương được, cô ấy là vô tội mà!

Khi Lâm Dật Phong đuổi theo đến cửa chính thì đã không thấy bóng dáng Lâm Phương Phương đâu. Anh đi một vòng lớn xung quanh cũng không thấy cô đâu, anh lo lắng gọi vào di động của cô nhưng không thấy bắt máy, gọi thêm lần nữa thì đã thấy điện thoại vang lên tiếng tút tút, cô đã tắt nguồn. Lâm Dật Phong gấp muốn dậm chân, nghĩ đến ngày hôm qua Lâm Phương Phương bị tức giận đến ngắt xiu thì lòng như lửa đốt, tâm tình vừa được xoa dịu tối qua giờ lại trở nên nóng nảy. Đúng lúc này, Cố Tịch thu thập xong, sửa sang lại bản thân gọn gàng, lau sạch nước mắt trên mặt, vừa bước xuống dưới sảnh, đụng phải Lâm Dật Phong đi lên, chưa kịp cất tiếng tạm biệt, thì anh đã đi xẹt qua tiến vào trong thang máy chuyên dụng dành cho chủ tịch, một cái liếc mắt cũng không để lại cho cô. Cố Tịch ôm cổ lòng tan nát, thất lạc rời khỏi cao ốc Lâm thị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Lâm Phương Phương sau khi rời khỏi Lâm thị, trong đầu quay không ngừng hình ảnh hai người Cố Tịch cùng Lâm Dật Phong môi chạm môi. Càng nghĩ, nước mắt càng lăn nhanh trên hai gò má. Hôm qua anh còn ôm cô cả đêm không rời, hôm nay lại có thể thân mật như vậy với người khác. Nghĩ chán chuyện này lại nghĩ quãng sang chuyện khác, bước chân vẫn bước đi vô định trên đường. Cô cứ đi không biết được bao xa, đến khi lòng bàn chân truyền đến cảm giác tê dại đau nhức khiến thần kinh trong đầu tỉnh táo lại, Lâm Phương Phương ngơ ngác nhìn xung quanh vắng vẻ mới chợt nhận ra một điều, cô đi lạc rồi! Ánh nắng trên đỉnh đầu chiếu thẳng xuống chói chang gay gắt, cả con đường buổi trưa vắng ngắt không một bóng người, thỉnh thoảng có một chiếc xe chạy ngang qua vội vã, một mình Lâm Phương Phương đứng trên lề đường cô quạnh. Trái tim cô khẽ run lên một cái, những hình ảnh cơ cực khốn khổ những năm tháng cô ở trong cô nhi viện lần lượt hiện ra trong đầu. Mấy lần bị hiệu trưởng bỏ đói, ngồi co ro ngoài thêm lạnh lẽo trước cửa cô nhi viện, quang cảnh cũng vắng lặng như thế này, chỉ khác nhau là bây giờ còn ban ngày mặt trời chói chang trên cao, lúc đó là ban đêm không khí lạnh lẽo cô quạnh. Cô vốn chỉ là một linh hồn từ một thế giới khác xuyên vào trong này, không phải là Lâm Phương Phương lớn lên trong vòng tay của Lâm Dật Phong, mà cho dù có thật là Lâm Phương Phương thì làm sao? Cô cũng không có liên quan máu mủ gì với Lâm gia cả, sau khi thân phận thật sự của cô được công bố ra ngoài, Lâm Phương Phương ở trong Lâm gia gần như là không danh không phận, không phải em gái của Lâm Dật Phong cũng không phải là vợ anh. Kỷ niệm quá khứ giữa cô và anh cô cũng không trải qua, còn không bằng Cố Tịch kia từng có một lần đỡ đạn cho anh và một khoảng thời gian ở bên cạnh anh. Lâm Phương Phương chán nản ngồi thụp xuống đất, đem cả khuôn mặt che trên đùi, hai tay ôm chặt lấy cơ thể, chợt cảm thấy bản thân mình chơi vui, giống như mình không có nơi nào để đi, không có chỗ nào thật sự chân chính thuộc về mình, những ngày tháng hạnh phúc êm đềm vừa qua cứ như một giấc mộng đẹp, mà cái gì đẹp đối với cô cũng không tồn tại được lâu bền, giấc mộng này có lẽ đã đến lúc kết thúc, cô cũng đến lúc cần tỉnh lại, xác định bản thân mình một lần.

"Phương Phương, em đang làm gì ở đây? Lâm Dật Phong đâu?"

Giọng nói quen thuộc làm Lâm Phương Phương ngẩng đầu lên. Thân hình cao lớn thon dài của Dương Kiến Bang dưới ánh mặt trời làm mắt cô hơi đau. Lâm Phương Phương lắc đầu một cái, cho là mình bị ánh nắng nóng hổi chiếu vào đầu làm ảo giác, tiếp tục đem đầu chôn vào hai tay không trả lời. Dương Kiến Bang bởi vì có mối làm ăn phải đi ngang qua chỗ này nên vô tình nhìn thấy cô ngồi ở đây. Anh ngó thấy bộ dạng cô lúc ngẩng đầu lên, hai mắt sưng húp đỏ ngầu, quần áo hơi bẩn có chút nhàu nhĩ, đôi chân sưng đỏ lợi hại, ánh mắt cô thất thần thì trong lòng cực kỳ khó chịu. Không biết cái tên Lâm Dật Phong kia chăm sóc cô ra sao lại để cô có bộ dạng như bây giờ. Khi Lâm thị công bố quan hệ với Lâm Phương Phương, anh từng nghĩ sẽ cố gắng hoàn toàn buông bỏ, thành tâm chúc phúc cho cô hạnh phúc bên Lâm Dật Phong, để cô cả đời vui vẻ trôi qua. Nhưng tình cảnh trước mắt anh bây giờ, xem ra có gì đó không thích hợp. Dương Kiến Bang cũng không suy nghĩ nhiều nữa, dứt khoát đưa tay bế cô lên đem vào trong xe. Lâm Phương Phương đang rầu rĩ lằm bằm, chỉ là nằm mơ, là nằm mơ mà thôi thì thân thể tự nhiên nhẹ bẫng. Cô hốt hoảng mở mắt ra thì thấy mình đang được Dương Kiến Bang bế lên. Lâm Phương Phương trong đầu nghĩ muốn giãy dụa, nhưng đau xót dưới chân làm cô hoàn toàn không nhúc nhích được, cuối cùng đành ngoan ngoãn ngồi im cho tới khi Dương Kiến Bang đặt cô lên ghế da đằng sau xe, bản thân anh cũng ngồi bên cạnh, sau đó mới kêu tài xế lái xe rời đi.

Bên trong xe, Dương Kiến Bang nhẹ nhàng cẩn thận tháo đôi giày dưới chân Lâm Phương Phương ra. Cả hai bàn chân cô sớm đã sưng đỏ, nhiều chỗ vì bị cọ xát trong thời gian dài còn nổi lên chi chít mụn nước, da cũng bị xước, máu rỉ ra thấm vào quai giày. Anh khẽ cau mày một cái, không biết vì lý do gì cô lại rơi vào tình trạng này, nhưng anh thấy đôi chân cô bị thương tổn như vậy vô cùng đau lòng. Giọng điệu cất lên có phần gay gắt.

"Tại sao em lại bị như vậy? Lâm Dật Phong đâu? Tại sao lại không biết thương yêu bản thân mình như thế này?"

Lâm Phương Phương nghe nhắc đến Lâm Dật Phong, không tự chủ được khòe mắt lăn xuống hai dòng nước, tuy vậy vẫn im lặng không trả lời. Dương Kiến Bang thấy cô khóc mà biểu tình vẫn quật cường như vậy, dù trong lòng có giận đến mấy cũng không nổi nói tiếp nữa, lặng lẽ lấy bóng bằng và thuốc sát trùng có sẵn trong xe ra lau rửa vết thương ở chân cho cô. Xe chạy được một lúc liền rẽ vào biệt thự Dương gia mà Dương Kiến Bang mới mua ở gần đó. Tài xế lái xe là người làm lâu năm trong Dương gia, trước giờ vẫn hiểu ý Dương Kiến Bang nhất, thấy anh và Lâm Phương Phương nói chuyện này giờ cũng biết hai người cần một không gian riêng tư nên biết ý, sau khi thả hai người xuống liền nhanh chóng lái xe đi. Bên trong biệt thự này của Dương Kiến Bang cũng không có nhiều người làm, chỉ có một người giữ cửa và một người làm kiêm quản gia. Hai người họ thấy Dương Kiến Bang từ lúc mua nơi này vẫn chưa ghé qua, không nghĩ tới hôm nay anh đột nhiên xuất hiện, trên tay bế một người phụ nữ, sau một phút ngạc nhiên liền nhanh chóng mở cửa, đưa Dương Kiến Bang cùng Lâm Phương Phương vào bên trong. Dương Kiến Bang cũng không nói gì, sau khi vào trong liền một đường bế Lâm Phương Phương lên phòng ngủ trên lầu, nhanh chóng đặt cô lên giường, sau đó xoay người đi lấy bộ quần áo sạch đem vào trong nhà tắm rồi bế cô vào

ý định muốn giúp cô tắm rửa. Lâm Phương Phương thấy anh đưa tay định cởi xuống chiếc váy trên người liền giật mình, ngại ngần lên tiếng.

"Em... tự làm được.."

Dương Kiến Bang lúc này mới giật mình, sau một lúc mới bối rối nói.

"Tại chân em bị thương không tiện đứng vào nước, anh chỉ lo cho em mà quên mất... xin lỗi!"

"Không sao... anh đi ra ngoài trước đi, em tắm xong sẽ ra ngay!"

Sau khi Dương Kiến Bang bước ra ngoài đóng cửa lại, Lâm Phương Phương mới gian nan vịn bồn tắm đứng lên cởi quần áo ra, rồi sau đó xả vòi nước định vào trong tắm. Lúc đứng lên, vết thương dưới chân bị cử động của cô bỗng nứt toác ra, một dòng máu đỏ chảy ra ngoài làm Lâm Phương Phương đau đớn không thôi, cả thân mình đang đứng liền nhuễn xuống không còn hơi sức, cô nặng nề ngã một cái trên sàn nhà. Dương Kiến Bang sau khi ra ngoài cũng không bỏ đi ngay mà ngồi trên ghế đặt ở trong phòng chờ đợi. Nghe thấy một tiếng bịch phát ra từ trong phòng tắm, cả người anh như bị điện giật, bật dậy nhanh như chớp lao về phía trong. Cửa vừa mở ra, đập vào mắt anh là Lâm Phương Phương cả người ngã nằm trên sàn, dưới chân máu vẫn chậm rãi rỉ ra từng giọt một. Dương Kiến Bang gấp đến mức không kịp để ý cô cả người trần truồng, vội vã cúi xuống bế cô ngồi dậy, sau đó kiểm tra lại phía dưới chân cô cẩn thận, thấy lòng bàn chân cô một vết thương bị nứt toác ra chảy máu, cả khuôn mặt anh căng thẳng, lục lọi tìm được hộp thuốc trong nhà liền đem đến chăm chú sát trùng băng bó lại từ đầu cho cô. Sau đó mặc kệ cô phản đối, Dương Kiến Bang bế cô ngồi trên ghế nhỏ trong phòng tắm, nghiêm túc chuyên chú tắm rửa cho cô sạch sẽ. Khi bàn tay xoa xà phòng qua vùng ngực và hạ thân của cô, anh khẽ run nhẹ một chút, nhưng thủy chung vẫn không lơ là, chỉ tập trung làm sạch cho cô mà không hề có thêm động tác dư thừa nào.

Lâm Phương Phương sau khi tắm rửa sạch sẽ được đặt nằm trên giường, bản thân Dương Kiến Bang xuống dưới nhà dưới phân phó người làm nấu đồ ăn cho cô, còn mình thì điện thoại gọi bác sĩ đến khám lại cẩn thận để chắc chắn cô không bị nhiễm trùng hai bàn chân. Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Dương Kiến Bang quay trở lại phòng nơi Lâm Phương Phương đang nằm, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô dịu dàng dỗ dành.

"Tạm thời em ở đây nghỉ ngơi, nơi này là biệt thự ngoại ô của anh mới mua, không có nhiều người biết. Khi nào khỏe hẳn rồi tính tiếp, có được không?"

Lâm Phương Phương ngoan ngoãn gật đầu đáp nhỏ.

"Được! Em... em cảm ơn anh!"

Dương Kiến Bang gượng gạo cố nặn ra nụ cười, gật đầu một cái coi như trả lời, vươn tay kéo lại chiếc chăn đắp lên người cô rồi đứng lên đi ra ngoài. Dù đã lâu không gặp cô, nhưng anh vẫn không ngăn được tim mình đập nhanh khi ở gần cô, nghe giọng nói của cô, cho dù chỉ là lời khách sáo, mà sao anh vẫn cảm thấy lưu luyến. Khóe miệng Dương Kiến Bang nở một nụ cười khô, lắc lắc đầu đánh tan suy nghĩ của mình, rồi anh đi về hướng phòng sách trong nhà, còn mấy việc trong công ty anh chưa giải quyết xong, hôm nay đành làm luôn ở đây vậy!

Cao ốc Lâm thị.

Lâm Dật Phong đứng ngồi không yên, anh đã cho người tìm khắp nơi, những chỗ cô có thể đi cũng nhìn qua nhưng vẫn không tìm thấy Lâm Phương Phương. Trong đầu óc Lâm Dật Phong lướt qua những cái tên mong phát hiện ra được một người cô có thể tìm đến, nhưng sau một hồi suy nghĩ, anh mới giật mình phát hiện, Lâm Phương Phương hình như ngoài anh ra hoàn toàn không có một người bạn nào. Từ lúc cô ly hôn quay về cho đến thời điểm này đã gần một năm, Lâm Phương Phương luôn sống một cuộc sống đơn giản vô cùng hạn chế tiếp xúc với người ngoài. Sáng sớm anh đi làm thì buổi chiều về đã thấy cô dùng khuôn mặt đầy tươi cười chờ đón ở nhà. Nếu trong ngày cô có đi ra khỏi nhà cũng chỉ là đi mua sắm lòng vòng rồi sau đó là đến Lâm thị tìm anh. Phát hiện này làm Lâm Dật Phong thấy có chút chua xót trong lòng. Thế giới của cô thật sự nhỏ bé, hay nói cách khác, cô thu mình lại, biến anh trở thành cả thế giới của mình. Nhưng bây giờ anh làm cho cô tổn thương như vậy, cô biết đi đến nơi đâu? Nhớ lại bản thân mình nhiều lần hứa hẹn sẽ không để cô chịu thêm bất kỳ ủy khuất nào nhưng cũng chính mình là người thương tổn cô hết lần này đến lần khác, Lâm Dật Phong đau khổ nhắm mắt lại. Mèo nhỏ, bây giờ em ở đâu? Anh hối hận lắm rồi! Em có thể trở về bên anh được hay không? Nếu so với Dương Kiến Bang mà anh luôn chỉ trích kia thì hiện tại anh thấy mình cũng không hơn gì hắn ta. Khoan đã! Dương Kiến Bang! Đúng, là hắn, sao anh lại có thể quên mất người này, mèo nhỏ có thể đi tìm Dương Kiến Bang hay không? Suy nghĩ vừa xẹt qua, Lâm Dật Phong liền chụp lấy di động bấm nhanh một dãy số. Tiếng chuông vừa reo, đầu dây bên kia Dương Kiến Bang đã nhắc máy, Lâm Dật Phong tràn đầy hi vọng hỏi dồn dập.

"Kiến Bang, là tôi, Lâm Dật Phong. Phương Phương có ở chỗ của anh hay không?"

Ban đầu Dương Kiến Bang thấy số điện thoại của Lâm Dật Phong gọi đến, định bụng làm như không biết chuyện gì cho hắn ta thấp thỏm thêm mấy ngày, nhưng nghe thấy giọng nói khàn khàn tràn đầy lo lắng của Lâm Dật Phong, anh đành thở dài nói.

"Phương Phương đang ở chỗ của tôi. Đã xảy ra chuyện gì? Khi tôi nhìn thấy, Phương Phương vừa khóc vừa chảy máu!"

"Chảy máu? Phương Phương vì sao chảy máu? Cô ấy bị có nặng không? Bây giờ cô ấy đang ở đâu, tôi chạy qua ngay!"

Dương Kiến Bang nói xong địa chỉ cho Lâm Dật Phong rồi cúp máy, tâm trạng vô cùng mâu thuẫn. Một mặt anh không muốn Lâm Dật Phong đến đây quá sớm để mình có thể ở bên cạnh Lâm Phương Phương lâu thêm chút nữa, mặt khác khi nhìn thấy cô thương tâm chảy nước mắt anh không kiềm lòng được, anh biết trong lòng cô Lâm Dật Phong có vị trí quan trọng như thế nào.

Khi Lâm Dật Phong chạy đến, bác sĩ khám cho Lâm Phương Phương vừa ra về sau khi tiêm cho cô một mũi tiêu viêm và một mũi giảm đau. Vì trong thành phần thuốc có một ít an thần nên Lâm Phương Phương lúc này đang nằm trên giường nhắm mắt ngủ. Lâm Dật Phong đứng bên cạnh giường, dùng động tác nhẹ nhàng nhất có thể lật phần chăn phía dưới che khuất đôi chân trần của cô ra nhìn một cái. Đập vào mắt anh bây giờ chỉ là băng gạc quấn lại sạch sẽ xung quanh, nhưng đủ làm cho anh đau lòng tự trách không thôi.

Ngồi trông chừng Lâm Phuong Phuong một hồi, Lâm Dật Phong đi sang phòng làm việc mà Dương Kiến Bang đang chờ trong đó. Dương Kiến Bang vừa thấy Lâm Dật Phong bước vào, khuôn mặt khó chịu cất tiếng hỏi.

"Xảy ra chuyện gì? Tôi hỏi nhưng cô ấy không chịu nói, chỉ khóc!"

Lâm Dật Phong cũng không biết nói thế nào, giữ trầm mặc một lát rồi sơ lược giải thích chuyện xảy ra với Cố Tịch lúc sáng. Từ khi hai người cùng nhau với Lâm Phuong Phuong lần trước, giữa hai người dường như có sự gắn bó mơ hồ, không có cảm giác bài xích đối phương, Lâm thị và Dương thị cũng bắt đầu hợp tác với nhau trong nhiều lĩnh vực hơn trước nên đối với việc Dương Kiến Bang hỏi thăm như thế này Lâm Dật Phong hoàn toàn có thể không chút khó chịu mà trả lời. Dương Kiến Bang nghe xong hai hàng chân mày càng nhăn chặt, nói lời chỉ trích thì anh không biết mở miệng ra sao vì anh đã từng là người còn tệ hơn, nhưng an ủi hay có cách gì thì anh cũng không nghĩ tới. Không khí giữa hai người dần rơi vào trầm mặc. Một lúc sau cả hai không hện mà cùng thở dài. Lâm Phuong Phuong, người con gái này không biết từ lúc nào đi vào trái tim của họ, chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của họ, làm họ càng lún càng sâu, đến mức khó có thể quay đầu. Có lúc cô tỏ ra thật mạnh mẽ cứng cỏi, nhưng cũng có khi cô thật mỏng manh dễ tổn thương làm họ thật hận không thể đem cô nhập vào xương tủy.

Dương Kiến Bang giữ ý đi ra ngoài khép cửa, để lại mình Lâm Dật Phong ở lại với Lâm Phuong Phuong. Nhìn thân hình nhỏ bé của cô lúc ngủ chốc chốc lại run lên một tiếng nấc nhỏ trong cổ họng, Lâm Dật Phong vừa giận vừa thương, sao cô lại có thể thiếu tin tưởng anh đến vậy, một câu cũng không chờ anh giải thích đã vội vàng bỏ đi, cả một ngày không liên lạc được, cô không biết anh đã khổ sở lo lắng như thế nào sao. Càng nghĩ, máu nóng trong người Lâm Dật Phong càng tăng lên, anh tiến đến, bế cô đang ngủ vào lòng, một đường đi từ trên lầu thẳng xuống dưới nhà, vào trong xe. Sau khi được anh thắt xong dây an toàn cho cô trên xe, Lâm Phuong Phuong vì va chạm bị làm cho tỉnh lại, mở to mắt vẫn còn chút mơ màng hỏi.

"Sao anh lại ở đây?"

"Sao anh không ở đây được? Nếu anh không tìm thấy em, chẳng lẽ em không định về nhà?"

"Về làm gì? Về nhìn anh và người khác ân ái với nhau à?"

"Em..."

Lâm Dật Phong giận tới mức trên mặt cũng nổi gân xanh, cô trước giờ vẫn nói chuyện tùy hứng như vậy, ăn dấm chua cũng ăn lung tung. Anh dứt khoát không nói thêm gì nữa, nhào người sang bên cạnh, nhắm ngay môi cô hôn ngấu nghiến, như muốn cắn nuốt những lời nói của cô vào trong bụng. Lâm Phuong Phuong ban đầu giãy dụa chống cự, nhưng sau một hồi liền ngừng lại, một phần vì cơ thể còn mệt mỏi, một phần cô cũng không đủ sức chống cự lại với anh. Nụ hôn lúc đầu có phần mạnh mẽ thô bạo, càng về sau Lâm Dật Phong càng thêm ôn nhu, thả lỏng hơn, cho đến khi nghe thấy tiếng rên nhỏ phát ra từ cổ họng cô, anh mới hài lòng dừng lại, nhìn thẳng vào mắt cô nói rõ ràng từng chữ.

"Phuong Phuong, em phải tin tưởng anh không làm gì có lỗi với em, kể cả trong suy nghĩ. Với thân phận địa vị của anh, sau này sẽ còn rất nhiều tình huống khiến cho em hiểu lầm giống như hôm nay, nếu cứ tiếp tục ăn dấm lung tung như thế này sẽ chỉ làm chúng ta không vui vẻ và làm những kẻ cơ hội được hả hê mà thôi, em có hiểu không?"

Lâm Phuong Phuong nghe anh nói, tâm tình từ trạng thái âm u như bầu trời đầy mây đen bỗng nhiên được người vén mây kéo ra ánh nắng mặt trời, trở nên thông suốt. Đúng vậy, chỉ cần anh cố gắng giữ gìn bản thân là được, còn những ong bướm bên ngoài kia kéo đến, anh làm sao ngăn cản tất cả đến giọt nước không lọt được. Không phải chỉ một mình anh chống giữ là đủ, tình cảm này cô cũng nên có trách nhiệm bảo vệ, nếu cô chỉ nhìn bề ngoài mà không cho anh một cơ hội giải thích, có phải là cô đã quá bất công với anh hay không? Lâm Phuong Phuong yếu ớt dụi đầu vào trong ngực anh trả lời.

"Em biết rồi, lần sau sẽ không như vậy nữa..."

"Cho dù xảy ra bất kỳ chuyện gì, cũng không cho tự làm đau bản thân nữa, có biết không?"

Đợi cho Lâm Phuong Phuong gật đầu đồng ý, lúc đó Lâm Dật Phong mới hài lòng ngồi về chỗ của mình rồi lái xe phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Sáng hôm sau, ở Lâm gia, mọi người làm trong nhà cảm thấy một cổ áp lực vô hình trong không khí. Nguyên nhân? Lâm Phuong Phuong được Cố Tịch thanh thuần thiện lương ghé thăm, lấy lý do giải thích hiểu lầm hôm qua. Dĩ nhiên là Lâm Phuong Phuong không có cảm giác chào đón với người tên là Cố Tịch này, nhưng không hiểu cô ta làm cách nào thuyết phục được người gác cổng để cho cô ta vào nhà. Bây giờ đang nhu thuận ngồi ở phòng khách nói chuyện với Lâm Phuong Phuong. Cố Tịch áy náy tràn ngập trên mặt, nắm tay Lâm Phuong Phuong nhỏ nhẹ giải thích.

"Phuong Phuong, em ngàn vạn lần đừng tức giận với Dật Phong nhé. Là chị không kiểm chế nên mới xảy ra hành động lỗ mãng với anh ấy, tất cả không liên quan đến Dật Phong. Tối qua chị cả đêm không thể yên lòng nên sáng nay vội vã chạy đến giải thích với em, mong rằng hai người sẽ không vì chị mà không vui!"

Vẫn là lời giải thích đầy chân thành, gương mặt thanh thuần thiện lương như ngày đầu tiên Lâm Phương Phương nhìn thấy Cố Tịch, nhưng không hiểu tại sao lần này Lâm Phương Phương nghe chỉ cảm thấy cả người nổi da gà. Nếu cô ta thật sự thanh thuần thiện lương như những gì cô ta đang bày tỏ, vậy tại sao cô ta không chủ động tránh xa Lâm Dật Phong ngay từ đầu mà hết lần này tới lần nọ tới gần tạo ra hiểu lầm? Cố đề xuống xúc động muốn chửi người, Lâm Phương Phương lạnh nhạt đáp lời.

"Chúng tôi không có gì không vui cả, việc chị làm với Phong cũng không đủ khiến tôi giận dữ với anh ấy, vì đơn giản anh ấy không có ý nghĩ gì với chị trong đầu nên chị cũng không cần giải thích. Về việc chị thấy không yên lòng, tôi cũng không có cách nào!"

Cố Tịch không ngờ Lâm Phương Phương lại phản ứng như vậy. Theo như những gì Cố Tịch biết về Lâm Phương Phương, cô ta đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị mắng chửi một trận ra hồn chứ không phải là những lời lạnh nhạt này. Cố Tịch có vẻ hơi uỷ khuất, nói giọng mũi, hơi có chút sứt sứt.

"Em nói vậy là em không tha thứ cho chị rồi. Phương Phương, chị phải làm sao em mới có thể tha lỗi cho chị?"

Nói xong, hai mắt Cố Tịch hơi đỏ, vòng quanh mắt cũng xuất hiện chút ánh nước. Lâm Phương Phương cảm thấy cả người vô cùng khó chịu, cô nãy giờ vẫn chưa làm gì cô ta cả, khóc lóc ở đây làm gì?

"Tôi với chị cũng không thân với nhau, mong chị gọi tôi là Lâm tiểu thư. Tôi không đề chuyện vừa rồi trong mắt nên không có chuyện tha thứ hay không ở đây. Từ nay chị cũng đừng tùy tiện đến đây tìm tôi. Tôi không có thói quen qua lại quá thân thiết với người lạ!"

"Phương Phương, em cũng đâu cần tuyệt tình như vậy. Dù sao chị với Dật Phong cũng là bạn lâu năm, em là em gái anh ấy cũng coi như là em gái chị..."

Cố Tịch từ ái nhìn Lâm Phương Phương như nhìn một đứa em gái nhỏ, kiên nhẫn nhẹ dõ dãi. Lâm Phương Phương nổi một tảng da gà trên người. Người làm đứng đằng sau cô cũng nhũn mảy, ánh mắt bất thiện nhìn Cố Tịch. Cô gái này thật lạ, tự nhiên ở đâu chạy đến nhận quen biết với tiểu thư, trong khi tiểu thư chưa làm gì thì cô ta lại làm ra cái bộ điệu như bị tiểu thư hiếp đáp vậy, nếu đây không phải là Lâm gia mà là ngoài đường, có phải nãy giờ tiểu thư đã bị người khác chỉ trích rồi hay không, quản gia Hà không có ở đây, cô chỉ là người giúp việc tầm thường, thật sự không có tư cách ra mặt đuổi khách của tiểu thư, phải chịu đựng cô gái này diễn quả thật ghê tởm. Cố Tịch đáng về uỷ khuất lại bao dung, nhưng ở đây là Lâm gia, căn bản không có người đứng về phía cô ta, Lâm Dật Phong cũng không có ở đây để nhìn thấy một màn này, cô ta cảm thấy thật sự bất lực. Cuối cùng, Cố Tịch cũng không đợi được Lâm Phương Phương lên tiếng, ngồi mãi thì cũng không được, đành không cam lòng đứng dậy cáo từ. Tiễn Cố Tịch đi xong, Lâm Phương Phương quay người nói với người giúp việc bên cạnh.

"Nói với người gác cổng, từ nay người vừa rồi đến không được mở cửa cho vào, lần này không biết coi như không quở trách, lần sau nếu tái phạm thì không cần làm ở Lâm gia nữa!"

Nữ giúp việc gạt đầu lia lia rồi nhanh chóng đi ra truyền lời lại với người gác cổng, trong lòng vô cùng tán thành suy nghĩ của tiểu thư. Người tên Cố Tịch kia không biết có quan hệ thế nào với thiếu gia mà mở miệng ra một câu Dật Phong, khép miệng lại cũng Dật Phong, trong khi tiểu thư và thiếu gia đã làm rõ mối quan hệ rồi mà Cố Tịch nọ còn cố tình xuyên tạc mối quan hệ trở về là anh trai em gái, đến cô là người ngoài nghe còn bực mình, huống gì là tiểu thư!

Lâm Phương Phương cũng không biết được suy nghĩ trong đầu nữ giúp việc nọ. Từ hôm qua nói chuyện với Lâm Dật Phong xong, cô nghiệm ra được nhiều điều, cũng hạ quyết tâm tin tưởng anh hơn, tất nhiên không để cho Cố Tịch nọ chui lỗ hổng xen vào giữa hai người cô và Dật Phong. Sau khi Cố Tịch ra về, Lâm Phương Phương cũng không suy nghĩ về việc không vui nữa, cả ngày trốn trong phòng làm việc của Lâm Dật Phong dùng máy tính lên mạng xem một số tài liệu về thiết kế trang sức. Ngày trước lúc chưa xuyên qua, cô vốn dĩ rất thích ngành thiết kế trang sức nhưng vì không có điều kiện nên chỉ có thể lên mạng xem một chút tài liệu về chúng, bây giờ cô không cần phải lo lắng về vấn đề sinh hoạt nữa, có thể thoải mái theo đuổi mơ ước. Tìm tòi cả ngày đến buổi tối khi Lâm Dật Phong quay lại Lâm Phương Phương vẫn chưa quyết định được nên học ở trường dạy thiết kế nào. Nếu muốn trường có môi trường tốt phóng khoáng thì những trường ở nước ngoài rất thích hợp, nhưng cô luyện tiếu rời xa Lâm Dật Phong. Chọn đi chọn lại cuối cùng chỉ có một trường trong nước, ngay tại thành phố S cô đang ở, có điều điểm vào đòi hỏi rất cao, mà nguyên chủ vốn dĩ trước kia chỉ lo theo đuổi Dương Kiến Bang, hoàn toàn bỏ bê việc học, điểm dĩ nhiên không cao, muốn vào trường này quả thật là nói chuyện nằm mơ. Lâm Phương Phương chán nản ôm đầu. Lâm Dật Phong từ lúc vào trong phòng đến giờ mà không bị Lâm Phương Phương phát hiện, đứng sau lưng cô nhìn lên màn hình máy tính thấy tài liệu về trường học cô đang xem, lên tiếng hỏi.

"Phương Phương muốn đi học trở lại?"

Lâm Phương Phương nghe tiếng nói, giật mình quay lại, sau đó có chút ngại ngùng gạt đầu.

"Phải, em muốn đi học lại lấy một tấm bằng, ở nhà mãi rất chán. Nhưng điểm của em lúc trước có chút..."

Lâm Dật Phong bật cười, yêu thương sờ sờ đầu Lâm Phương Phương, dịu dàng nói.

"Phương Phương cần cái gì chỉ cần nói là được, phần còn lại cứ để anh lo. Nếu chuyện nhỏ như thế này anh cũng không giúp được em, như vậy cái danh chủ tịch Lâm thị của anh làm vô ích rồi!"

"Nhưng em sợ, người khác nói em là dùng cửa sau đi học..."

"Ai dám nói Lâm gia tiểu thư nhà chúng ta, kẻ đó chắc chán sống rồi. Phương Phương không cần suy nghĩ nhiều, chỉ cần chuẩn bị tuần sau nhập học là đủ rồi!"

Lâm Phương Phương nghe những lời này cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy trong cơ thể, cái mũi có chút lên men, cái đầu như con mèo dụi dụi

vào bụng Lâm Dật Phong đứng kế bên, hai tay vuron ra ôm chặt bên hông anh. Hành động bất ngờ của Lâm Phuong Phuong làm phía bên dưới anh đột nhiên có phản ứng, sống lưng có chút cứng ngắc. Vì chuyện bất ngờ Cổ Tích trở về, giữa cô và anh xảy ra chút hiểu lầm, anh bị nhện hơn nửa tháng. Tối nay anh nên đòi lại phúc lợi của mình rồi. Lâm Dật Phong mở miệng, giọng hơi khàn khàn.

"Phuong Phuong, xuống dưới nhà ăn tối, sau đó tắm rửa rồi đi ngủ sớm. Cả ngày nay em ngồi ở đây nhất định mệt mỏi!"

Lâm Phuong Phuong hoàn toàn không biết bản thân sắp bị sói xám Lâm Dật Phong âm mưu chuẩn bị đem mình nuốt vào bụng, ngây ngô gật gật đầu.

Ăn xong bữa tối, Lâm Phuong Phuong đi vào nhà tắm trong phòng xả nước chuẩn bị tắm rửa. Cô vừa còi xuống phần đồ lót cuối cùng trên cơ thể thì cửa phòng tắm bật mở, Lâm Dật Phong cả người chỉ quần một chiếc khăn tắm màu trắng bước vào. Không đợi cô kịp phản ứng, anh tự nhiên mở miệng.

"Chân em còn đang bị thương, anh giúp em tắm rửa!"

Lâm Phuong Phuong đỏ mặt chống cự.

"Em không sao...em có thể tự tắm được..."

Lâm Dật Phong cũng không trả lời, tiến đến bế cô đặt lên chiếc ghế được thiết kế đặc biệt anh mới mang về lúc tối, chuyên dành cho những người có bất tiện về chân ngồi tắm rửa. Lâm Phuong Phuong há miệng ư ớ định phản kháng, Lâm Dật Phong đã tự nhiên dùng vòi tắm nhẹ nhàng xịt ướt người cho cô, sau đó thành thực lấy sữa tắm xoa khắp người Lâm Phuong Phuong. Bàn tay cẩn thận chà bọt sữa xung quanh, lướt đều qua tấm lưng ong thon thả, khi dời đến phần ngực sữa đầy đặn, anh khẽ dùng sức một chút, lưu luyến xoa nắn hai con thỏ trắng muốn biến dạng. Hơi thở Lâm Dật Phong càng lúc càng trở nên nặng nề, khăn tắm được anh tự động đưa tay tháo xuống từ lúc bắt đầu xoa sữa tắm, bộ vị nào đó đã sớm đứng thẳng, cao ngạo ngáng đầu. Lâm Dật Phong đôi tư thế, đem cả người Lâm Phuong Phuong nhấc lên, bản thân mình thế chỗ cô ngồi vào ghế, đặt cả người Lâm Phuong Phuong ngồi lên đùi mình. Nhiệt độ cơ thể Lâm Dật Phong ấm áp, nam căn nóng bỏng đâm dưới đùi làm cả khuôn mặt Lâm Phuong Phuong sung huyết, đỏ tới mức có thể nhỏ ra máu. Tuy cả hai người gần gũi nhau vô số lần, nhưng mỗi lần, cô đều không cách nào vượt qua được cảm giác ngại ngùng khi cả hai trần trụi tiếp xúc dưới ánh đèn sáng choang như thế này, ngoài việc đáng người của anh quá tốt ra, thì những đám ngứa mỗi khi hai người gần gũi được anh không ngừng nói ra làm cô vô cùng thẹn thùng. Lâm Dật Phong khẽ miệng sát một bên tai Lâm Phuong Phuong nói nhỏ, rằng nhanh thỉnh thoảng cọ cọ vào thùy tai làm cô có cảm giác ngứa ngứa.

"Phuong Phuong, em có nhớ nó không? Em nhìn xem, nó nhớ em tới mức dựng thẳng lên rồi kia!"

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai, cây gậy sắt phía dưới nhẹ nhàng chậm rãi ma sát bên ngoài hoa huyết, cả người Lâm Phuong Phuong như phải bỏng, cố gắng uốn éo tránh thoát khỏi va chạm bên dưới. Có điều hành động này của cô không những không giúp được gì, còn kích thích nam căn nọ thêm hưng phấn, hình như lại lớn thêm một vòng. Lâm Dật Phong hơi nhắc người Lâm Phuong Phuong lên, cự long quen đường quen lối chen vào cửa huyết phần nộn nhỏ hẹp. Tuy Lâm Phuong Phuong bị kích thích cả người bắt đầu động tình, nhưng nơi đó còn chưa đủ ướt át, làm cự long chen vào có chút khó khăn, cô nhăn mày kêu lên một tiếng.

"Phong, đau..."

Lâm Dật Phong xoay cả người Lâm Phuong Phuong quay lại mặt đối mặt với mình, đưa tay với vòi nước bên cạnh, xả sạch bọt nước trên người cô, sau đó, há miệng ngậm một bên nhũ hoa còn ướt ánh nước vào trong miệng, đầu lưỡi quần quít gầy nhẹ hạt đậu đỏ đang cương cứng, phía dưới vẫn kiên trì từ từ đem nam căn chen chúc vào bên trong hoa huyết. Lâm Phuong Phuong chịu kích thích bên trên, làm phía dưới chảy ra một dòng yêu dịch nóng hôi, đem lối mòn trở nên trơn mềm, trở nên thuận lợi cho cự long chui vào bên trong. Vách tường thịt như mọi khi, siết chặt bó sát côn thịt, cảm giác nóng ẩm, căng chặt quen thuộc làm Lâm Dật Phong hít sâu một hơi, cố gắng đè nén dục vọng muốn phóng ra trong người, ôm chặt cơ thể trắng mịn của Lâm Phuong Phuong sát vào trong ngực, miệng gặm gừ phun ra những câu dâm mĩ quen thuộc.

"Tiểu yêu tinh, siết anh chặt như vậy? Muốn anh phóng ra sớm hay sao? Nếu như vậy làm sao có thể thỏa mãn cho em được. Hừ!"

"Phong... đừng nói... đừng nói nữa... ần!"

Lối ra vào bắt đầu trơn trượt thuận lợi. Lâm Dật Phong một tay giữ lấy người của Lâm Phuong Phuong, một tay chống lên thành ghế, cự long phía dưới liên tục ra vào.

"Hừm, tiểu yêu tinh, em thật chặt. Rõ ràng là muốn cắn đứt anh... ừm... thật ẩm, thật sướng chết người!"

Mỗi một tiếng là một lần Lâm Dật Phong rút ra đâm mạnh vào bên trong, tiếng da thịt ướt át va chạm vào nhau tạo ra tiếng phành phạch, trộn lẫn với tiếng thở dốc của cả hai người. Lâm Phuong Phuong mềm mại không xương, toàn thân dựa vào ngực Lâm Dật Phong, hưởng thụ khoái cảm của từng đợt ra vào mạnh mẽ hữu lực của anh, hoa huyết không ngừng phun ra mặt dịch hòa lẫn nước ẩm chảy tràn ra hai bên đùi, tụ thành giọt rơi xuống nền gạch. Thân thể Lâm Phuong Phuong đã từ từ phù hợp với kích cỡ to lớn của Lâm Dật Phong, sớm không còn cảm giác căng trướng khó chịu nữa, mà tất cả những gì cô có thể cảm nhận được hiện tại chỉ là cảm giác sung sướng tràn đầy, truyền từ phía hạ thân lên từng dây thần kinh cảm giác trên đầu. Lâm Dật Phong không ngừng cầm rút đem từng đợt khoái cảm đánh tràn ra ngoài. Mỗi một lần gần gũi với cô, đều là một lần anh cảm thấy bản thân như muốn nổ tung trong khoái cảm mãnh liệt, hạ thân cô căng chặt cắn nuốt anh đến từng milimet, bao quanh cự long là cảm giác ẩm ướt nóng hôi, thật sự không còn bút nào tả xiết được cảm giác sung sướng này. Lâm Dật Phong ra sức cây cầy thêm gần một tiếng nữa, sau khi cảm nhận được vách tường thịt hai bên có dấu hiệu co bóp liên tục, cùng cơ thể Lâm Phuong Phuong khẽ run rẩy từng hồi, anh mới thả lỏng bản thân, cảm thêm vài chục cái nữa, rồi mới phóng thích toàn bộ tinh hoa của mình vào nơi sâu nhất bên trong từ cung Lâm Phuong Phuong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31

Vì chân Lâm Phuong Phuong vẫn còn bị thương nên Lâm Dật Phong phá lệ để cho lương tâm trời đất, chỉ muốn cô một lần trong phòng tắm, sau đó thành thành thật thật tắm rửa cho cô, thay bông băng sạch sẽ ở chân rồi ngoan ngoãn ôm cô lên giường nằm ngủ tới sáng.

Lâm Phuong Phuong dưỡng thương ở nhà gần một tuần liền có thể đi lại được, vết sưng đỏ dưới chân cũng biến mất. Ngày thứ tám sau khi bị thương, Lâm Dật Phong đích thân lái xe đưa cô đến trường làm thủ tục nhập học. Trường này vốn là trường ngày xưa anh theo học, hiệu trưởng tân nhiệm của trường vốn là bạn cùng lớp ngày xưa với anh nên việc nhận Lâm Phuong Phuong vào học trở nên đơn giản vô cùng. Lâm Phuong Phuong toại nguyện được vào khoa học thiết kế nữ trang năm thứ nhất. Ngành học này học khoảng ba năm sẽ tốt nghiệp, một năm đầu là học lý thuyết chiếm chủ yếu, hai năm còn lại phần lớn dựa vào thành tích sinh viên thực tập bên ngoài quyết định. Công ty thực tập sinh viên phải tự tìm, trường học không có nghĩa vụ giới thiệu chỗ thực tập cho mỗi người. Tuy nhiên sinh viên trường này chỉ bao gồm hai loại, chiếm đa số là sinh viên xuất thân con nhà giàu có tiếng nói nhất định trong thành phố S này, phần nhỏ còn lại là những sinh viên gia cảnh bình thường nhưng học lực giỏi, giành được học bổng của trường theo học. Lâm Phuong Phuong là loại thứ nhất, tuy có chút mất mặt, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần có thể bắt đầu đi học, phần còn lại, cô chỉ cần cố gắng hết sức là được.

Hai người Lâm Dật Phong và Lâm Phuong Phuong làm xong tất cả thủ tục cần thiết cho việc nhập học, sánh bước đi ra xe chuẩn bị về. Bỗng nhiên, đằng sau vang lên tiếng gọi lạnh lạnh trong trẻo, Cố Tích biểu cảm vui mừng bước nhanh đến gần.

"Dật Phong, anh làm gì ở đây? Thật là trùng hợp, hôm nay em cũng có hẹn của trường mời về làm trợ giảng!"

Lâm Phuong Phuong nhú chặt chân mày, Cố Tích này đúng là âm hồn bất tán. Đạo này cô đụng mặt cô ta có vẻ hơi nhiều. Lâm Dật Phong sau mấy lần chạm mặt Cố Tích đều có chuyện không vui xảy ra, theo bản năng có chút bài xích đến gần cô ta, thấy Cố Tích đến càng gần, anh lạnh lùng nắm tay Lâm Phuong Phuong, lơ đãng trả lời.

"Hôm nay anh đưa bà xã đến đăng ký học, em cũng đến sao, thật trùng hợp!"

Cố Tích cũng không để ý giọng điệu có phần xa cách của Lâm Dật Phong, tiến đến thân thiết muốn nắm tay Lâm Phuong Phuong cười dịu dàng nói.

"Phuong Phuong muốn học ở đây sao? Em muốn học ngành nào? Sau này chị em mình có thể gặp gỡ nhau thường xuyên đấy!"

Lâm Phuong Phuong không dấu vết tránh đi bàn tay Cố Tích vươn tới. Cô không thích quá gần gũi với người khác, đặc biệt đây lại là người yêu thích Lâm Dật Phong.

"Tôi đã đăng ký xong. Nếu không có chuyện gì chúng tôi xin phép đi trước!"

Cố Tích bị Lâm Phuong Phuong lạnh nhạt, cả gương mặt tràn ngập uỷ khuất, nhưng vẫn dịu dàng đối Lâm Phuong Phuong nhỏ nhẹ.

"Chị chỉ là quan tâm em. Dù sao em là em gái Dật Phong cũng coi như là em gái chị, em đừng tỏ ra xa cách với chị như vậy. Sau này chúng ta có cơ hội sẽ thường xuyên gặp mặt nhau mà!"

Lâm Dật Phong nghe Cố Tích phủ nhận mối quan hệ của anh với Lâm Phuong Phuong, trong lòng vô cùng khó chịu. Giọng nói cũng trở nên lạnh lẽo, cắn từng chữ trong cô họng.

"Phuong Phuong là vợ tôi, không phải em gái. Cố tiểu thư có gì hiểu lầm chăng?"

Cố Tích nghe thấy anh nghiêm nghị khẳng định quan hệ với Lâm Phuong Phuong một lần nữa sau khi gọi Lâm Phuong Phuong là bà xã, cảm giác trong ngực như có một cái gì nặng nề chặn ngang, có chút khó thở, nhưng vẫn cố gắng kiên nhẫn giải thích.

"Anh không cần phải giấu em, hai người vốn dĩ là anh em, cho dù không cùng huyết thống cũng đã sống dưới danh nghĩa anh em bao năm. Anh làm như thế này sẽ gây bất lợi cho danh tiếng của Phuong Phuong. Em ấy còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng anh cũng nên nghĩ cho em ấy nữa!"

Lâm Phuong Phuong nghe Cố Tích nói như đúng rồi, giận quá hoá cười, giọng điệu cũng trở nên không kiên nhẫn.

"Tôi tốt hay không cũng không tới phiên cô coi chừng. Nếu cô có thời gian, công sức dư thừa như vậy hãy tìm gì đó giúp bản thân giết thời gian đi, thay vì tới ngày dòm ngó đời sống người khác. Tôi và cô cũng không thân, lần sau nếu có gặp lại, mong cô gọi tôi một tiếng Lâm tiểu thư!"

Lời vừa dứt, khoẻ mắt Cố Tích rơi lộp bộp xuống hai hàng nước mắt. Xung quanh sinh viên đi qua lại nhanh chóng tụ tập chỉ trỏ, nhìn hoàn cảnh giống như Cố Tích đang bị Lâm Phuong Phuong chèn ép vậy. Tiếng người xì xào xung quanh, sau đó, một nam sinh thấy chuyện bất bình, bước đến lên tiếng.

"Này tiểu thư, người ta cũng đã khóc như vậy rồi, cô còn muốn như thế nào mới tha cho người ta đây. Làm người cũng đừng quá đáng!"

Cố Tích đứng ở đó nghe vậy cũng không lên tiếng giải thích, hai vai hơi run lên, đưa mắt đáng thương nhìn Lâm Dật Phong cầu cứu. Lâm Dật Phong thấy

tình huống phát triển lệch lạc như vậy, trong lòng giận dữ. Khi nào thì mèo nhỏ của anh hiệp đáp cô ta vậy? Nếu hôm nay anh không có mặt ở đây, có phải cũng có cơ hội hiểu lầm cô hay không. Sao Cổ Tích lại biểu hiện như vậy? Sao không lên tiếng lại kiên trì đứng nơi đó khóc làm tình huống càng thêm khó xử? Lâm Dật Phong mở miệng lãnh khốc đối mặt nam sinh kia nói.

"Sao anh biết vợ tôi chèn ép cô ta mà không phải ngược lại? Người rơi nước mắt thì là nạn nhân?"

Cổ Tích đang khóc lóc đáng thương bên cạnh nghe những lời này, cả người cứng ngắt, run run giọng lên tiếng.

"Dật Phong, không phải như vậy..."

Lâm Dật Phong trừng mắt nhìn Cổ Tích lạnh giọng.

"Tôi không ngờ Cổ tiểu thư lại có năng khiếu diễn kịch như vậy. Nếu hôm nay tôi không có ở đây, không biết vợ mình sẽ chịu tiếng oan chèn ép cô như thế nào nữa. Nói cho cùng, cũng mong Cổ tiểu thư tự đề ý chuyện của mình trước khi vươn tay quản chuyện nhà người khác. Giữa chúng ta cũng không có quan hệ gì, lần sau Cổ tiểu thư xin đừng tự tiện chặn đường người khác như vậy!"

Mọi người đứng xung quanh nghe xong ngó người, đây là chuyện gì? Không quen nhau hay quen không thân hay sao? Sao nghe ra có vẻ như vị tiểu thư nhìn như bị hà hiếp này mới là người gây chuyện vậy? Nam sinh vừa nãy đứng ra nói chuyện thay cho Cổ Tích nghe xong những lời Lâm Dật Phong nói, cả gương mặt đỏ ửng, ngại ngùng xin lỗi. Mọi người thấy không còn chuyện nữa liền mau chóng giải tán. Mấy nữ sinh lúc nãy vì hiểu lầm mà chỉ trích Lâm Phương Phương, trước khi bỏ đi còn trừng mắt với Cổ Tích mấy cái. Cũng tại cô ta mà họ mất điểm trước mặt soái ca như vậy, việc này các cô nhớ kỹ!

Cuối cùng chỉ còn ba người lúc ban đầu, Cổ Tích yếu ớt đối Lâm Dật Phong, run rẩy giải thích, bộ dáng muốn bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu.

"Dật Phong... em không có ý. Em cũng không nghĩ tới lúc đó lại có người hiểu lầm đến mức như vậy. Em là thật lòng quan tâm Phương Phương và anh..."

"Cổ tiểu thư quan tâm, chúng tôi quả thật không dám nhận. Từ nay mong Cổ tiểu thư tránh xa vợ tôi một chút. Còn nữa, quan hệ chúng ta cũng không phải thân mật đến mức gọi thẳng tên như vậy, lần sau mong Cổ tiểu thư chú ý cho!"

"Anh...anh nhất định phải đối với em như vậy sao?"

Cổ Tích nói xong ôm mặt khóc thảm thương. Lâm Phương Phương đứng bên cạnh khó chịu vô cùng, sau đó chịu không nổi quay người bỏ đi. Lâm Dật Phong cũng sai bước bỏ đi. Cổ Tích càng cô tở ra đáng thương anh lại càng thấy phiền. Hơn mười năm vì một viên đạn không cần đỡ mà cô ta nhảy loạn ra đỡ cho anh đã khiến cho anh phải chịu đựng người nhà cô ta không ngừng kiểm soát đòi tiền. Bấy giờ cô ta tự nhiên từ cõi chết trở về, nhất định không chịu bất kỳ giúp đỡ nào của anh để anh có thể dứt khoát không liên quan dính dáng đến mà cứ khóc lóc tỏ ra đáng thương như vậy. Lâm Dật Phong bắt đầu hối hận khi xưa vì về thanh thuận bề ngoài của Cổ Tích mà không đuổi cô ta ra xa, khiến cho bây giờ phải gánh những phiền toái ngày hôm nay. Một buổi sáng vốn dĩ yên lành, liền bị cuộc va chạm với Cổ Tích phá hỏng hết hưng trí vui vẻ của Lâm Phương Phương. Vốn dĩ cô tự nói với bản thân, không cần để ý đến cô ta, nhưng việc Cổ Tích liên tục làm ra vẻ bị hại đáng thương mỗi lần chạm mặt với mình làm Lâm Phương Phương cảm thấy quá phiền hà, trong đầu bắt đầu suy nghĩ cách tận lực tránh xa phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Sau ngày đăng ký lớp khoảng một tuần nữa, Lâm Phương Phương chính thức nhập học. Ngày đầu tiên quay trở lại trường học của cô, Lâm Dật Phong bận một cuộc họp cô đông quan trọng nên cho dù muốn nhưng cũng đành để tài xế đưa cô đến trường. Sáng sớm Lâm Phương Phương đã thức dậy chuẩn bị đầy đủ, trong lòng có chút hồi hộp, đã lâu rồi cô mới đối diện với cảm giác háo hức, nôn nao của một sinh viên mới. Ngôi trường mới, bạn học mới trong một thế giới hoàn toàn không phải là của mình, cảm xúc lẫn lộn làm Lâm Phương Phương có chút không yên lòng. Cô cố gắng nghĩ đến Lâm Dật Phong cùng những yêu thương quan tâm của anh dành cho cô để ổn định tâm trạng.

Lâm Phương Phương giữ tâm trạng như vậy cho đến khi vào lớp, ngồi xuống chỗ gần cuối lớp. Hôm nay là ngày đầu đi học của cô nhưng với những sinh viên khác thì đã là ngày thứ mười. Thấy có người mới vào học, tất cả sinh viên trong lớp đều nhìn ngó tò mò, cá biệt có vài người biết chuyện lần trước âm ỷ với Cổ Tích nên xì xào to nhỏ với nhau, hầu hết đều tỏ thái độ kính nhi viễn chi với Lâm Phương Phương, thành ra nhìn như cô bị tách biệt ngồi một mình một góc. Đối với loại đãi ngộ ngày đầu tiên này Lâm Phương Phương cũng không tỏ ra bất kỳ thái độ khó chịu nào, so với những ngày còn ở cơ nhi viện thì những đối xử kiểu này so ra chẳng đáng là gì, cô vốn không để trong lòng, chỉ cần để tâm làm chuyện của mình cho tốt là được.

"Các bạn học xin giữ im lặng!"

Giáo viên đứng trên bục giảng là một nam nhân chừng chạc, nhìn bề ngoài khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, trên mặt đeo đôi kính gọng trắng, nhìn có vẻ trí thức, đang chậm rãi lên tiếng, giọng nói trầm thấp có lực.

"Tôi xin giới thiệu một vị bạn học mới, Lâm Phương Phương. Các bạn sau này cùng nhau học chung một lớp có thể giúp đỡ nhau nhiều hơn!"

Nghe tiếng giáo viên giới thiệu tên của mình, Lâm Phương Phương đứng lên gật đầu chào một cái rồi nhanh chóng ngồi xuống. Cả lớp sau khi nghe tên cô lại bắt đầu xì xào. Lâm Phương Phương hon thố trước là cái tên rất nổi trên tất cả các bia báo. Mặc dù cô không phải là minh tinh ca sĩ nhưng lại là người thừa kế được đích thân chủ tịch tập đoàn Lâm thị thừa nhận, mặc kệ việc cô không phải là con cháu ruột thịt của Lâm gia. Chuyện này so với mấy chuyện xì căng đan linh tinh của giới giải trí rõ ràng là có sức hút hơn nhiều. Nhưng chủ tịch Lâm thị bảo vệ cô vô cùng cẩn thận nên cho dù cô lên mặt báo nhiều nhưng lại không báo nào đăng được một tấm hình nhìn rõ mặt, hôm nay có cơ hội nhìn được ở ngoài đời ở khoảng cách gần, hỏi sao mọi người không tò mò, trong đó cũng có không ít người trong đầu sẵn có ý nghĩ muốn tiếp cận cô với nhiều ý đồ khác nhau. Đối với bàn tán của đám bạn học mới này, Lâm Phương Phương hầu như đều để ngoài tai, chỉ tập trung vào bài giảng của giáo viên trên lớp.

Xong giờ học buổi sáng, Lâm Phương Phương định đi xuống căn tin trường tìm chỗ ăn trưa thì điện thoại trong túi reo lên. Giọng nói quen thuộc của Lâm Dật Phong vang lên bên đầu dây bên kia.

"Phương Phương ăn trưa chưa? Anh đến dắt em đi ăn trưa nhé!"

Lâm Phương Phương cười ngọt ngào qua điện thoại đáp ứng một tiếng, sau đó tắt máy bỏ điện thoại vào túi, xoay người đổi hướng bước ra cổng trường. Vừa đi được vài bước thì đụng ngay Cố Tịch đang đi chung với mấy nữ sinh khác cười nói bước về hướng đối diện. Lâm Phương Phương hơi nhú mày nhưng vẫn bước đi qua, coi như không nhìn thấy Cố Tịch bên đó. Có điều Cố Tịch hình như không muốn giống như cô, giả bộ không quen biết, cô ta vừa thấy Lâm Phương Phương liền mừng rỡ gọi lớn.

"Phương Phương, em cũng đi ăn trưa sao? Thật trùng hợp, đến đây ngồi chung với chị đi!"

Lâm Phương Phương nhú mày cảm thấy hơi khó chịu. Người này sao lại như thế cơ chứ? Hôm đó cô nói chưa đủ rõ ràng? Sao bây giờ vẫn bám dính không tha như vậy? Lâm Phương Phương lạnh lùng trả lời.

"Cảm ơn chị, nhưng tôi đã có hẹn ăn trưa với người khác!"

Nói xong định bỏ đi, không ngờ Cố Tịch lại làm như không thấy ý chống cự của cô, dúi dúi bước qua lôi kéo tay Lâm Phương Phương thân mật nói.

"Em có hẹn với bạn sao? Nếu vậy thì rủ bạn em cùng ăn chung với bọn chị cho vui. Đây là mấy sinh viên lớp chị đang dạy, tiện thể em tới làm quen với họ coi như có thêm bạn mới!"

Lâm Phương Phương không dấu vết tránh đi bàn tay của Cố Tịch, không kiên nhẫn trả lời.

"Cảm ơn Cố tiểu thư, nhưng hôm nay tôi và bạn tôi thật sự không tiện. Xin lỗi, tôi phải đi!"

Thái độ Lâm Phương Phương coi như là rõ ràng, nhưng Cố Tịch vẫn không buông tha, tha thiết nói.

"Có phải em hẹn với Dật Phong hay không? Không sao, anh ấy có thể ngồi ăn chung với bọn chị, chuyện ngày hôm trước chị thật sự không để bụng, em và anh ấy không cần phải ngại ngùng!"

Cố Tịch này có phải có bệnh đúng không? Trong đầu Lâm Phương Phương nổi lên suy nghĩ như vậy. Cô thật sự không đủ kiên nhẫn với người này. Lâm Phương Phương bực bội rặn ra thêm một câu rồi nhanh chóng xoay người đi.

"Tôi thật sự không có thời gian, chị tránh ra cho tôi đi!"

Cố Tịch nghe giọng điệu có phần khó chịu kia của Lâm Phương Phương cả khuôn mặt nhăn nhó ủy khuất, hơi nức nở nói.

"Chị thật sự không để bụng mà. Cho dù chuyện em và Dật Phong có làm tổn thương chị như thế nào chị cũng không hề giận em. Chỉ cần anh ấy thấy hạnh phúc cho dù báo chị phải cười nhìn hai người nắm tay nhau chị cũng không oán trách. Dù em là người đến sau thì chị cũng không trách em mà. Em đừng như vậy, chúng ta có thể làm bạn!"

Nói xong hai mắt Cố Tịch có chút ẩm ướt. Những nữ sinh đi chung với Cố Tịch nghe thấy những lời tan nát ruột gan kia liền quay lại xì xào chỉ trỏ. Mấy người khác bu xung quanh cũng bàn tán náo loạn, có người không kiềm chế còn chỉ thẳng mặt Lâm Phương Phương mà mắng.

"Này cô, cô có biết xấu hổ không? Giật bạn trai của người ta xong rồi còn lén lút người ta như vậy? Không lẽ tiểu tam như các cô bây giờ coi trời bằng vung rồi hả? Có còn biết xấu hổ không?"

"Đúng vậy, người ta bị mất người yêu còn không oán trách gì. Cô ta lấy tư cách gì mà ra thái độ đó có chứ?"

"Đúng vậy! Từ khi nào mà trường chúng ta ai cũng có thể vào học rồi?"

Tiếng xì xào chỉ trích ngày càng lớn và gay gắt, Cố Tịch đứng gục mặt vào vai một nữ sinh đi cùng khóc nức nở không ra hơi. Lâm Phương Phương lần đầu đối diện với cảnh này, tức muốn nổ phổi. Không nghĩ tới Cố Tịch này lại mặt dày như vậy, cứ nhiên đổ oan cho cô và dựng lên mối quan hệ quá khứ mờ ám với Lâm Dật Phong. Tức chết cô! Lâm Phương Phương đứng giữa vòng vây nghị luận, bị mọi người lên án, tức giận đến mức không biết nói cái gì. Đến khi mở miệng muốn phản bác, thì nghe một giọng nói quen thuộc vang lên. Lâm Dật Phong lách qua đám đông tiến đến. Thật ra khi anh gọi điện cho cô thì anh đã đậu xe trước cổng trường chờ rồi, nhưng chờ một lúc lâu không thấy cô đi ra nên anh sốt ruột vào bên trong tìm kiếm, không nghĩ kiếm ra được một màn náo nhiệt này. Thấy mèo nhỏ tức giận đến mặt đỏ ửng, một mình đứng giữa vòng vây đám đông đang chửi rủa mình, Lâm Dật Phong thấy một cổ tức giận mạnh mẽ trong ngực. Cái gì mà tiểu tam? Cái gì mà giật bạn trai? Quay sang gần đó thấy Cố Tịch đáng vẻ đáng thương như con chim nhỏ đang khóc không ra hơi trên vai một nữ sinh, Lâm Dật Phong liền hiểu lẽ mờ nguyên nhân câu chuyện. Anh tiến đến ôm Lâm Phương Phương

vào ngực, trừng mắt lạnh nhìn một vòng xung quanh. Đám đông đang sôi nổi bỗng nhiên bị một đạo ánh mắt lạnh như băng quét qua liền im lặng lại ngay lập tức.

"Là ai nói vợ tôi làm tiểu tam? Cô ấy giết bạn trai của ai?"

Một nữ sinh đi cùng Cố Tịch cố gắng chống lại ánh mắt cường thế của Lâm Dật Phong, đứng ra nói.

"Là cô ta giết bạn trai của cô Cố không phải sao? Cô Cố đã không chấp nhất với cô ta rồi, nhưng do cô ta không biết đủ còn muốn lần lượt hiếp đáp cô ấy nên mới bị mọi người phản đối!"

"Vậy bạn trai của cô Cố mấy người là ai? Sao tôi không biết vợ tôi lại có hứng thú với người đàn ông khác vậy?"

Cố Tịch từ lúc Lâm Dật Phong bước vào đã ngừng khóc, đem hai mắt sưng đỏ tha thiết nhìn gương mặt anh. Đáng tiếc, Lâm Dật Phong chỉ liếc qua một mắt rồi sau đó chỉ toàn tâm toàn ý lo lắng cho Lâm Phuong Phuong. Bây giờ nghe câu hỏi của anh, trong lòng Cố Tịch có chút nóng nảy. Vốn dĩ cô chỉ nghĩ cho Lâm Phuong Phuong hiểu được tấm lòng của cô, cô thành tâm muốn làm hòa với Lâm Phuong Phuong, hoàn toàn không nghĩ đến vạch trắng ra mọi chuyện, là mọi người hiểu lầm đem câu chuyện đi xa mà thôi. Cố Tịch nhìn đến mấy người nữ sinh mình mới quen hôm nay đang cố gắng dồn tình thần nói chuyện cho mình, miệng yếu ớt nói.

"Đừng... các em đừng như vậy... cô không sao!"

Nghe Cố Tịch nói như vậy, một nữ sinh trong đó càng thêm thương tiếc, nóng nảy đứng ra chỉ tay vào Lâm Phuong Phuong đứng bên cạnh Lâm Dật Phong.

"Cô còn không chịu thừa nhận? Nếu cô không bỏ bùa mê giết đi bạn trai Dật Phong của cô Cố, cô ấy cần phải khóc đến mức này sao? Cô thật không thấy áy náy?"

Lâm Dật Phong giận quá hóa cười, ánh mắt như dao sắc quét qua.

"Còn tưởng là ai, hóa ra bạn trai của cô Cố tự nhận trong miệng lại là tôi hay sao? Từ bao giờ tôi và cô Cố đây có từng qua lại với nhau vậy? Bây giờ cô Cố giật dây cho học trò để hạ nhục vợ tôi giữa ban ngày ban mặt, tôi thấy trường này vợ tôi không cần phải theo học nữa làm gì. Cái môi trường mà có những loại sinh viên mất mủ như thế này và loại giáo viên ghê tởm như cô Cố đây tôi không nghĩ tôi muốn cho vợ mình trộn chung!"

Nữ sinh nọ nghe xong tái mặt, lắp bắp.

"Anh... anh nói cái gì vậy? Rõ ràng là cô ta..."

Mọi người xung quanh cũng ngừng nhìn lại Cố Tịch. Lâm Dật Phong tốt bụng nói thêm một câu.

"Tôi không biết Cố tiểu thư đây đã nói với các bạn như thế nào, nhưng tôi và Cố tiểu thư hoàn toàn không có quan hệ, vợ tôi và tôi không hề có gì liên quan đến Cố tiểu thư cả, trước đây, bây giờ và sau này đều như vậy. Chuyện ngày hôm nay tôi sẽ báo cáo lên hiệu trưởng của trường đòi cho vợ tôi một công đạo!"

Cố Tịch nghe Lâm Dật Phong phủ nhận toàn bộ quan hệ với mình, hơn nữa còn triệt để bảo vệ Lâm Phuong Phuong như vậy, không cam lòng, gạt nước mắt nói.

"Dật Phong... sao anh có thể nói như vậy được...em..."

"Sao tôi không thể nói như vậy hả? Cô là cái gì của tôi mà tôi phải hi sinh vợ tôi đi thành toàn lời nói dối của cô? Lần trước cô gây sự tôi đã cảnh cáo cô tránh xa vợ tôi ra, xem ra là tôi cảnh cáo không đủ!"

Nói xong, Lâm Dật Phong dứt khoát xoay người ôm Lâm Phuong Phuong đi ra ngoài, bỏ mặc Cố Tịch đứng trơ ra ở đó không biết làm thế nào. Đám đông sau một hồi im lặng, thắm vào tai lời nói cùng thái độ của Lâm Dật Phong cũng phần nào hiểu ra vấn đề, quay sang giận dữ chỉ trích Cố Tịch.

"Họ là vợ chồng sao cô lại làm thái độ như cô ấy giết chồng của cô vậy?"

"Hay là cô muốn chồng người ta tới điên rồi?"

"Thôi chết, hình như tôi nhớ không sai thì người vừa rồi là chủ tịch Lâm Dật Phong của tập đoàn Lâm thị, chúng ta đắc tội vợ anh ta như vậy, không biết sau này có sao không? Thôi chết rồi, hè này tôi định xin vào Lâm thị thực tập!"

Mấy nữ sinh đi cùng Cố Tịch cũng không tự giác tránh xa cô ta ra một chút. Nếu không phải Cố Tịch giả bộ đáng thương, các cô đã không phạm sai lầm như vậy, ở đây ai không biết Lâm Dật Phong là người ra tay ngoan tuyệt, chỉ hi vọng chuyện này không ảnh hưởng đến công ty gia đình họ. Cố Tịch bất lực đứng chịu chỉ trích một lúc, sau khi mọi người tản đi, chỉ còn lại một mình, trong mắt Cố Tịch hiện lên một tia không cam lòng cùng phẫn hận, vì có gì cô lại phải chịu thiệt thòi như vậy, vì có gì anh mãi không nhìn thấy được tình yêu to lớn mà cô dành cho anh? Hai bàn tay Cố Tịch xiết chặt lại, móng tay bấm vào thịt đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Chính, Nam Chủ Là Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

